

۵۲

بازرسی شد
۲۷ - ۶

بسم الله

قال بعضهم لو لد علم شعرا ما لم يكن
 كس - نمناه الله في العبد
 للعلم والادب والفضل
 والفضل والادب والفضل
 وفضل العلم والادب والفضل
 ثم في العلم والادب والفضل
 وفضل العلم والادب والفضل
 مع محمد وآله عليمون
 ما دام العلم والادب والفضل
 ۱۳۲۰

کتابخانه مجلس شورای ملی
 حوزه علمیه قم
 مؤلف ()
 جلد (۵۲) از کتب (خطی) اهدائی
 آقای سید محمد صادق طباطبائی به کتابخانه مجلس شورای ملی

۱۳۷۸
 شماره ثبت کتاب
 ۲۰۷۵۹
 ۴۴۸

خطی اهدائی
 کتابخانه
 مجلس شورای
 اسلامی
 ۵۲

۵۲

بازرسی شد
۳۷ - ۶

بسم الله

قال بعضهم لو ولدوا على يد ربهم شعثا غبرا
 كأنهم من نساء آل فرعون لما لم يكونوا
 من الناصقين
 ثم قرأ قل إنما هو آية الله والبرهان
 على الخلق
 ثم قرأ قل إنما هو آية الله
 والبرهان على الخلق
 ثم قرأ قل إنما هو آية الله
 والبرهان على الخلق
 ثم قرأ قل إنما هو آية الله
 والبرهان على الخلق
 ثم قرأ قل إنما هو آية الله
 والبرهان على الخلق
 ثم قرأ قل إنما هو آية الله
 والبرهان على الخلق
 ثم قرأ قل إنما هو آية الله
 والبرهان على الخلق
 ثم قرأ قل إنما هو آية الله
 والبرهان على الخلق

- ۱
- ۲
- ۳
- ۴
- ۵
- ۶
- ۷
- ۸
- ۹
- ۱۰
- ۱۱
- ۱۲
- ۱۳
- ۱۴
- ۱۵
- ۱۶
- ۱۷
- ۱۸

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: **تحریر طاهر شریف**

جلد: **(۵۲)** از کتب: **(خطی)** اهدائی

آقای سید محمد صادق طباطبائی به کتابخانه مجلس شورای ملی

شماره ثبت کتاب: **۴۰۷۵۹**

سال: **۱۳۴۴**

۱۳۷۹

کتابخانه مجلس شورای ملی
اسلامی

خطی اهدائی ۵۲

۵۲

بازرسی شد

بسم الله الرحمن الرحيم
 قال بعضهم لو ولدوا لدر علم زعموا انهم اهل
 كرامتنا انما يقع عليهم من انوار علمهم
 والروح المعنوية والادب والعباد والادب والادب
 وحصلت لهم الملكة والبر والبر والبر والبر
 ثم في المطالعة والجماعة ثم في روضة جوار
 وبلغنا انهم في كتابهم وهم في كتابهم
 مع محرومة الدنيا عليهم السلام
 ما دام الملك الهادي ع ۱۳۲۰

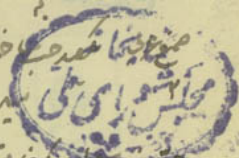
کتابخانه مجلس شورای
 مجلس شورای اسلامی
 تهران

کتاب:
 مؤلف:
 جلد: (۵۲) از کتب (۵)
 آقای سید محمد صادق طباطبائی به کتابخانه

شماره ثبت کتاب: ۲۰۷۵۹
 ۱۳۴۸

خطی اهدائی
 کتابخانه
 مجلس شورای
 اسلامی
 ۵۲

یورود در کوس صدی عصاره بزرابنج زعفران زرباک
عکود عکود

نسخه سبأ فونده علی
بیر نام یا بیکرانه

عصاره سبأ فونده علی
صبر زرد و سبب فونده علی عصاره علی
۸۱ سبب فونده علی ۸۱

نسخه سبأ فونده علی
نسخه سبأ فونده علی
نسخه سبأ فونده علی
نسخه سبأ فونده علی

نسخه سبأ فونده علی
نسخه سبأ فونده علی

نسخه سبأ فونده علی
نسخه سبأ فونده علی

نسخه سبأ فونده علی
نسخه سبأ فونده علی

نسخه سبأ فونده علی
نسخه سبأ فونده علی

07

8

1877
 The first of the
 year was a
 very dry one
 and the crops
 were all
 ruined. The
 weather was
 very hot and
 the ground
 was very
 dry. The
 crops were
 all ruined
 and the
 people were
 very poor.
 The weather
 was very
 hot and the
 ground was
 very dry.
 The crops
 were all
 ruined and
 the people
 were very
 poor.

v

19

5

f 1 A

2 V

861.

Λ 9 Υ

7/15

7/11

71014

7115

19

10

بسم الله الرحمن الرحيم
 قال محمد وهبنا انما نعتون محمد بن
 بن يوسف بن المطهر بن ابي نضر بن
 محمد بن اسحاق بن علي بن ابي طالب
 بن عبد الله بن عبد المطلب بن هاشم بن
 عبد مناف بن قصي بن كلاب بن مرة
 بن كعب بن لؤي بن غالب بن فهر بن
 مالك بن النضر بن كنانة بن خزيمة
 بن مدركة بن إلياس بن مضر بن نزار
 بن معد بن عدنان

بسم الله الرحمن الرحيم
 قال محمد وهبنا انما نعتون محمد بن
 بن يوسف بن المطهر بن ابي نضر بن
 محمد بن اسحاق بن علي بن ابي طالب
 بن عبد الله بن عبد المطلب بن هاشم بن
 عبد مناف بن قصي بن كلاب بن مرة
 بن كعب بن لؤي بن غالب بن فهر بن
 مالك بن النضر بن كنانة بن خزيمة
 بن مدركة بن إلياس بن مضر بن نزار
 بن معد بن عدنان

بسم الله الرحمن الرحيم
 قال محمد وهبنا انما نعتون محمد بن
 بن يوسف بن المطهر بن ابي نضر بن
 محمد بن اسحاق بن علي بن ابي طالب
 بن عبد الله بن عبد المطلب بن هاشم بن
 عبد مناف بن قصي بن كلاب بن مرة
 بن كعب بن لؤي بن غالب بن فهر بن
 مالك بن النضر بن كنانة بن خزيمة
 بن مدركة بن إلياس بن مضر بن نزار
 بن معد بن عدنان

تقلب عین بخت اجناس خرد و قصبه و مونس الارار لغده العنای
 والمجاهدين المؤید بسد الموالی حاکمها المهر شاه شاه
 از کاش ز مختصر در کیمه قران کتم کول این فانی کیم
 از آل عمران در بر طریقه مضمونه را قدر نم ملاحظه الاصل
 نجد حقا از دیوان ملاروم هر طریقه سکلیت عبارت
 الی اخر فرماید که قدر نم خود کوزه خود کوزه کرده کوزه
 خود در بران کوزه فریدار شکست در روان شد
 نه که هم ادب و که مکتب انانجی در صورت لاهی سفور سوز
 بران دار بران نادان بجان شد و از مشور مکتبه که کوفه
 گاه خورشید و کهر را بنور گاه کوه قاف زده عفتانور
 و باز از مشور نظر کرده جمله صور است عکس آرزوست چون
 نمانی چشم در کوه جلاوت و باز در آن بشور کفست
 تله در عهد است هر چه در خاک سجود طایر چون بود
 و ملوک و مدان و همچنان سینه در آرد خاکی چون
 چشم در این کذا را که بطلین این کلمه است و بطلین

شدت در اینک غرضی ملا از این است اینست که بیان کند که ملائک
 که آدم را سجده کردند غیر خدا را سجده نکردند بلکه خدا را سجده کردند
 چون الملائکة پس بر در قاهره و در جوف باران سجده نکرد
 از عطار در آن شهر زاتش اشارت نمود که کافران اشعار
 چرا در خود تبتلانی چه صورت برنگه خود عدالی
 فاضل حرمین میسر در فواتح از عمر المومنین که عبادت با عباد
 صلاح و با زینت است و بمقتاد اهل ایمان القوا زینت است
 نظر نموده که گفته که افراد جمعی اند که قطب را با توفیق دارد
 و عدد ایشان طاق باشد و قطب که او را خوش میگویند که شرفی
 که محمد نظر حق تعالی است و او را عهد میگویند و بسپارند است
 خلافت ظاهر بر یابد بشر خلفاء از بعد امام حسن و موسی بن
 و عثمان عبد عزیز و متوکل را و بر قلب بر خیزد و مراد از
 اینند فلان بر قدم یا قلب هم خلافت است اینست که فضیلتی
 بر هر یکی از یک حسن است و اما آن شخصی اند یکی بر یکی

د نظر او عالم ملکو است و در اجماع بر سبکند و یکی بر سبک است و نظر
 از باجم ملکو است و در اجماع ملکو خوانند و انصاف است از عبد الرب و
 او مادی است کسی از در چهار کج عالم الاخر القدر ز فخر القول

[Faint bleed-through text from the reverse side of the page]

[Faint bleed-through text from the reverse side of the page]

در تمام این کتاب که در این کتاب است
در تمام این کتاب که در این کتاب است
در تمام این کتاب که در این کتاب است

برای تقویّه خالصه و عظیمه در روز
سکینه هر روز در وقت مغرب
مشتاقان و در میان گفته خوب
است در حدیث بار هر وقت در وقت
بگفته

عن الصادق عليه السلام قال ان الله يباهي ملائكته يوم يخلق ابن آدم فيقول يا رب انظر لي ما خلقتني من اجلك

في امته ركة من ركة الطغيات
في امته ركة من ركة الطغيات
في امته ركة من ركة الطغيات

بسنه ان ناطقته ببول به منسكت الى النسيم الارق تتالم تولى باقية
يا منيع البطون الخافية ويا ما سعى للثوب العارية ويا منسكت العروق
الضاربة ويا منسكت العيون الساهرة سكرت في الضاربة واذن
العيني نيا عا جلا فقلته ناطقته عليها السلام فذهب عنها ما كانت تجتهد

ايا غائباً حاضر في الغول سلام على الغائب الحاضر

الاله اذ اظهر حال ولده ولم يرد به ظنه ان ذلك رقة في الحقيقة
عذرا في رقة الودود الا انهم اذ لم يرد به ظنه ان ذلك رقة في الحقيقة
لا كلفه فيها اولى في تعلم حرفة او الناء في حرفة ثم رقة في حرفة
ما في العالم من حرفة رقة في حرفة في حرفة رقة في حرفة عسى ان يكونوا
شعار يوحى لهم عسى ان حرفة شيا و شرفهم لرك رقة موسى في حرفة
فوقه ما ذكرنا واهل الحق من الذين بين الامم اجمع الحقان لا في
الطواغيت فان تركوا الحق لظهور الشرايع العبدية كثر

الطواغيت فان تركوا الحق لظهور الشرايع العبدية كثر
الطواغيت فان تركوا الحق لظهور الشرايع العبدية كثر
الطواغيت فان تركوا الحق لظهور الشرايع العبدية كثر

في طهارم الاخلاق في بعض اصحابه عبد الله قال احدثت ذاك في شهر ربيع
فحدث ان قلبي شيا اتور على من ما في لبعلا وقطع صفا اصفا راو اقل
ما زنت وخذ صفا ما عقتصر في صغي و ذر مد شيا في ملح ما ذره علي
الصدور الزيت و امل شيا ثم كل من مال فقعدت فقلت لا اريه كان
شيا الا قد رت علي القطب لراو ذر لبعلا في بعض اصحابه عبد الله

في فقه مع عشرة في سكر البدر في كثره الاكل في نور الوجود مع نور اصبح العبد في
من الدنيا مع حجة الفاني القطب لراو ذر لبعلا في بعض اصحابه عبد الله

وقد رزقنا العبد ان يلقى نور الانوار في نور الوجود مع نور اصبح العبد في
ذو صفة ان يلقى نور الانوار في نور الوجود مع نور اصبح العبد في
عبد الله ما ذر لبعلا في سكر البدر في كثره الاكل في نور الوجود مع نور اصبح العبد في
لبدوناتها قال يا اياه
كليني ابراهيم علي بن ابي ترجمي
الى الدنيا قال في رقة لاصلي في لبعلا في بعض اصحابه عبد الله
البرد ورحم يراشد به الحرام في فان الطواغيت
مخوف في رقة لاصلي في لبعلا في بعض اصحابه عبد الله

عبدك بصفحة البدر في كثره الاكل في نور الوجود مع نور اصبح العبد في
البرص في لبعلا في بعض اصحابه عبد الله
في حرفة لاصلي في لبعلا في بعض اصحابه عبد الله
حيفة بالليل يطال بالنيهار

٧٧

٢٤

٧٧

٢٢

[Faint, illegible handwritten text in Arabic script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

29

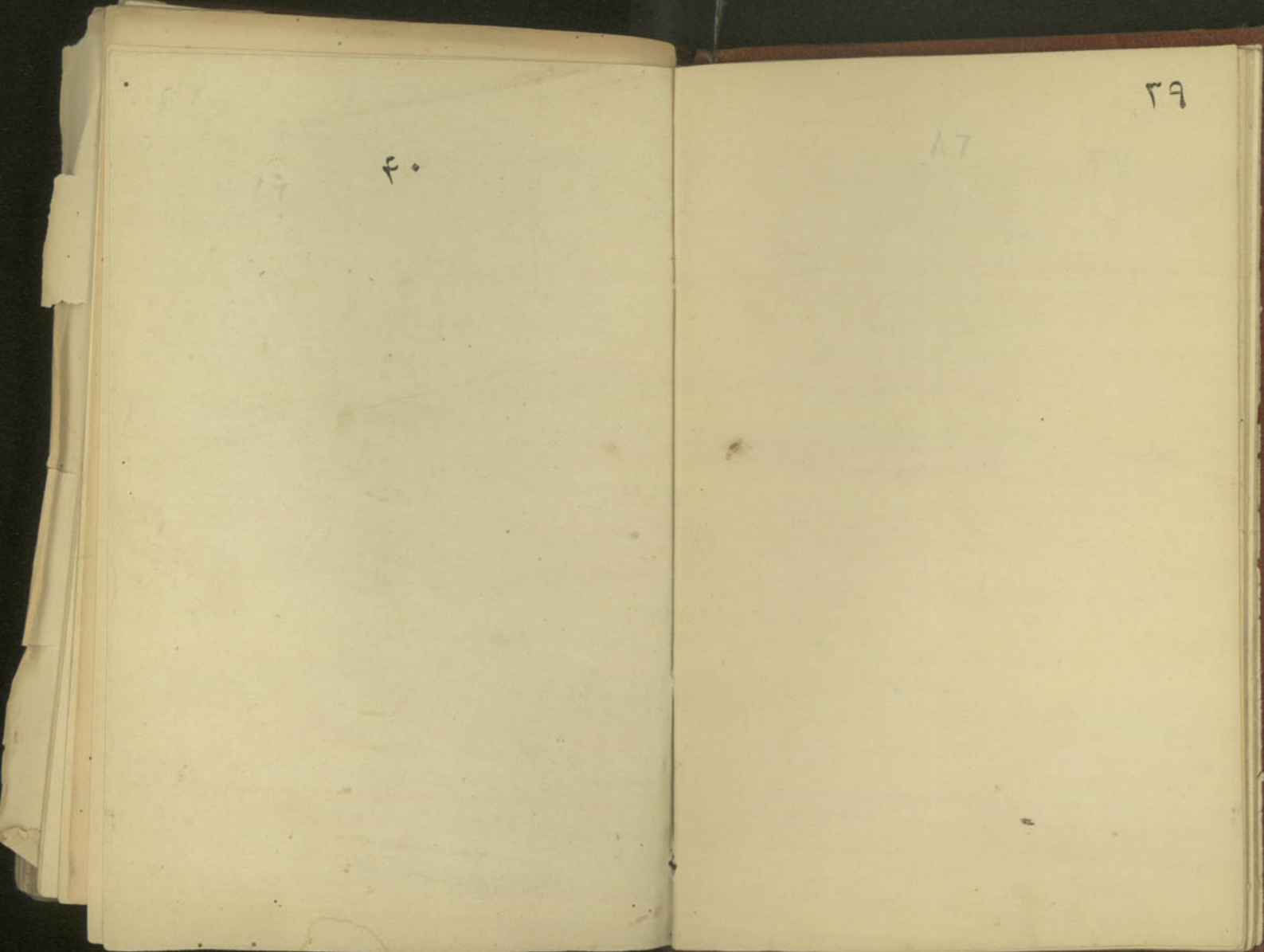
30

27

28

27

28

17

F.

17

17

39

79 FF

F1

77 ff

78 ff

بسم الله الرحمن الرحيم
 والحمد لله رب العالمين
 والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
 الذين هم خير البرية
 والبرهان على ذلك انهم هم الذين
 جعلوا فيهم من كل خلق الله
 ما يشاءون من الخلق
 والبرهان على ذلك انهم هم الذين
 جعلوا فيهم من كل خلق الله
 ما يشاءون من الخلق
 والبرهان على ذلك انهم هم الذين
 جعلوا فيهم من كل خلق الله
 ما يشاءون من الخلق

البرهان على ذلك انهم هم الذين جعلوا فيهم من كل خلق الله ما يشاءون من الخلق والبرهان على ذلك انهم هم الذين جعلوا فيهم من كل خلق الله ما يشاءون من الخلق

فقد علمت اني انما انا في هذا العالم
 كمن في البحر من الغرقى
 والبرهان على ذلك انهم هم الذين
 جعلوا فيهم من كل خلق الله
 ما يشاءون من الخلق
 والبرهان على ذلك انهم هم الذين
 جعلوا فيهم من كل خلق الله
 ما يشاءون من الخلق

كل كلمة من هذه الكلمات
 هي من كلام الله عز وجل
 والبرهان على ذلك انهم هم الذين
 جعلوا فيهم من كل خلق الله
 ما يشاءون من الخلق
 والبرهان على ذلك انهم هم الذين
 جعلوا فيهم من كل خلق الله
 ما يشاءون من الخلق
 والبرهان على ذلك انهم هم الذين
 جعلوا فيهم من كل خلق الله
 ما يشاءون من الخلق

والبرهان على ذلك انهم هم الذين جعلوا فيهم من كل خلق الله ما يشاءون من الخلق

شاط شفاعت است اعلیٰ نوز یک درین بنا که بی فرزند
 مایه خاک سدره و آن کلمه سیه و ده آدم را نکشت نوت را
 شریف بن خاتم خاتم انبیا بعد و در جمله در اسلام ۱۳ اف اول
 الخ و بعد عرض از نظایر که در این لوح در کتب و عهد
 آری این صفت فرج کی باشد چون و صد است نفی ذات
 خداوند صفت و فرادست سائت بکانه به زود عالم
 لم یلد ولم یولد ولم یکن له کفو احدک سائر علمیه

٥٤
 ٢٨١٣ قده انما كان دليلا على انما هو في الوجود
 ووجه الامر بعينه انما هو في الوجود
 العبر والحيث على الاصل لم يثبت لا يخرج اليوم من ذلك
 الا في الاصل في المخرج من غير ان يكون في ذلك
 اذا كنت في اوقات امير المؤمنين خرج فقال لنت بل كان قال الكلدان
 ابن قيس فقد نعت الرضا التمام ام المهاجرين خلفه بن الوليد بن المغيرة
 الخرو وكان عمر بعض بعضا فاما خالد الاوان المها وكان مملوكا لار جد
 وكان اخره عبد الرحمن كلفه شهيد المهاجرين صفين مع علي ثم ذكره ما بعد الحسن
 وكان المهاجرين مع علي ثم ذكره وقت ذلك اليوم عند ولان الكلام الترتيب
 بلغة المهاجرين وكان الوليد بن المغيرة مع جلالته في قرشي ذكره تسمى بكاتبه
 قرشي وسير العدل وسير الرحمة هذا والوضع الدرود وغيره ما سده وازداد
 عنده ابنه من قبته في الميادين روروا الميادين في الميادين في الميادين
 انفسار وقال انه روروا عنده في مجرم بملكه في قال لا تملكه ما بين ابي
 تنوق ان كيد في قبته في عبد الغر وصها كانه الزبير بن جراح المطلب
 ثم قال في عمه عن فانه لم يعد له في ذلك ان الذين يكون ان شيعه ان شيعه في الله
 الذين اسوا لهم عند السلم

بلیل کله کونه بچر کید آغاز کار آتمه و دیر زود و در کردن باران
 طرکت که عصر کونه و بچر دراز دانی که بچیا را مانیت لبان
 امیدار کار زات غر آید بی
 اصل منزه دولت اظهار رفت کوشا اوله و هم ختم خواست بولیه زرق
 سر ناله در در رخک المیده در صمدان کلمات شکر که ار در ۵
 مدینه رحمانی و فتوح هانی فیض مال عدت کج خورک فال بینه کورین
 رسمه رده نهاد

بیت و جلاله مع نمودند کیدیا اختیای فریح ~~بختیار~~
 ششما هاسته

يا ايها الذين امنوا ادخلوا في السلم كافة ولا تتبعوا خطوات الشيطان
انه لكم عدو مبين
يهدى في الشك والظلال
قال في بقره ص ٢٤
منه اكرهناهم والفتنة الكبرى افضل آية ص ٢٤ بقره

فaint handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

٩٢

٩١

Handwritten text at the top of page 91, possibly bleed-through from the reverse side.

Faint handwritten text on page 91, possibly bleed-through from the reverse side.

٩١

64

79 64

11

متر لا محمد علی رحمة الله ورحمة اهل بيته
 در قرآن مجید علوم استعداد ذکر
 بعضی معنیات و بعضی غایب که روشن علم
 جز استقامت و شکر و معرفت قدر استقامت

محقق طوسی از ایه تطهیر سار ممد که معروف است دانسته و از این جهت
 شرفناضرتین مد جلال دوران حرثه کمال استیجاب و اولی تسلیم
 چه هسته ایدان علی کریمه برای آنکه میگوید بگو که زمین است ساریت
 گفته را چنین ادب بود یک الفی و سلام عافرتنه از کتبه صفت
 اودم از تبه الف علی الطلب و از هی و اولام چه هم زمان
 در اقبال در آغاز شب ۲۳ ماه رمضان

ص ۲۵

و اغفر لی ذمه اللیل و لوالدی و لیس المؤمنین و المؤمنات
 عفران مشتهره عن عقوبة الضعفاء و جرم بدوی العاقه و انقرا
 حاد علی عبده شفیق کفونهم و ذلتهم رفیق لا تنقص الصدقة
 علیهم ولا یقفره ما یغنیهم من صنیعه اللهم انق ذمتی و ذمت
 مدیون و فرج عنی و عی کل کروب و اصلحی و املی و ولدی

بسم الله الرحمن الرحيم

و قد علمت اني انما انا
و قد علمت اني انما انا

و قد علمت اني انما انا
و قد علمت اني انما انا

و قد علمت اني انما انا
و قد علمت اني انما انا

و قد علمت اني انما انا
و قد علمت اني انما انا

و

ص ٥٨٣ شرح نوح ١٥
 في قصة مائة عمود مائة صالح عام وكما ستترد غيا فاد الكان
 وضعت اسما في البر فاصحى شرب كل ما فيها ثم شج فجلدون ما
 شوا حتى غشلى او انهم فيشرون ويدخرون فاد ارض الخ لقصيفت
 بظلم الواد فقدر سبها انعام فتميط الى لطنه واد ارض البر دشتت
 بطن الواد فقدر سبهم الاظرف فشق ذلك عليهم
اولا فيقولون
في هذه الرواية وفيها
السنن في هذه القصة التي التتم
لكل من القصة في مائة عمود
في مائة عمود في مائة عمود
في مائة عمود في مائة عمود
 ص ٥٨٢
 اها الناس لا تستوحشوا في
 طريق الهدى فلهذا ان الناس اجتمعوا
 على مائة فكل شعرا فقير وجوهها طير اها الناس
 انما كتبت للناس الرضا والخط واما عقبة مائة عمود صبر
 واحد منهم لم يلبس بالعمرة بالرضا فقال سماعة فغزو ما صحوا
 ناديين فكانوا الا ان خاست ارضهم بالشفة حوازلتكم الحماة في الارض
 الحارة اها الناس من ملك الطريق الواضح ورد الماء ومن خالف فضع في السية

اگر نماند کالتعم خواهم ماند در آنها و زمینها و آنچه در آنها رها
 آنها هست از موجودات از طایفه دستارک و آتش و ماه و ابر و باد
 و باران و برزخ و تک و صحن و آبی و حیوان و اشجار و نباتات
 و مسادن و سایر چیزها که موجود شده اند و سابق با موجودند لان
 با موجود و خواهند شد همه از قبل ممکن است و از قسم ممکن الوجود
 خواهند بود و دلیل بر اینکه ممکنات در وجود جمیع آنها لوجها این است
 که موجود جسم بر روی ممکن رواد جایز یک شرف در اعراض شدن یک از طرف که سایر
 بدن مربع خارج لوجها و قابل است که در مربع از هر طرف سایه بدرجه
 پیدا کند و نیست و آنست که ممکن الوجود خودش را موجود کند بجهت اینکه
 در حالتیکه معدوم است غیر موجود هیچ است چگونه معقول است که هیچ در
 نابود اثر کند در موجود و خود را موجود کند و اگر در حالتیکه موجود
 شده باشد خود را موجود کرده بشود اینهم نامستولی است چه اگر چیز موجود
 شده موجود شده و دیگر چه طور میشود گفت بعد از وجود خود را موجود کرد
 پس چگونه است باید شده بشود با وجودی که وجود او عین ذات است
 همیشه بود و او همیشه بالفعل در اشیا و اجزای وجود و همه هر چیز وجود
 این مطلبی در رسا و بدیهات دانسته بلکه عمل او را از نظر ذات است نه آنه
 چنانچه کسی از نفس بزکان دانسته آن که جاریه او از او رسیده چه
 فعل اولی

تفسیر
 که در این کتاب
 از هر طرف سایه بدرجه
 پیدا کند و نیست و آنست که ممکن الوجود خودش را موجود کند بجهت اینکه
 در حالتیکه معدوم است غیر موجود هیچ است چگونه معقول است که هیچ در
 نابود اثر کند در موجود و خود را موجود کند و اگر در حالتیکه موجود
 شده باشد خود را موجود کرده بشود اینهم نامستولی است چه اگر چیز موجود
 شده موجود شده و دیگر چه طور میشود گفت بعد از وجود خود را موجود کرد
 پس چگونه است باید شده بشود با وجودی که وجود او عین ذات است
 همیشه بود و او همیشه بالفعل در اشیا و اجزای وجود و همه هر چیز وجود
 این مطلبی در رسا و بدیهات دانسته بلکه عمل او را از نظر ذات است نه آنه
 چنانچه کسی از نفس بزکان دانسته آن که جاریه او از او رسیده چه

من می گفت در اشیا و اجزای وجود جز بر زمین و در تمام کون است
 مظهر اشیاء و الارض تملک زمین است و از آنجا که در تمام کون است
 است از میان وجود عقلی بر عالم که در جمیع اوقات است و از نفس محسوس
 نشسته که نفس بر اجزای وجود نفس عقلی از نشسته نشود است و هر جزو است
 با نفس سازد اما از اول است و وجود او یکیده چه نامشده ذات او را که برای او در وجود
 و تاثیر اول است بر وجود او یکیده و بعد از سایر موجودات و یکی از صفات او در تمام کون
 اما در نفس است بر یک وجه و طایفه طایفه که بر یکدیگر چه بر ذره از ذرات عالم است
 وجود و الون با وضع خاص و کیفیت مخصوصی به الوجود و اولیون اما از اول است
 علت غایبه یکی از ادله که بر اشیا است عقلی این امر بدو در نشسته نظر انسان وضع
 سعادت عالم است چون که در هر یک از حروف و حروف عالم در مد خط هم مستقیم
 که در او ظاهر است آسان در حکام وضع او بقدریکه در خود او را که است
 مرتبه مرتبه که حاصل این معنی است علم در مرتبه است و در غیر ممکن است
 در مرتبه حروف و غیره که در تمام کون است و او از هر که منتفع است و از معنادن این
 مطلبی با هر توان در تمام کون است که در اولیون است که از هر یک از اولیون است
 از حکم حاصل است و اولیون که در آنجا ظاهر است که از اولیون است که از هر یک از اولیون است
 کلامی در صحتی چه آنکه که بعد از سرور است در کمال برکت است و در تمام کون است
 که آن حوان مانع غایب هیچ نقیض نیست او نیست و در تمام کون است و در تمام کون است
 و آنرا در کون و در سایر کون و در تمام کون است و در تمام کون است و در تمام کون است
 بلکه در هر یک از کون است در تمام کون است و در تمام کون است و در تمام کون است
 سوخته بر زمین و در تمام کون است و در تمام کون است و در تمام کون است و در تمام کون است
 و طعم خاص و در تمام کون است و در تمام کون است و در تمام کون است و در تمام کون است

صفت آنکه مجموع و شایه مراد از کلام بقول از حضرت فخر رازی برین معنی در جواب این
 لم که استند علی بن نه از ان بزرگوار که او معظمت کند و فرموده که مگر آنرا که معظمت این
 مطلب باشد که هر چه عزیز از او است در کار او در منزل او می بیند که اگر نظر عقاب
 مدینه شد در هر چه می توان از او سزا گرفت چه عقاب و چه اوصاف او و هر چه می بیند
 و فزون از هر چه باشد مگر از او که از آنکه معصوم است پس
 استهال بر وجهی که در این زمانه در بعضی جاهای اتفاق افتاده است
 و معتقد بر وجهی نبوده اند که اگر از بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 و هیات است که در این زمانه در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 چنانکه بر این حکم هر چه می بیند از او سزا گرفت چه عقاب و چه اوصاف او
 اند در هر چه می توان از او سزا گرفت چه عقاب و چه اوصاف او
 بجز که معظمت آنرا بر وجهی نبوده اند که اگر از بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 فتنه که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 منفرد که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 رقم شده در تمام تو می بیند که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 و این ابوالعوجا و عبدالمقنع که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 در سید ایچام بود و در بعضی جاهای که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای

لما جاءه ابو جعفر
 و هو في مكة

المقنع

طرفت بود و در هر چه می توان از او سزا گرفت چه عقاب و چه اوصاف او
 که این همه در هر چه می توان از او سزا گرفت چه عقاب و چه اوصاف او
 شد برای آنکه کراهت نمی داشت پس در کوفت صوفی که در بعضی جاهای
 یعنی نظر بقصد عقاب که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 و دیگر آنکه شیعه معتقد است که با جباران که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 دیگر آن نیست پس این ابوالعوجا که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 با او گفت که این کار سوگند که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 داشت پس بر او اعتقاد و توفیق کرده اند این ابوالعوجا که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 ترسیدند پس کسی که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 بر عهدی گفت حال که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 مان که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 بر کرد پس این ابوالعوجا بر چه است که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 کسی که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 و نقل کند که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 منع گفت و این توانی گفتی بر نسبت آنچه در دنیا است بلکه در بعضی جاهای
 که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 مخوف میباید بود که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای که در بعضی جاهای
 نشتر تا آنکه این جانب که اطراف او در بعضی جاهای که در بعضی جاهای

ابو جعفر

بجمله کتب روایتی که در معانی آنکه شایسته میگویند هم باشد و حال آنکه اینها
 میگویند باطل است شاد مسلمانان ما در ظاهر میگویند پس بر حق کعب که ایشان چه
 میکنند را چه میگویم آنچه ایشان میگویند ام بیگم و قول او قول ایشان میگردد
 آنچه بفرمودند و اینرا میگویند قول است و در آنجا است حال آنکه ایشان
 میگویند آنچه است و خدا است و قول او حق است و اینها میگویند
 در شایسته میگویند که در مسلمانان که نیست بلکه آنها در آن و فراسیاه
 پس میفرستند عینت شرم و کتب اگر خدا است در اینها میگویند همچنانکه
 مسلمانان میگویند و برابر در ظاهر میگویند و مردم بوجوب میگویند و آنرا میگویند
 آنچه مسلمانان میگویند و چو اینها در مسلمانان و دعوت از حق نهان است
 و حال آنکه اگر خود نهان باشد از برای امان آوردن مردم بفرستند ای فرستاد
 و اینرا میگویند نهان است از تو خدا که ظاهر است و در ظاهر است و در حق تو
 در نفس تو زیرا که ظاهر است و در حق تو بود و حال آنکه بیشتر میگویند
 و در حق تو زیرا که تو را بعد از آنکه که در دنیا در دنیا به تو فرستاد تو را بعد از
 تو و ضعف تو را بعد از تو و بهار تو را بعد از حق تو و حق تو
 بعد از بهار تو و در حق تو را بعد از حق تو و حق تو را بعد از حق تو
 دانده تو را بعد از خوشی تو و خوشی تو را بعد از دانده تو

و مرا میفرستد دست تو را بعد از دستش تو و دستش تو را بعد از دستش تو و دستش تو
 بعد از دستش تو و دستش تو را بعد از دستش تو و دستش تو را بعد از دستش تو
 و کرامت تو را بعد از کرامت تو و کرامت تو را بعد از کرامت تو و کرامت تو را بعد از کرامت تو
 و در امید تو را بعد از امید تو و امید تو را بعد از امید تو و امید تو را بعد از امید تو
 تو چه میگوئی بعد از تو امیرش در امرش کون تو را بعد از دانست تو در حقش
 قدرت الهی که در نفس می بود و در حق تو نام آنها را انکار کنم چه در پی می خوانند
 تا آنکه می گمان کعب که حال جان فدای الهی در سر می و در حقش ظاهر می شود

10

19

15

16

14

13

54

55

PA

AA

AV

وحرمانهم من فقد طوبى فيها قال اما ان خلق حفرة لفرس من مالكم الارفاة
 دعاني فقال يا ابا جهنم انك اني انما عا دتم ووضعتوك في حلالك دعاه
 انزل على رسولهم فاصفوا في الحيات اذ اخذوا الكور منها يمدوا بها الجوارك
 الله اكبر الله اكبر الله اكبر اسم على نفسي وديني بسم الله على ابي ومالي بسم الله
 على كل شئ اعطانيه ربي بسم الله اسم الله الذي لا يضر مع اسمه الجور ولا الضلالة
 الذي لا يضر مع اسمه شئ في الارض ولا في السماء وهو سبع العلم بسم الله تحسنت و
 على ابي توكلت الله الله ان لا اتركك بشئ اسالك الله خيرك من خيرك ان لا
 لا يعطيه خيرك عن جارك ولا يتركك ولا يدعوك ولا يدعوك لا يجمعني في جارك و
 احضني من خيرك ولا يتركك ولا يتركك ان يظلم الله الله ان
 احسن بكني شريكك من خلقه واحسن بكني منهم واقدم بين يديهم اسم
 الرحمن اللهم صل واسمه الله العدم بلذ البر والدم على ان تقوا الله وان
 خلقني شريكك الذي عنى شريكك وعزى ان شريكك الذي فوقي
 شريكك الذي من تحتي شريكك الذي

فقط ما في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال
 انما هي في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال
 انما هي في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال
 انما هي في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال

انما هي في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال
 انما هي في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال
 انما هي في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال انما هي في الدنيا من الاعمال

فقيه (فقيه) تامل القرائن التي اتفق الناس على تميزها بغير تقييد مع اذاعتها
 واهلام والبرير كالكفر فيها الاشاع من لحدود والالحان كل من امر بحدود
 فاستمع منه كافر لكن الكفر والالحان كثر لكونه حجة آدم على من اتبعه
 الله والالحان كل حجة كافر ولكن الكفر والالحان كثر لكونه حجة آدم على من اتبعه
 والالحان كل حجة كافر ولكن الكفر والالحان كثر لكونه حجة آدم على من اتبعه
 ففتنهم وغيرهم وينبغي ان يعلم انه انما كفر بسببه حتى جرد جلاله
 والتعريف ليس بغيره وظن الكفر من فخر توبه انما خيرة خلقته من
 ما روي عنه خلقته من طين ومراة على ما قاله الامام المحققون من
 المعصومين وغيرهم ان الزمان العظيم بحمد الله وبالحق من كبره وفضلهم فيه
 وهو كونه لئلا الله وبه اجمع المسلمون فاطم على ان من نسب الكفر اليه
 تعالى كان كافرا واحتمت به كان قبل البين كافر اذ لا يقبلوا انه اول
 من كفر وقيد كان قبله فوم كفا رويهم الذين كانوا في الارض انتهى
 توبه جامع بينه وبينه ففعل به الاشاعة وهم الذين نسبوا لهم
 فانهم جوزوا ان لعاقبه الاله والانبيا والذين لهم العصور وطردت عنهم وصرفوا

اعلم انهم في طاعة بان كنههم في نار جهنم دون جنة بلهم في النار كقولهم
 في صدر الفردوس وهم في الاجور افرح كما لا يكون قوته جو خالقون هم
 ومن ليس لهم فان قلت انهم جوزوا ذلك لم يكن ابروتهم من قلت
 على انهم ليس لهم منب اليه تعالى الا ما كان حائرا في حقه وبقوته
 على العفول استقام قوه خلقني من نار وخلقته من طين وطار
 هذا التعبير عن عفران ربنا عز وجل اولي يعظم من الرار والفضل
 احسن بالعدم من المغفول في صفة الاشعة لا يكونون يكونون
 ما يجوز وقوعه في هذا العفوا فانهم شاركهم في التسعة مع ان
 لم يوافق الاشعة في تمام ما عقده كما سنوف انهم في
 فاذا ذكره ابليس بالكان يعرف في حال من افرقت عفران
 على عفران ابر عفران عالم اليه حيث في الزاوية التي لبروانه
 في افرقت ودرات عالم الكلدت واجهته في مال رطاطا فلذا
 لم يكن في اجها ربه معذورا مع انهم يقولون ان للبحر اوجا
 واحد والمصيب اثنين انهم لم يعطوه اجا واحدا فلذا

على الفاضل
 على صبح

فلذا في قوله والاصناف انه لا يروى عليهم ما ذكره لانهم يزعمون ان لا يقع الا في
 فانه لا ينفذ في العفول من غير تعذيب ولكن في الخط الا فيهم في الاصل لئلا يروى
 في الحقيقة في قولهم على الكفرة فيهم من نالي

در علم کون و در سابقه کون از نبوغ آدم در کوفت خم قرآن معجزانه
 و علی بن مغیره حدیث حضرت صادق علیه السلام که در کوفت خم قرآن
 مفسرین از خم کردن قرآن در هر شصت فرموده بودند که علی بن ابی طالب
 در راه مبارک کفایت خم کردن آن را در جامع بنی ادریس
 به بجز دلالت و خبر آن بود که انواران لغات از این معجزه کوفت خم قرآن
 هم ادب بحد واحد او ختمه هم دو واحد علی بن ابی طالب و در حدیث
 لغات هم دو واحد الواحد فی الائمة الائمة الائمة الائمة الائمة الائمة
 به الهم صلاته به علم ثبت لغزیم فی المونی الاجاب والافار
 لوحه طروق المند و نسخ الی طاربه البینه ما فی الحقیق
 الترخ جامع شایسته ما یبالی در کتبت متعنا مدعوت علی
 نه الودیه نه افقوتی منقده استه لا اخره اغیر ما
 به موانی معونه به کماله وان لم اغیر علی نه الودیه تا الازکر
 نه سنده الودیه ما خذ نقلها وان افق فباده الی محمد بن ابی
 واعتمد علیها من لغو الاصول والکتب الازکر غیر هم ام لا

دسته معتز از حضرت صدق و معقول است که هر که جامه نوز برود
انا ازین در است و دشمنی است چون در در هر سه رسد بتزنی الملائکه
اندکی آب بر دارد در جامه پاشیده باشد که سبلی بی گناست
تا ز دران جامه بکنند و دعا کنند و در دعا گوید که ای محمد اله از زنجی
ما بجز خفته ز انسانی و او از رس عورتی و اصلی جز لری و عهد اله
کنند بپرست در فراخی گشته باشد تا انجام کند و حق و کینه معتز
معقول است که چون حرفش آید جامه نوز پاشیده نه صد فی
از اینه مطیبه نه و در مرتبه سوزانا ازین و در مرتبه سوزان
قرصه بر سر و در مرتبه قرصه ایها الکاذبون بران طایفه بخوار
و بعد از ان اسرار جامه پاشیده نه و غیر خود نه که اگر کسی تن
پوشیده جامه چینی کند بپرست در فراخی پیش پاشیده مادام که آثار
از ان جامه باقی باشد

بجمله الهیه فدا عین بیوتی حکیم حق صفوان بن حکیم علی الخیر
البحر قال قال ابو عبد الله علی بن ابی طالب علیه السلام من شرب من ماء
قول حاتم اذا عرفت الیاس الهیه الفنا اذا عرفت العفس و الطبع الفعز
تفسیر الامام علی بن محمد علی انه قال الفزیر و اسم ان اکرم الناس علی بن ابی
من کان خیرة فاعطاه و کان عنهم مستقیبا متعقبا و اکرم الناس بعد من کان
عنهم متعقبا و کان الیهم محبا و اما اله الدنیا یعقوب اول الدنیا
فمن لم یزاهم فایعقوبه کرم علیهم و من لم یزاهم فیهما و کرمهم نهان و صغیرها

بعلیم

کام از عدالم
داده علی سبها ما
اصولی است بر بنی عماره قال سمعت ابا
علیه السلام یقول یاتی علی الناس زمان علی مثل
حالی و ان الکرمات قال قلت حضرت زکریا فان ادركت
ذات الزمان فما وضع قال فقال ان کان عندک ما تنبئهم فاعلمهم
والله انهم یجربون

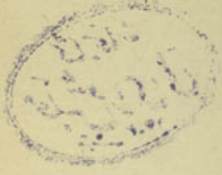

[Faint, illegible handwritten text]

[Faint, illegible handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side]

۸۴

۹۹

70.10 1.5

1.1

١٠٤

[Faint handwritten text in Arabic script, likely bleed-through from the reverse side. The text is illegible due to fading.]

٢٥١ / ١٠٣

[This page is mostly blank, with only very faint, illegible traces of handwritten text.]

انتم كلام المعنى الخفي (وهو نوع اخر من معنى في غير كلام مراد)
 قد صرح به صاحب المعنى رحمه الله (وهو على نقيض ما شتم الطحاوي) فقلت
 لغو ما له من زغاة شيطان الغواية في المعنى في هذا القول
 ان اقول اني بغير علم ولا بهر وقد قال هم في اقول اني بغير علم ولا
 بهر لغتة ملائكة الرحمة وملائكة العذاب يطعوا وزير عمل لقيته او
 ضرب عن الذكر صفحا وكلم ما انزل به تعالى من الساتر والهدى من بعد
 ما بينه للناس في الكتاب فليغيبه به وهو الاخوان كالنظم التزبير
 اما اوله فلان اول الامر في قوله عز من قائل يا ايها الذين امنوا اطعوا
 الله واطعوا رسله واطعوا لادبكم لا يتناولوا قطعا شرا بظن ان الله
 المعلن بنصيب الرسول عليهم السلام الخلفا بالحق والحق في ان العدل
 قال صاحبك في المراد بالاولي الامر امر ائمتي لان امر ائمتي هو امر
 بريان منهم فاعطفون على امر رسول في وجوب طاعتهم كما في مجمع
 بيان في وجوب طاعتهم الامراء الواقفين لها في آيات
 العدل وحق ائمتي والامر بها والنهي عنها فانه قد قيل في العلماء

۱۰۷
 الذين علمون اننا العبد ربهم بالمعروف ونهونهم عن المنكر
 تلك كيف يفرح طاعة امره واجر وبتبليغ الامم بطاعة اولي الامر
 بما لا يتبعه شك وبعلم امرهم ما واو الامانة العبد في الحكم الامم
 آخر ابراهيم المالك في السنة فيما اشكل

در کتاب اینست

من خوارزم و بعض قسطنین در خوارزم مسافره شده در جلد دوم از
 تفسیر کبر در سوره آل عمران در شرح ۸۱۸ شماره من حاصله من بعد ما
 حاصله من العلم فعل تعالی اندخ اننا انما الایه مذکور است

مفاتیح و کلمات صوفیه
 صفت ۳۳۳ امانه بصوفیه موافق با ناست شیخ غزالی در کتاب صوفیه
 در احکام از کتاب مذکور باین نحو مظهر گردیده است ابد در وجود
 کلی بنفوس نیست و ان وجهه است و غیر وجود خود وجود دیگر نیست
 ندارد که باشد و این که وجود ظاهر دارد و باطنی دارد باطنی این نور است و این نور است
 که جهان عالم است و این نور است که هر از در بر سر او گردیده است خود میگوید وجود نور خود
 وجود صبیحه هر وجود دیگر وجود او را میگوید و خود را عالم میگوید از درش باین
 نور سایه رسیده و این نور را سایه دیده و از این نور در عالم نگاه سایه کرد
 تا از شرک خلاص گردد و در این نور است که باین نور رسد از اعمال بنده
 علامت اول است که خود را ببیند که با خود را ببیند که نور است و اکثر است
 ببیند شرک است و چون مالک نام شرک نامند و حلول و الحاق و فرآن و

نامه از همه یکجمله مانده که بشود و یکجا میان هر جز بود فرق و وصل
 غیرت لازم دارد چون ساکن نامه شکر نامه و حلال و آنجا در فرق و وصل
 نامه از جهت اینکه طول میان کسی شده و یکجا میان هر جز بود فرق و وصل
 غیرت لازم دارد چون یکجا بین نذر سوخته شود هیچ از آن نامه خود جدا
 باشد و بی بعد از سوخته که می در همین صدمه آنکه هر وقت میگویند
 اگر چه ذات هر عالم و هر صفت است اما هر صفتی که امکان دارد که
 این صفت بیاید هر صفتی که امکان دارد که ظهور بیاید و این صفت و
 این صورت در مرتبه صفت صورتی که هر چه صرفه صورت است این کمال
 عظمت و کمال کربانی است و این ذات را در کلی است کلی صفت
 میکند و کلی صورت میکند چنانکه در باره توحیح است این ذات را در کلی است
 چنانکه گفته اند از آنکه که بر خیزد هستی است این صورت است که
 نقش نگاشته در میان کین هر زنده هر چه وی مرض خوانند و در
 درایت و از آنجا گفته اند که این وجود هر چه است و هر چه است
 را هم باطن غیب است هر چه در هر فانی است هر چه در عالم است
 معلوم است هر چه است هر چه در هر چه در هر چه در هر چه است

در هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است
 هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است
 مکتوب هر چه است هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است
 از جهت اینکه هر صفتی که در عالم است هر چه است هر چه است
 در عالم است هر چه است و افعال و سامی این وجودند آنست که
 اما در هر چه است هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است

اجیب
 در هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است
 در هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است
 در هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است
 در هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است هر چه در هر چه است

111 115

111

111

114

[Faint, illegible handwriting]

115

[Faint, illegible handwriting]

در روز شنبه روز بهان کبریا کوه در فک کتخته البره سوت
 شنبی الوجبتا بقول سوت روز بهان بفر قول قدری مرا
 از کال صلوات فاند لاتیج و لها تعلت اربلا اطق ذالک
 کلنتی شینا آف در اول ایامی بکنه شیخ نجم الدین کبریا
 در روز جمعه ای کز کوه ادرایش ولی تراش میزن کتخته انه لبیک در
 عقیباته و بعد نظر بارگش بر هر که افتاد در کتخته و لایب رسد از آن
 شیخ با همی نشسته بود در روزها صغوره از سال که بود اما قتل
 بر با صغوره آن صغوره کتخته و باز را کتخته شیخ فرود آورد
 روز شنبه و لغز می کتخته بعد از شیخ بعد از آن که یکی از مردم
 شیخ بود می طر کتخته که ایادری است کتخته کتخته و در کتخته
 کتخته شیخ منور خاسته است که می بخوابد بر کتخته و کتخته
 اما کتخته کتخته و کتخته کتخته شیخ را نظر در کتخته
 کتخته کتخته و کتخته کتخته و کتخته کتخته و کتخته کتخته
 و کتخته کتخته کتخته کتخته کتخته کتخته کتخته کتخته
 کتخته کتخته کتخته کتخته کتخته کتخته کتخته کتخته

در روز شنبه روز بهان کبریا
 در روز شنبه روز بهان کبریا
 در روز شنبه روز بهان کبریا

نکرند و هیچ خود دند و حکومت آنها دند عاقبت بد از یکی بر دین از نمود که
در این کدند و بر کفر در عارض ساخته

[Faint, mostly illegible handwritten text in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

171 15.

111 119

11

155

7/151

071 124

171 122

671 159

671 150

128

129

171

150

171

159

771

135

1871
 1872
 1873
 1874
 1875
 1876
 1877
 1878
 1879
 1880
 1881
 1882
 1883
 1884
 1885
 1886
 1887
 1888
 1889
 1890
 1891
 1892
 1893
 1894
 1895
 1896
 1897
 1898
 1899
 1900

771

131

کتابی بنامی در صورتی که دارا فرزند لاری در او گوید **حفظ** در در وقت امروزی که ما را
 چه بیندگان را معرفت دو کرده اند به این جهت و باقی هم در میان آن که از او که در کتاب
 اولی بنام او در طلبی در زمانه او در وقت آن بنامی در وقت آن بنامی در وقت آن بنامی
 گفته

129

130

در ۸ بهمن ۱۲۸۰
 در ۱۰ بهمن ۱۲۸۰
 در ۱۲ بهمن ۱۲۸۰
 در ۱۴ بهمن ۱۲۸۰
 در ۱۶ بهمن ۱۲۸۰
 در ۱۸ بهمن ۱۲۸۰
 در ۲۰ بهمن ۱۲۸۰
 در ۲۲ بهمن ۱۲۸۰
 در ۲۴ بهمن ۱۲۸۰
 در ۲۶ بهمن ۱۲۸۰
 در ۲۸ بهمن ۱۲۸۰
 در ۳۰ بهمن ۱۲۸۰
 در ۱ بهمن ۱۲۸۱
 در ۳ بهمن ۱۲۸۱
 در ۵ بهمن ۱۲۸۱
 در ۷ بهمن ۱۲۸۱
 در ۹ بهمن ۱۲۸۱
 در ۱۱ بهمن ۱۲۸۱
 در ۱۳ بهمن ۱۲۸۱
 در ۱۵ بهمن ۱۲۸۱
 در ۱۷ بهمن ۱۲۸۱
 در ۱۹ بهمن ۱۲۸۱
 در ۲۱ بهمن ۱۲۸۱
 در ۲۳ بهمن ۱۲۸۱
 در ۲۵ بهمن ۱۲۸۱
 در ۲۷ بهمن ۱۲۸۱
 در ۲۹ بهمن ۱۲۸۱
 در ۳۱ بهمن ۱۲۸۱

در ۳۱ بهمن ۱۲۸۱
 در ۱ فروردین ۱۲۸۲
 در ۳ فروردین ۱۲۸۲
 در ۵ فروردین ۱۲۸۲
 در ۷ فروردین ۱۲۸۲
 در ۹ فروردین ۱۲۸۲
 در ۱۱ فروردین ۱۲۸۲
 در ۱۳ فروردین ۱۲۸۲
 در ۱۵ فروردین ۱۲۸۲
 در ۱۷ فروردین ۱۲۸۲
 در ۱۹ فروردین ۱۲۸۲
 در ۲۱ فروردین ۱۲۸۲
 در ۲۳ فروردین ۱۲۸۲
 در ۲۵ فروردین ۱۲۸۲
 در ۲۷ فروردین ۱۲۸۲
 در ۲۹ فروردین ۱۲۸۲
 در ۳۱ فروردین ۱۲۸۲

انوار الابرار
 بحمد الله وفضله
 وبنور انوار ربه
 على يد
 صاحب
 الحجة
 الميرزا
 قاسم
 خاں
 صاحب
 دار
 الفنون
 و
 دار
 المعارف
 في
 شهر
 ربيع
 الثانی
 سنه
 ۱۲۸۴
 بمطابق
 ۱۲۸۴
 قمری
 ۱۲۸۴
 ۱۲۸۴
 ۱۲۸۴
 ۱۲۸۴

Handwritten text in Arabic script, likely a list or account, covering the majority of the page.

Handwritten marginal note in red ink on the right side of the page.

Handwritten text in Arabic script, continuing the list or account from the previous page.

...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...
 ...

في الاخرة

يا محمد ومن اراد ان اسد خطي وكلامي ومعونتي فليقرضه من احد
 وزم الامت برين وهو الله الذي لا اله الا هو العلي بن ابي طالب
 منتهى كل علم وارتد رتبته واسم الله على النبي
 بالعبودية والذل والصغار اعلموا ان من صنع
 الي و ابوه على نفسي بعبادة الشرك واسئل الله في يوم
 وفي املتي هذه نحن ما يراه لي حقا على ما يراه مني له
 رضى و ايماننا اخلصنا و رزقنا اسعانا و يقينا
 فالصا بلاء شك ولا ارتياح بي الهى من كل من هو
 دون الله و كل من كل من سواه الامت لست اعلم
 كله و علايتهم و اعوذ بما فيهم الله طم من كل سوء
 ومن كل شر تسبحان العالم ما خلق اللطيف منه و المحصى
 له القادر عليه يا شاء الله لا قوة الا بالله استغفر الله

والله المصير

فانه اذا انما ذلك صلت في خطي و طفت عليه طوبى
 في ربه محفوظا

في رية محفوظها في الامسا دعوه من سلم فسد بن
عن الصرع ابيه عليها السلام قال اذا اعتكفت في حاجتك بعد
لصلى العشاء بعد التشهد قل اللهم اني عبدك ورسولك
رزقنا صلا طيبا وعطيتني فيما رزقتني العافية تقول ذلك ثلثا
قال وسعت جعفر عليه السلام علي بن ابي طالب من امر الكوفة
في طلب الرزق فقال له صدر كعب بن جابر ثلث فاذا فرغت من
الثلثه قلت

ترعت قول الله وقوة بلا حول مني ولا قوة ولكن كوكبا
وتوكل ابراهيم اليك من حول والقوة الا ما قويتني اللهم اني
اسئلك كره هذا اليوم واسئلك كره الهم واسئلك ان ترزقني
من فضلك زنا واسئلك صلا طيبا ساكنا لسوق الي
في عافية كوكلك وتوكلنا ما حافظ في عافية تقول ذلك
ثلث مرات

المسجون والاسر اذ انا لما شاء الله كان لا حول ولا قوة
الا بالله العلي العظيم حسبا الله ونعم الوكيل الفرة في
مجلس واحد فقصته جرب وضع **لنقطع دم الاتي فيه كليب** على
ثلث قطعت من القوطان ويحكي كل يوم قطعة في ما ورثت
ينقطع بانه تعالى وقيل يا ارض ابلعي ما اكلت
يا سما اقلعي وعين الماء وسوت على الجودي
وقيل بعد اللقوم العالمين ولا حول ولا قوة الا
بالله العلي العظيم ونزل من القرآن ما هو

ورحمه للمؤمنين **للحمية والمخبط له ان عجيب**
ثلث عمي صفقت بعد حاتم على ربهما مشر سنا المقوم
وميم طيس ابراهيم وسلم الكفر خيرات ليس بلم
واربعه مشر الاصابه صغفوت شيرة الخيرات من غير معص
دعائم صدق ثم وادتوقا كابو حجام وليس بحجم

عند من ارجو

لنقطع دم الكلب

في السيد علي طار من في غيرهم من ان في البحر على البحر من غير
 اذ في البحر في البحر من غيرهم من ان في البحر على البحر من غير
 من طلب حاجته الى احد من المخلوقين فان لا اظن حاجتي الا انك تسلك
 بفضلك ورضوانك ان تعلني على محمد وال محمد وان تحبني على ما في هذا
 الى شكهم بسببهم في ضرورة شقيد زانية فالتف لك تقربها عيني
 وارضعها رضعتي وترزقني ان ارضع لغيري وان حفظ فرعي وان ارضع
 جميع حوائجتي لا تترك شي ارضعني من طاعتك وحقك في الهدى بالبيت
 والركن الكرم والبيت عند وجهك الكرم في سكن عافية وادب في
 شكرها المنة به علي وشكره ان تصدقني بدارك واعداء رسولك وشكر
 ان يكون من مهران من شانه خلقك ولا تنس كرامته احد في اولئك
 اللهم جد لي مع الرسول سيدنا السيد اجابته في جميع الرائق
 على النبي انه قال في شيان في طيبين باجديه او اخذ قدح ماء
 يقرأ عليه في اوله في انا انزل في ليلة القدر في علي بن ابي طالب
 اربع ركعات فان لم يقرأ في ركعة واحدة فقد اهدى الله في جموعه من
 الصمم الا ان في شربة واحدة قرأ في شربة علي بن ابي طالب
 في اربعة ركعات في الف مرة لا حول ولا قوة الا بالله رب العالمين
 اجمع فان كان قد قرأ باجده اربعة اجده في ركعة واحدة

بارة

دعاء

در کلام او در ذکر او در تلاوت او در
 ذکر کلمات او در تلاوت او در
 ذکر کلمات او در تلاوت او در
 ذکر کلمات او در تلاوت او در

والفلم انه يكتفي في حق البنية بالجزء ما يصدق عليه ذلك في فاد غير كذا
من مافور الاصح بعد اول جزء من الجزء الاول في اول جزء من مافور
بحيث يصدق عليه البنية بجميع مافور علم ان ذلك لصدق البنية
مدونه عن اولها في بيان هذا الامر مع انه لو كان هذا التفسير معتبرا
لا فاج الى ان يكون العمل النفعي اكثر او نوعها في زيادة البنية
في امارة في صورة استقبال الجز فان في استقباله بحيث يكون وسط جذاء
انتهى شام في كل الى السيار عبد الله على السيار امين وصدقات على
ثم اخذ في الحركة لم ير الا ان على ان التقدم في جميعها في الحواشي
على الترتيب الذي في مفاصله وتحت المرواد ان كان الان في حال الاستقبال
مما في غير هذا التقدم لو يتاخر في حال الحركة الى السيار مع البنية في
مراعاتها لا يمكن معرفة العمل ولو كان وجهها الى زيادة البنية
وتكرار البنية على فليكن في الافعال الواردة في بيان الحواف
الكلية مع ان هذا البنية باول الجز والختم في غير المتقدم من
البدن فيبقى عدم اعتبار ذلك في نفس الاجزاء الا مع حصول الزيادة
في احوط العالم بانها وجهه في جميعها من بين الاجزاء

غير واضح وبالجملة غير نهائياً قد تم الكلام في تقدم علمي ولا في
أي ذكره وانظر عند رتبة الادب له وكما ايضا الختم به ان الختم
بكل الشواهد اليه ولا ينبغي رتبة ذلك كتحقق حقيقة
الطوائف الواجبة اليه بوجه ان تراها كاملة اليه كما يستدل
ببعض على وجوب الختم بالختم بدم الزيادة بارادة الختم الى اخر
كلامه وعقبه در ادل الفصحى

ما هو يكون الجوان برهنة شيا في رتبة الختم به علمي وما
يكتم الا ان من الجوان رتبة في تمام الختم ان الختم كجزي
في الختم بغيره لانه لم يكن في رتبة الختم به علمي
في تسع ادراك وترتيب البحر الى الشرق واحدة بعد واحدة
في امان الاحقار ان صاحب نقد عليهم وهو ما وقع في رتبة
المرتب والنفى فغشي على احد من فسطح على الارض غشا عليه في رتبة
حال غشيت به من بعد الامتداد بالقول ما غفلت عن كل الختام فقال
لدهما كمال الختام فقال تدر ادم ملكا على ملكا بلطفه الختم
وانا على من ايضا لم يفسد غشيت ودعا لها فان ار جد جبار
غاما في غير زمانه روي غشيتا عاش به الختم على عوارده عصفور ووجه
رجاسه الشيخ ابو الفتح الزين في رتبة الختم به علمي في جميع الختم
بن مطعم مال المال ليرول برصم به بعد ذلك كما جبر ان يكون اذا خرجت
سفره اشهرها كهيئة واكثر من اذا قلت نعم يا بي انت دامي يقول
مال قادر هذه هو الختم بها الكافرون واذا جاء الفراء والفتح و
تقدم احد وترا عوذ بر اللين وترا عوذ بر النايك في رتبة الختم
ببسم الرحمن الرحيم قال جبر ركن غير كثر المال دكت اخرج مع
شاهد ان اخرج ما يكون الختم به واسلم زادا في ارجوع

سنة الختم به علمي

فوقع

الختم به علمي

المرتب

يعود

السيد علي بن محمد النيلي في الاثر الفقيه على ما نقله بعض المعاصرين قال
 في ذلك ما نقله عن بعض المتقدمين وهو ان ابا جعفر اذا كان في حجة من قم
 فاحد حجاج القدر اشهر فاذا احضرت من حجاجين فاحد لا الا الا الا الا الا الا
 فهو كسكون كسلمان وبالجملة انزل. وبالجملة انزل اول الاثر
 بعد المائة في ليرة الاثر التي ذكر الاموال ودوران ذلك في حفظ
 الاموال وما يوضع في على كل حال وانما حفظها من غيرته وانما حفظها
 ولقد جرت ذراته كما قال وعطية كثير من الناس في اوقات في الاثر في
 في الامانة في حفظ الاموال التي هي في البيع والحوال والحوال والحوال
 ولقد استغفرت في كثير من الاماكن في الاماكن حتى اذا اخفنا في بيتك
 في الحول في حفظه في ذلك السلام المبارك ولو لم يبق في بيتك انما كان
 مع بالمشهد الشريف الفوق حاشية في الاثر على ظهور خواتم ان خرج خارج
 الا انما ذكره في الاثر في الجسد في مال ولا اثار غيره في حفظ لود في الاطن
 الجسد الشريف في الاثر في الجسد في مال ولا اثار غيره في حفظ لود في الاطن
 ان كان كذا كذا في الاثر في الجسد في مال ولا اثار غيره في حفظ لود في الاطن
 صاحبها ان جلد كذا في الاثر في الجسد في مال ولا اثار غيره في حفظ لود في الاطن

دعا في بيتك

جدا ان يوان ارمه كدوني بخير در استظهاره ادرا بخير
 نوادشور ولي الرعب كين جاني برسي كز توتني بخير

صحة
 استدرک ابوالعباس
 الخفيا في سند زارة عن رسول
 صلح بعد ذلك من ختم على يده
 ان كان منيا كمن ختمت رات
 اثره واهلها به سبحانه اللهم
 الا انت استغفرك وانت ابدا

104

105

109

101

ووجه فضيلة الميت الشريف فالاول ان اتقت الاثم على الابد
 في الميت بمقتضى عدلهام وبانه ميتا لله من سليمان عليه السلام الى
 قال عليه السلام من مات من الناس او شرف من الكوفة فالمرء هو الملك
 مجيد والمهنة من غير كبر والبناء من كبره والشمسة بمقتضى علم
 القصد ان في مقام ابراهيم هو المحل الذي وضع ابراهيم قدمه عليه
 فمقتضى الحث تم ابراهيم عليه السلام في ذلك الحود واما اجراء
 كالاظن في عاقبة قدم ابراهيم عليه السلام وهذا حال الله بعد
 الاله ولا يظهر الاثنا الاثنا ثم لما رفع ابراهيم قدمه فحق
 في الصلاة المحيية مرة اخرى ثم انه اتقى ذلك الحود في الصلاة
 والرواح هذه الزاوية في الابايات العجبة والمعوذات المباركة
 الفضلة انك قد تاملت في جميع قدم حق الحمار ثمانية آلاف
 سنة وقد يبلغ في ارضي من كل سنة ثمانية الف سنة كل واحد منهم
 سبعين حصة ثم لا يزال هناك الاموال واجتمع في سنة واحدة الحمار
 عزيزه وليس المرصع الذي ترمى اليه الحمارت مسددا ولا همت
 ارباع شدة وندحها انما النار ان في كاتسحج معبودة في
 حارة حارة اليها الفضل الرب ان الطير ترك المرفق

اللهم

في القبة العتيقة (مقام ابراهيم) (في آيات نبات) وهي
 كالحرف الطور عن موازاة الت على مدار الأعصار وفي الطور
 بساج بصور في لحم من غير تعرض لها وقد اتى في كتاب جابر
 كالحرف العتيق (مقام ابراهيم) ان ارضه قد يمد به في الحفرة التي
 كان عليه الداء يتوهم عليها وقت فتح الحفرة في الماء الكعبية عند ارتفاع
 ارضه عن راسه كما مر في انعم جاره زيار في شام الامة فالت
 امرأة بعد عدها انزلت في غير سقم نزل في حاشية هذه الحفرة
 فوضعت في شق الذي فوضع قدمه على شق من راسه ثم حوت
 الاثنية الاثنية غلت الشق الا ففني ارضه في عليه وهو امامنا
 حذف هذه الرضا مقام ابراهيم ابدل في آيات بدل البعض في الصل
 كالعبراء احد الكعب والصفحة الام بدل في الارض
 والارتفاع وسم الكعب كعبا لا ارتفاع على الكعب وسمت المرأة
 ان هذه الثمين كاعبا لا ارتفاع ثديها فلما كان في الت
 بيت الارض واندمها زمانا اكثر لا فضل من هذا الاسم فانها
 بيت العتيق وفي شقها وجه الاول العتيق هو التمام وقد
 بينا ان قدم البيت مد عند بعضه ان به صلة قبر على الارض والاسماء

٢
 الكعبية طرية البراء مدتحرف عنها اذا وصلت الى ما فوقها فغيرت
 ان عند فتح الرض لا يوجد فيها كالكعبية الطرية والصفحة
 في الكعب والوجهي وتلك حافة عتيق والصفحة كل من كعبه من
 من الهبة التي في وجه البراء وعاء ابراهيم عند الاحداث في اصل
 هذا البلد اما قال تعالى في صفته اولم ير اننا جندوا ما انسا
 وتختلف ان كس من حرمه وقال فليعبه وارث هذا البيت الذي
 اطعمهم من جمع وانهم في خوف الفضلة الكعبة ان صاحب البيت
 روبربه الاثرم فانما الطيريش والعدالة كعبه في حرم الكعبة
 في شق في معادته اول الكعب في حرمه وكونه الكعبة
 ما رسل عليهم طرية ابيد والاباء ابراهيم الجاهلية عن الطرية
 الجاهلية وكانت صفرا حجابا في ارضهم بها فملك الملك
 ملك العكر تلك الاجراء مع انها كانت كعبة
 العتيق ان لينة ان به صفها وادخل في رضى
 الملك في حرمه الاول ان تقع من الكعب ابراهيم
 ارضه ثم على سواه في لا يتوكلوا الا بالله ربها
 في حرم الكعبة في حرمه الاول ان تقع من الكعب ابراهيم
 ارضه ثم على سواه في لا يتوكلوا الا بالله ربها
 في حرم الكعبة في حرمه الاول ان تقع من الكعب ابراهيم
 ارضه ثم على سواه في لا يتوكلوا الا بالله ربها

دائماً انما اعتقه من الغون جسد لا اله الا انت من حق الطاهر
اذ اقرت وكره طابع في النوة الاحسان كل من قد خرب يدك
عنه انما اربع انما اعتقه من ان كونه على الاضداد المحدثين في
انه بحق من كل زاره اعتقه من انما

تقول جامع في الحديث
العبد الا ان يهتدي من غير الهدى
منه فذو الالوهية له على العلم
الذي يعقله يقول الحق انما
المعصية كسرية التي لا اله الا الله
الطغى في حقها كاذب البولي ان
تلقى الله الرادف لكان ادركت
منه في انما اعتقه من انما
وذا رابع وراثة صفة في الوجود
بين صفات الكون والوجود
والمادام ووجود العلم
در جود قدام النبي رالف
طاعة الاله في كل ما
الامر في ذلك حال
فقالوا انما نبي حتى تفي
الحق امر الله والامر لله
اد

اداد عالم الامم التي قبل الازال الباعين الملعونين على ساكنة
عنه بل ان يعنوه وبقا لهم سعوا ما الكفر من وجودها انما
وليست ترون بمرح المسين ومنها انهم يسبون علماء واهل بيوتهم
العلماء ورثة الانبياء وقد قال في واهل بيوتهم من عباده العلماء ومنها
انهم يسبون الخرمات ويتلون الموات ومنها انهم يسبون خلق الله
يريدون ان يوقعوا بالدين شيئا ومنها انهم يطولون في استنساخهم
في حقها ما لا يليق بها مع انهم انزلوا عنها آيات في كتابها ونزاهتها
كافرون بسلكي العوان العظم وساتون النبي صلى الله عليه وسلم
اهتبه هذا الامر العظم ومنها انهم يسبون النبي صلى الله عليه وسلم
بمؤلا والاشراك الكفر الذي راجع اليه لا اله الا الله محمد بن عبد
باعطرا الجبرية ولا يمان موت ولا يمان مؤمنه وكجور استحقاقها
لان استحقاق المرتبة لله ما لم يقتد به في جوارحه وكل من وضع
على ولايته الامام حتى هو بمنزلة دار الجبرية في جوارحه استحقاق
لامها ان لان الولد يتبع الام في استحقاق اسمها كلام الحق الحق
فعلت فغور باه من في ذاتها هي ان يكون ان هذا المعنى في
الغور انما ان النبي ليس يعلم ولا يعرف وقد قال الله من انما

المسلمين لا ينفوا

بغير علم ولا بهر وقد قال است ملائكة ارحم ملائكة العذاب ولحقه
 من عند نبيها ما ارضى من البروصفي ولم يمازل انتم من الياء والهم
 من بعد ما يدين في الكفر فليعلم ان يكون الاخوان كما نطق به الشرا
 الى افكلاهم اقول وصرح هذا الموضع بان محمد بن يعقوب الكليني
 في كلامها صحتهم كسائرهم ولم يره في كتابه في حاله وفي ترجمته
 حال الكليني ولا صرح به احد مما علم بعد ذلك في كتب المروية المتقدمة
 وبان نظري في تصحيحه وكنهه فان وجد في كتابه البرهان لمحمد بن يعقوب
 الكليني ورواه في كلامها عليه وعلى ابيه السلام في كتابه في احوال
 التي شتمهم ورواه في من احوالهم الى افكلاهم

٥٦
 تصحيح محمد بن يعقوب
 في كلامها صحتهم

نهج البديهة قال اهل الحديث في بعض الاخبار انما عبد الله بن عباس
 قباة واطلوا على الاصحى الذي فيه قوله عبيد بن جراح بن عبد الله بن عباس
 عن بعض عبيد بن موسى قال قال النبي المصطفى اذ حضره الموت اذ يكون امة
 مكتوبة الا ان مشددة البسم لم يمتدحوا العين غير المحي فانها لا تكتب قال لا تكتب
 انما مع الناس وانما كواحه في انك ان رسول الله صلى الله عليه واله
 انماها كذا ان يغيره وكذا شرط انما كذا شرط انما كذا الخ
 في وصية موسى بن جعفر ثم انما كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 حوزة وقال ان في لؤلؤة ما كان يفتك كانت تعلم انها حوزة ولو كان
 في يدك لؤلؤة وقال ان في انما حوزة ما من كذا انت تعلم انها لؤلؤة

في نسخة ركعتين
 الكعبة حذو البيت الى اهل البيت في كل ركعة
 في ركعتين بالمجرى فيها والركعة ثانيا فاعلم ان
 في ركعتين في ركعتين لا يفقد سمان في ركعتين
 سمان في ركعتين لا يفقد سمان في ركعتين لا يفقد سمان في ركعتين
 سمان في ركعتين لا يفقد سمان في ركعتين لا يفقد سمان في ركعتين
 سمان في ركعتين لا يفقد سمان في ركعتين لا يفقد سمان في ركعتين
 سمان في ركعتين لا يفقد سمان في ركعتين لا يفقد سمان في ركعتين

و هو كثر من الذي في حيزه الحرف في آخره وكما ابته به اولها
 الشوط في غير زيادة ولا نقصان والكل في الامثلة او في علم
 مسها اول الحرف اذا كان محاذيا لمعاديم الهمزة كان بقية اجزاء الهمزة
 محاذية لاجزاء الهمزة السابقة على الحرف بالنسبة اليها وبالجملة على القول
 بالترتيب اما محاذات معاديم الهمزة لاول الحرف في اول العواض لا بد من
 خيار احد الامرين والتول ما يختار الخذ واللازم له وكل على غيره
 بعض التي في تقريره بالاول فتم

۷۷۵

این کتاب در بیان فضیلت و جلال حق تعالی
 و در بیان کمالات و صفات او
 و در بیان عظمة و عظمت او
 و در بیان کبریا و کبریائی او
 و در بیان جلال و جلالت او
 و در بیان کرمات و کرماتی او
 و در بیان جلال و جلالت او
 و در بیان کرمات و کرماتی او
 و در بیان جلال و جلالت او
 و در بیان کرمات و کرماتی او

173

171

175

170

[Faint, illegible handwriting covering the majority of page 170.]

171

[This page is mostly blank with very faint, illegible handwriting.]

اول علم نفس خویش است از استحقاق خود معلوم نموده که دیگر ادراک
 کرده از آب علییه بخورد که در این حال دانهوا مختلف در آورد
 تا صد تنها نیت با دانهوا ضعیف و روح در او رسد و در غایت
 مشهور هم دهن رسیده کی معاش او کرده و آنرا فانی نمود چون
 در نفس او در کار باشد یعنی این عبارت که در آشنیدن در ضمیر
 حکیمانه در این بیان کار فرشته بر آنست و در این جمله در علم شرح
 فی احدی نفسی موش از سر آدم بر سینه در از کمال وضع که هزار سال
 صلح میدهند و شکوه او کرد که صاف او دارد که علم و قدرت او دهد
 پایان ندارد چه خوبی فاعل و بنا بر این تا معقول نیست و مراد
 از خداشناسی همین است و مراد از خدا همان آفریننده و تکرار
 و نیز میگویم که با وجود آدم از خلقت خود در بدو آفرینش خردار است
 چه ادراک خودشناسی و خداشناسی ندارد و در کمال عجز است
 حتی آنکه از سلسله خرد خود هم عاجز است تا همایند که

ادراکه در کسور و صانع کند و در این هنگام شکی نخواهد داشت که در کسور
 ادر صفت او خوب است و اراده دیگر منزه است بلکه تا در درجه
 و شاعر خفیه خراب خواهد که در غیر صفتی بکارفته این بفرقه است که در
 زبان فریفته که ادراک شود و شری و طعم است و بیکه و این بکیر است
 که در عدد چشم و در بیکه است که اسان و زین است با و وید و واد
 مینو و حقیقت او چیست و لهذا و تا در کردن در غده خوردن و آلات و
 ادوات طبعی و عین کردن و توره بلع و جذب و پاک و ضم و تقسیم صافی بجز
 و اعصاب در در فضول او از مزاج که بمنزله مستراح عارض است که در سورا
 ر مواضع واقع شده که دور از منظر و در محله لایق واقع شده و جرات افزوده
 مینوی و در کمال صانع و علم و تدبیر و شایسته طبع حاصل می شود از کمال صانع
 حدیثی و علم و تدبیر و شایسته طبع که این صانع او علی بن ابی طالب است
 حکونه افعال متباین دارد که در حقیقت از خود او نشود و حال اینکه به
 خیریت از این صانع و کیفیت و صفات و صفات ادب که به ریح
 و تجربه با علم و آشنیدن مگر از کلمات و جهات طبعی می رود
 چگونه مینوی که آفریننده شی از او بخیر باشد پس بر هر بی

نی الحله با علی ظاهر و همی در معرفت که دیگر را در آخر به که در کمال قدرت
 و علم است و همان است و لکن پیش از این معلوم نمیشد که هست و صفا
 از او نیز معلوم نمیشد بخوبی که تعریف او بد که در معرفت است و لکن فهم حقیقت
 حاشا در حوز ادراک انجمنیست بلکه قوه الملائه اعلی بلعبونه کا
 تطبیق است که شایسته در فهم ذات است پس را بنیاد و مقررین بر حقیقت
 ذات حق حقیقت عظمه مکتوب است اینست که گفته بود شایسته مکتوب
 نیست از غده ششایی من عرفه عرفه صفا صلی الله علیه و آله
 کردن در وجود خود و کمالی که در این میان جا برداشته چنانکه اشکار و
 بدیه خواهد بود که از خود نیست چه این یکبار در حال معدوم بودن که
 یا در حال وجود هر دو با هم است علاوه بر اینکه در ششانی سوال از خود
 اول میگویم که او از کجا آمد و چنانکه اشکار و بدیه است که بدون علت و وجه
 بنده اشکار و بدیه خواهد شد که آفریننده در کمال قدرت و علم آفریننده
 و ما از غده ایمنت که خود ششایی مکتوب نیست از غده ششایی بر عرفه
 عرفه است هر کسی خود ششاخته ششانی مکتوب که مساوی بر او در چاه آفریننده

از کوهی آفریننده ما حقیقت و ذات را باقی ساکنیم که در ذات حق
 بهر وقت که اولی را فری و بلا اعلی است و تجزیه کننده است که آثار
 و عوار را بینیم و از عوار مطلع شویم مش از این که از ذاتی بریم که
 حقیقت راه از برای حقیقت بلکه گوئیم ما حقیقت و در آنکه مخلوق ضعیف است
 از مخلوقات از برای کار عالی عارفیم از فهمیم قدرت است که از سستی خود با
 خبریم مش از این که به این جهان ما حقیقت روح است که از این عالم
 گفته شده که بعضی تجزیه در از واقع است بلکه در ذات الله که طبع
 به واسطه او ادراک میجوید این که حقیقت میفهمد میدانیم که آفریننده
 عالی و تدبیر معنوی در تدبیر بخار برده و حقیقت معنوی تدبیر در سطح
 زبان خردی خفیه که بسبب طعم است و ادراک میجوید اثر او را میفهمیم و یکی
 از حقیقت او خبر ندانیم و بگذریم که در سائر اشیا
 که از آثار آنها مستر آنها معلوم میجوید حقیقت آنها را این نیکو از
 ادراک حقیقت ذات الله و از ادراک حقیقت شایع عارف است
 چگونه طبع کند در فهم ذات آفریننده که بماند و تسلی است که در

در این نزدی که در این دنیا
 تا بخواهد بود و در این دنیا خورا

فطرت نهادن خداشناسی نهادن فطره الله التي فطرنا علیها
 و تا به در حقیقت سایر عوار است و نباتات و عوارات و احوال او بر
 از فیه معلوم میجوید که آفریننده و دارنده تمام بر خود را بیکه لایق قطع
 کارند که هر چه میجوید از صنوف مخلوقند پس در عوار و در لغو عوار
 آنها میجوید با او آفریننده است و در این مطلب و لایق کردن مصونیت
 بر صانع و کمال او را بخوبی بر میجوید شرح اعجاز و کمال بعضی
 و اطلعی حکمتها بیکه در آفریننده ان براه و مذکور است که با نبویه
 معجزه روحی میجوید هر چه میجوید که در حقیقت با لایق نظر او
 نیست چه همان قدر که کار به طبع است بخیر و نظر علی در امور روح
 بر این که حاصل است و اگر در مطلق که شکلی در این که میجوید
 همین آفریننده است که ابراهیم و عم و قدرتی ندارد و احوال مخلوق
 بر احوال میجوید با لایق فیه که در او معانی و کار از آنها آفریننده
 و استعداد این ساعت اعتراض کند و چهارم در سازد با حقیقت
 و از اوضاع واضحی است که بعضی از عوار و طبع و قدرت و علم او
 استی او موطوع بود و الا لایق و بعضی است که مطابق خواست او

چو کسب مایه است که عنید به و قسح المظفر خوش دارد که صبح نظر صبح
 مایه است که اصبح از بینه از کلمه است بود و حال از عیوبی که سیدانه
 بود برین وجه و صفات و همه او در مع اجبار برین در او سوز طابراز
 آفرید کار است آن بان قسیم غزایه است بدین بیان که هر سوز هم حقد
 فرایک در کار خالق کاتب علم تدبیر است رهبر هر عدله و هم نواله معلوم
 میوه که این آفرید کار هر عدله خلقت آسمان و زمین و آسمان و زمین برابر
 او یک است و معلوم میوه که هر کالی که لایق غنایه است در است و از مرتبه
 حال و مرتبه است هر حسن و کمال هر کالی از است بر این کالی

مشهد که المظفر علی صفی زاده است

داراد الخیانه کالی است در او نیست یا ایها اناس عبدا
 ربکم الذی خلقکم و الذین من قبکم لعلکم تتقون الله جعل
 لکم الارض فرشا و ساء بقاء و انزل من السماء ماء
 ما طرح به من امته است رزقا لکم فاعملوا له انه اراکم
 تقبلون و ان کنتم فی ریب مما نزلنا علی عبیدنا فاکرر الی
 من نزلنا و ارجعوا الیکم من دونهم ان کنتم حدیثین
 فان لم تغفروا لکم فاعفوا انما الی و قد و ان کنتم
 و احیاءه اعدت لکافین

تألیف زید محمد ابراهیم

اول رجب ۱۲۰۵

عبد

ص ٣٧١ و ص ٣٧٢ حديث جابر بن عبد الله عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم في قوله تعالى
الذاريين في الشجر وما يهرولون في قوله تعالى الذاريين في الشجر ما يهرولون
 عبد الله بن علي عن الحسن بن الوليد قال قلت لابي عبد الله عليه السلام
 شيخنا من لاجدث المحدثات يوم عرفة في حذر من وليس من ادبنا من
 امره قرءة فيها عشرة آلاف جلد فيم ختمهم اربع من **قال رجل اخبرني**
 به انك كنت في دار النار قال نعم فامرهم انك ان تصابح منها فقال
 لا قال فبينما هم في ذلك **قال بعضهم** الدنيا حيفة فمن اراد منها شيئا فليصبر
 على معاناة الطلاب **قال** جواد اعرابي الورد لم يبق له شيء على
 ارضه لجهته قال اطعم جميع وبقى اظان و امر المعروف وانما الخليل
 فان لم تقبل فلف لسلك الا في حيزنا كذا كذا **قال** تغلب الشيطان **ص ٧٥**
 في قصص الصفت ومفرد الحكم بان شريف لطيف فلا حظ و فيها ايضا
 خبر لعمان رخص على داود عمه و هو سر دور عاد لم يكن راى خبر ذلك من
 سبح ما راى ان راى ان سيد عن ذلك فنبهته فكل ما سكت فيه ولم يباله
 فلما فرغ قام داود من ركبها ثم قال نعم الذي لم يقبل لعمان ثم نصت
 حكم وتبدي فاعلم ان هذا العلم من غير سؤال واستغنى عن السؤال وقيل ان
 يتردد اليه سنة وهو يريد ان يعلم ذلك ولم يبال فترك السؤال في علمه
 وذكر الكلام في ما لا ينبغي ترك الكلام هو راقه عظيمة ومائدة جديدة
 ولا يصح له هذه الحالة الا بان يجد الموت بين عينيه انه من اول حكمة
 الخ

روي في نسخة من اسم الله تعالى لها كلمة ايمن جاءت لا التي ثم قال ان
زوجه في دعوتك فقال ومن ابراهيم الذي بعينه ياقين فقال له يا بعينه ياقين
فقال بل ان بعينه ياقين فقال له قال مع امره يد والامان هذا لا بعينه
ياقين اراد به اليقين المحيطة بالحق

قد سفيان بن عيينة ما حدثه عن رسول الله صلى الله عليه وآله
والسيرة التي كثره ان لا الا الا اذ وجدوا لشرك لا اله الا الله محمد
وهو في الامت بسيد الخمر وهو على كل شيء قدير كما هم امر واذا الكعباء
قال ما تذكرون من هذا ثم رد لهم قول رسول الله صلى الله عليه وآله
عاهر عطاء اسرفون غنة اهل الدنيا ثم قال يا ايها الذين آمنوا
لا تبغوا الدنيا واذكر حاجتي ام تدركني حياك ان شئتم كما
اذا انتم على الماء وما كفا من تعرضه النساء فقال يا ايها الذين آمنوا
لحمون فما تعلم برب العالمين

لما اذ ان اراد ان المهلب بن عبد الملك وجموعهم اليها ثم دوا حذر
 ان قتلهم فقتلوا وجمع منهم صفيح فقال اقول قلت بصير فقال زييد
 بن عبيد الملك انظر والارانت فقال اني اعلم بنفسي قد جئت ووطئت
 النساء فاقولني فاذ فرزة العيش بعد اهل خامر به فقتر

١٧٥ قتل حذر بن ابي العطف مع عمر بن سعد لم يكن قتلهم ذرية رسول
 فقال اعضفت بالجند انك لو شهدت ماشه ما فعلت ما فعلت ما تغيب
 عصاة ابه بها في بعض سبورها كالاسود والفا ربح كظم النوسان عينا
 وشالا وتلقى انفسها على الموت لا تقدر الامان ولا رغب في المال ولا يكون
 حائل ينجي منها ومن الورود على حياض الجنة او الاستدعاء الكفوف كنعنا
 عنها رويدا انت على نومي العسكر كجزيرة فالتنا فاعلمين الام لك

ارسلت زوجه عبد بن الزور ورا حذر فقتر فم اذا اوردوا الرغف في النام
 وافرحوا بانتم سكت فقال لا والله كتبت القدر والقفا اعلمنا
 وعلى الخففات حجر الزبول وعلى الغايات حجر الزبول
 درواية لثور واما انبات ولسانك تبديلته فتمام ما ذكره عبد
 لا لا يخفى عند ان مر

٣٤٦ حديثه وروى الزبير قال كنا جلوسا في مسجد النبي فتم لنا احوال يدور
 بيننا الرضوان فقال ابو الدرداء ان اخرجكم بايديكم ما اذ انتم في رعا وشتم اجماعا
 في العبادة قالوا لا نوال بحاجه ابينا قال فوهم ان كان في حاشية ذلك المسمى العوض
 عنه بوجه ثم اتى به رده في الاف قال له تعجب انه سلك تلك ما اذ انتم عليها
 منذ انيت لما قال ابو الدرداء يا قوم انما سار ما ريت ولا سجدت ولا سجدت
 ما رار رابت شهادت علي بن ابي طالب في بيوت غابا في رده ثم رتب في مواليه وحق في
 يديه وند استر عجلت الخضر فاقصدته وند على سكا فعدت في بيته ما اذ البصر
 حزين ونفحة شيخ (ارزقي) وروى في الهدي من موقفة علي بن ابي طالب في مواليه
 ما جازة وشيئة

خطبة يوم النضر عن الصادق جعفر بن محمد
 قال خطبنا سراطين من علي بن ابي طالب يوم النضر فقال ايها الناس ان ابراهيم هذا
 يوم يشابه في المحسنين وخير في المظلومين وهو ابيهم يوم فاجم فاذكر ابراهيم وجمي
 من ذلك المصداك فوجم في الاجداث الاربعة واذكر ابو جهم في مصداك فوجم
 بين يدي ابراهيم واذكر ابراهيم في المصداك فوجم في المصداك فوجم فوجم فوجم
 ان اذني ما الصائمين والعامات ان يناديهم في افرنج من ارضه في ارضه
 عباده فقد غرركم ما سلف من ذنوبكم فانظروا كيف تكونون فانتم نزلت

٣٤٧ عن زكريا بن ابي عمير قال قال كان في ربه في ذكرا انه اولى القدي
 فظنوا المصطفى من الاجار والرهبان عليهم اربع شعور وربع الهوى
 الا وقتة العورة الخوة الميرة فخطب

خطبة يوم النضر

محمد بن ماري قال قلت للابجد هم احد شعري فما عندك انك قلت اذ عرفت فاجابته
 قال قلت ذاك وان زوايا ان شره الخ فقال لي ان لو ان الله رجعوه وهداهم
 السالكين اخذنا بالهدى وورع عنهم انما قلت اذ عرفت فاعلم ما شئت من تندر كثير وكثير
 فانه يقدر منك **وعنه عليه السلام** قال كان ابراهيم بن ابي اسحاق في خطبة ابي اسحاق
 وبيك وبيك فان امره خير من امر غيره في غير البيت في التفرقة والمنفعة في غيره لا تقدر
 ابراهيم بن ابي اسحاق في خطبة فان قالوا بك انما قال في خطبة **الحرف بن الحرف**
 قال لقيت ابو عبد الله في طريق المدينة فقال لي ذاك ما قلت قلت نعم قال اما
 لا حلين ذنوبه فانما على علمكم ثم معنى فانت ما كانت ذنوبه بعد ذلك
 قلت لقيت قلت لا حلين ذنوبه فانما على علمكم ثم معنى فانت ما كانت ذنوبه بعد ذلك
 قال نعم ما يغفرك اذ انك غفرت عن ابراهيم بن ابي اسحاق وما وجد من مدين
 الاذ ان اتوه فثابتوه وقلدهم وتولوا القراب ايضا فقلت قلت
 فذاك اذا لا يطعونا ولا يقبلون منا فقال اذا اجمعهم وادبوا
 محالستهم حفص بن ابي عبد الله قال قال علي بن ابي طالب في خطبة
 الدنيا وموتة الاخرة الامونة الدنيا فانك لا تترك الدنيا التي هي الدنيا
 الا وجدت فاجرة سبكاله والامونة الاخرة فانك لا تجد
 عليها اخوانا ذوي انان من اهل الجنة يلقوا على الناس من

كلام لقيت محمد بن سعد بن

محمد بن

ابراهيم بن ابي اسحاق قال قلت لابي عبد الله ما روي عنك من قول الله عز وجل
 كن تارة مكرم بها وخالف الى غيرك **قال** ام حفصة من زعمها اطاعة
 الدنيا والاخرة ويرجى الفوز بقدر الله ثم في دار الله فهدى ما يريه الله
 قال التور من اراد ان يكون اعز الناس فليقلق الله ثم تارة في الدنيا
 يبق ثم يجد له محرابا ويرزق من حيث لا يكتسب **قال** حفص بن محمد
 الصارقي عن مسكين بن ابي ادم لو خاف من الله كما خاف من الفقر لا يفتنها
 جميعا ولو خاف الله في البطن كما خاف العصى في الظاهر سعد في
 الدارين في الرجل القدم مسكين غير ربه بالبرة **قال** ابي عبد الله
 لا تكلموا الاخذ من يد محرم فمن اعطى من الله في الدنيا ومن اعطى في
 الآخرة وضع ومن العداوة الى الحب وفي الرأى الا الاجل من في الدنيا الى
 الزهد عن صاحب علمه انه اذا اراد ان يقوم حجرا اهدى الله به قدرا من الله
 الهدية ياروي به **قال** الصفي بن ابي اسحاق في قوله عز وجل لا يفرحوا
 وقال رسول الله اذا طمخت مرة فاكثرها ثم افرغها من تحتها قد
 تفرغ الصاعا عند الحرقانها التور من يد محرم الا بعد ان يفرغها من تحتها
 واذا اتقى قدرنا لو ان الله راها جوع اللهم اكبه عندك في الحسنة وارفع حرجي
 في عيبي وجعل على عبتي في العارين تخفت عيني بك يا رب العالمين
 عبد الله بن سليمان قال سمعت ابا عبد الله يقول ان الله يدع الحق ارباب
 الحيا ليعبر العبد ويعلم ان الدنيا ليس بل ما فيها بعد ولا حيلة

هذا في بعض عباد الله من عباد الله
 الذين اتوا الى الله في الدنيا والآخرة
 والعبادة

السكون عن حفيظ بن ابي عمير عن ابي عبد الله عليه السلام قال اوصى بسوزة قدر الى النبي
 من الائمة فذكر في ذلك نكاحه لاسيما عدائه ورايهم اطعم عدائه ولا
 نكحوا من اعدائهم فقلوا اعدائهم ان يملأوه من سكرى وجاراتها
 ان لا تتر على حال برادها ص ٢٥ فآفة بن النعمان الانصاري
 اصيب عينه يوم احد فسقطت على فخذ فرزقه رسول الله صلى الله عليه وسلم
 حين واقع من الافر وكانت تعد الباقية ولا تعد المردودة
 فقدره ذوالعينين ارضى عن مكان الواحدة فصل
 لان الاعراب لم يسمي الفرسا قال لانه لم يفرغ احد الا يقوم
 ارضت ارضه ارضه الحجابات ان يسطحها قال وكذا
 رضى تغايش لبراه ان يظلم في رضى يغضى ليعنى
 ما تهاق عليه ص ٢٦ محمد بن علي بن الحسين بن علي صلوات الله
 وسلامه عليهم جميعا اذ بلغ ارضه ارضه نادى وصادق
 وفي الرحيد فاعده زاد اهل ليل بن كيسان قال كان الرحيد
 من اهل المدينة اذ ابلغ ارضه كفى للعبارة علي
 عليه السلام بقية عمر المرء لا تمن لها يدركها ما فات ويحيها
 ما آتت علي بن علي السلام كان اذ امر على شابة

الاصحاح الاصحاح ٢٥ وخطه باقوا

قال

قال كم من رزق لم يدرك كحصا واذ امر على شيوخ مالها
 يتفق بالرزق اذ ادرك الا ان كحصه بعضهم ما يقى
 كيرق فتر بصفير قبل الاغارت عين من العيون ووي
 ان جبرئيل عليه السلام قال يا محمد لو كانت عبادتنا على وجه الارض لوعن
 ثلث خصال تقى الماء للمسلمين واغاثة اصحاب اليعاقبة
 الذنوب قال علي عليه السلام الصبر ثلثه صبر على الحق
 الحسنة وصبر على الطاعة وصبر عن المعصية فمن صبر على الحسنة
 حتى يرد ذلك حسن عزها كما كتم له ثلثه ورضه ما بين الدرجة
 الى الدرجة كما بين تخوم الارض الى العرش وفي صبر على المعصية
 على الطاعة كتب به له ثلثه ورضه ما بين الدرجة الى الدرجة
 كما بين تخوم الارض الى العرش وفي صبر عن المعصية كتب له
 ثلثه ورضه ما بين الدرجة الى الدرجة كما بين تخوم الارض
 الى العرش خطب المهدي وما قال بالحارة ثم يقول انتم
 احد قال وانت فائق له ما كتمت بغير الحق فاخذ الرحيد وصر
 عليه فقال يا بن ابي عبد الله قول له وانما لم يبق منه قال الرحيد
 سودة لك لو غيرك فما كنت انت مستعد عليه قال ما اركل ان يطيقا

صبر
 صبر
 صبر

۲۰۴
 سرادکته
 در این راه که در کتب قدیم است در این راه که در کتب قدیم است
 شریعت منها به اعلیٰ الله ان ذکرنا به و لم یزول لکن انما
 و شدت غشا و ما برن لهما ملائک الخ و اینها را که در
 قلبی مدسک حسرت مدام می آید و روحی در خانی فادانگه است
 اولی با لئی تا تینه با خیر التوان ناقص و جهت علیها عدت
 مع الی و جوده که اسم آن جمله مذکور است علی بابانی

داوی بند الخزان اخذ من جبال سوات الیه نیز در روزگار
 و تعلم این چنین علم خانه ساز و وضع مدس که داشته ان از انان در تاریخ
 از کار این حیوان در جرات و عمدتین از طراح بزرگ و اعدا بندگان
 وضع حافظه و بیان شکر از وضع خلقت این حیوان و ادابی که با آنها
 متعلق اند گفته شد که در دو شاخه در بعضی که همیشه چند بار پیشینه
 در بختن تا یک موم را در شجره رسیده بکنند و ممکنه ماره موم را
 در یک موم درار بکنند و بعد از زمانی مانه عرق از تمام شکم او خارج
 میشود و با آن دست خوانها را جمع که در این صفت منال خود کار میریزد
 دست و علی بنات را که به اراده او علی با از او ممکنه دور میریزد
 خود خیز بکنند و همیشه از مسکن آنها بیدانه از او است که یک خانه
 که مسکن شاه آنهاست که بزرگتر است از سایر منال جدا در اردو
 چند از سر نیز از او سر و پنج نیز که بکنند و تا بعد در منال
 که ششصد تن تو با فخر دارنه از جمله او را آنها اینست که

در سه صفره کف منسوب و در اول که در منی در معرفت او همیشه نژاد او
 حافظه هرگاه از فرکانا که خود بسگی گفته بکنند اینها است تمام بکنند هرگاه
 حاصل را که جهت از اهدا شد شود بکنند ان در اول با استغناء
 که دارنه ادرا و خود که لغت او را برود کند در سینه از نه تا عرس ساری
 با سه گفته که همیشه تحت سلطه را از او در عمل این حیوان است که در زمانه
 از ششصد تن هر روز نام دارد و به اینصورت در خانه بجز بکنند از نه وضع اینک گفته
 روز و هر ماه

نبات نیکو این حیوان بکنند حفره ای بر زمین میزند از او ساخته
 او میویست که در عقب از فرط ایستاده و صفا بکنند تا بی که خدایه او در
 و از بعد موار و یک حفره ای بر زمین رسیده که میزبان وقت موت است
 فقط با چهار مهر ان وقت برقی
 و احد روایت و اینکه این گفته که غیرت پنهان در حفره است
 چنانکه از طرفین اشارت با نجات در ششصد تن
 و صفت آن حفره است نزد الحفره

۲۰۳
چهارم در باب دست کشیدن بر سینه است که بعد از هر نماز
مورد جشن است مکنه و غیره از آن رسول آید و آنکه
از وقت سحر که بخیزد از این صبح تا غروب که سحر دیگر است
حاجت هفتاد و یکم فرموده او به خود و در هر وقت سحر
حاجت از نفس خود و قول اینست که در آن زمان تا وقت
میشی ازیت به ایها و قدر آن نوالی غیره که هر است برای
زنی که در عیال خود از دست سحر است که از آن سحر است
نزد او چنان بر او تا اوقه که او سحر را بر دل او
گشت و آن سحر است که هر که در وقت خلق کرد آن سحر
در عاف و نمودن سحران آنها از سحر و طلسم آنی در سحر
سحر که بعد از آن نزل که غیر آنها آورده اند از آن
مکنه و در وقت سحر زنده ام لا انک اهل احد در او
است که سحر آنی که در وقت سحر او را می گویند

۲۰۵
نایب در حق اربعین در تمام برکتی خاطر زهر آورده فدا و اهلین صلوات
علیها از نزدانی بگویم میزند و حضرت امیر نظام و سواد و سواد
مکنه چون بمنزل شرفی که گرفت از روی مصلحت خطای شایعانه
درشت با سینه او میزد که مانند جنین در رحم برده نشین شده و شد
خاستن در خانه که کینه و بعد از آنکه شامان و برار با خاک پاک
افکنده می نمود این نامردان کرده اند که سحر او را فساد نظم و جبر
بگشاید به مردم و سعادت فرزند آن را از زمین میگرد و باوان
بلند با من لجاج و فحاشی میکند و با مردم را با سحر میکند و مهاجر
خود را با سحر کرده اند و سایر مردم دیده اند که سحر شده اند نه دانی
دارم و نه مانعی و نه یاد در نه شایخ خشتک که بیرون رفت و
عشاک بر کتف خود را از لید کردی در روز یک دست از سحر
خود برداشتی که گمان میدهند و میسند و تو از حیای خود حرکت
نمیکتی کاش پیش از این مدت و جواری مرده بودم و ای سحر
در هر صبح و شامی بخور و با دهن مرد و با دهن سسته و شکایت
من بگوید پیری است روی بر روی کار من است خداوند
قوة تو از همه پیش تر است و عذاب نکال تو از همه پیش تر است
پس چو سحر بر تو فرمودند و بدو عذاب بر تو نیست بر تو نیست

صبر کن و آتش حزن خود را فرو نشان ایند خیرتر کرده غافل
 و ارباب ممانده در بر میبزمی سستی در امر دین خود کردم و آنچه از جانب
 خدا نامر بودم بعد آوردم آنچه مقدر بود در طلب حق خود درین
 قضیه بگذردم روزی تو و او را دیدم در این قضیه ایست و نگه کن
 تو نتوانی است و آنچه حق تعالی همیا کرده در آنوقت بهترا
 از آنچه این ~~معا~~ از تو قطع کرده اند بی اجاز خدا طلب
 و صبر کن بی خوف فاطمه گفت خدا بر من است مرا و نیکو و کیستی
 از بر این وساکت شه

2.9

2.1

117 211

Handwritten text in Arabic script, possibly a title or header.

Handwritten text in Arabic script, possibly a signature or date.

210

212

212

210

211

اعلم ان بدية القدر شاهدة بان الموجود اما واجبة لذاته واما ممكن لذاته
 وشاهدة ان كل ممكن لذاته اوجده الواجب لذاته واستنبج الاشياء
 بهذا المعنى ان يقال العباد مخلوقة لله تعالى عز وجل على البراءة والحرمان
 بدية القدر شاهدة بان كل ممكن لذاته لا بد وان شئت الى الواجب لذاته اما
 ما كان له الله اعوانا واما ما قدر آفقا ايجادا اذ انشاءه تعالى وفيه اختيار
 ما يقال العباد افعالهم

P. 17 221

P. 17

22.

ظلاً ظللاً أتقى به كل من سرّ مني لسوء أو لصيب إلى المملوك
أو هذا الحكم بها حتى يعود وهو غير ظافر في ولا فادي
على اللهم حفظني بما حفظت به كتابك المنزل على قلبك
المرسل لا بدت وقول الحق أنا نحن نزلنا الذكر والالحاق

الفصل في ما من به من دعاء دعاه به قائمه على فرس

فتمت فاش رايت ذالذ كتاب الشقيين باسناد

ان انما مات فرسه فقال اتمت عليك ابتهما العلة

عزة الله و بعظمة عظمة الله و مجلال جلال الله و

بقدره قدرة الله و سلطان سلطان الله و بلا المرء الله

و بما جرى به القلم من عند الله و بلا حول ولا قوة الا بالله

اولا و في رواية اخرى
كل ما في رواية اخرى

انما مات فرسه فقال اتمت عليك ابتهما العلة
عزة الله و بعظمة عظمة الله و مجلال جلال الله و
بقدره قدرة الله و سلطان سلطان الله و بلا المرء الله
و بما جرى به القلم من عند الله و بلا حول ولا قوة الا بالله

۳۷۹ در کار از آن بیضا و حقوق صورتی که که یکی بیضا هم
 فرمود موسی و محاسن رسول خداوند است و در غی قور که سر و آمد رسول
 بدون قضا و حاکم آنرا زنده میفکند که آن رسول و مسلمانانند خدا برین
 تو را شایسته را که بکنند او و فرمودند که مکنه میان او میان او و دنیا
 پس را فی بیخونه با آنچه در زداست تا آنکه تعبیه بینند بر آن بیخ مال
 حق و سبکست و تعبیه آن دو به و اهل حق را که بر آن کوشش میدهند
 با و پس عطا میکند او را پس اینها بنده شایسته میکند او را ^{۳۸۰} ارض
 در تعبیه شیخ ابو الفتح در از آنست که خدا را در روز قیامت که بعضی
 بنده کائناتند مع از تو طعام هر چه در این دنیا است نه او را و جامه
 هر چه در این دنیا است که به بار خدایا کی بعد و چگونه بود که در قیامت
 که سینه از تو طعام خواسته نه او را و دندان تشنه از تو آب استند او را
 و دندان برنده از تو جامه خواسته نه او را ^{۳۸۱} استعناک الیوم فضلی
 کما منعت ^{۳۸۰} در قیامت رویت که آنقدر بیخ هم نه فرمود
 از اجابت فاعلی چون دعوت کند لور طبعی هم در شان عجم
 اجابت کردن در رقی میماند که نیکو عینا را دعوت میکند میماند
 نه خود نه فقر را چنانچه در دعوات سید صدوق را و نه را در رسول
 هم بود که فرمودند مگر دعوت اجابت کند حاضر میکند در قیامت ^{۳۸۱} غنارا

۲۲۸
دعای مکتبه تعارفا و در این الدعای حکایت است بولا
ان حنیف کادری بود یکی از حروف اورد و در وقت زنده داشت
و از حدیثی که در کتاب ما ظن شد که کتاب لا یخوف طعام
قرع عالم خود و غیره مدعی در حال از رسول مریدیت
که فرمود که کتبت کلمه پیش از سلام بر جوانی بسیار او
فرمودند خوانید اصدا بر بوطیام خود تا آنکه سلام گوید
ص ۳۳
شیخ مفید در مقفله از
جای صدقه و صدقه
که فرمود صدقه در شب هر روز او
بر ابر است با هزار و چهار دیگر در همین
صفت از عهد از رسول مهم است که در روز عید
یک فرمودند امر روز روز که فرمود صدقه اوست
بجز یکت صدقه در چیز و با اهل سنت و علی کن کسان صدقه است
از فریاد و در کجای است که صدقه در شب هر هزار و در روز
هزار است در همین چشم است در نوادریه فقیرانه را در روز رسول
رو است است که فرمود هیچ نفعی نیست که آنکه از سینه مال از او بکنند
که نفع در راه رضا اگر صدقه است هر سینه کمان را و کمان است که در میان
در آنجا که در راه رضا صدقه متعالی فرود و بالا از آن است که در میان
در روز هفتاد که اوها از این که طایفه و هر که باها در غیاب صدقه است

در کتبی کلمه طریقه
ص ۲۲۳ اخبار عامیه
ص ۲۸۶ اذکار حیوانات
ص ۲۹۳ اخبار از انبیاء
ص ۳۰۱ اخبار از انبیاء
ص ۳۰۲ اخبار از انبیاء
ص ۳۰۳ اخبار از انبیاء
ص ۳۰۴ اخبار از انبیاء
ص ۳۰۵ اخبار از انبیاء
ص ۳۰۶ اخبار از انبیاء
ص ۳۰۷ اخبار از انبیاء
ص ۳۰۸ اخبار از انبیاء
ص ۳۰۹ اخبار از انبیاء
ص ۳۱۰ اخبار از انبیاء
ص ۳۱۱ اخبار از انبیاء
ص ۳۱۲ اخبار از انبیاء
ص ۳۱۳ اخبار از انبیاء
ص ۳۱۴ اخبار از انبیاء
ص ۳۱۵ اخبار از انبیاء
ص ۳۱۶ اخبار از انبیاء
ص ۳۱۷ اخبار از انبیاء
ص ۳۱۸ اخبار از انبیاء
ص ۳۱۹ اخبار از انبیاء
ص ۳۲۰ اخبار از انبیاء
ص ۳۲۱ اخبار از انبیاء
ص ۳۲۲ اخبار از انبیاء
ص ۳۲۳ اخبار از انبیاء
ص ۳۲۴ اخبار از انبیاء
ص ۳۲۵ اخبار از انبیاء
ص ۳۲۶ اخبار از انبیاء
ص ۳۲۷ اخبار از انبیاء
ص ۳۲۸ اخبار از انبیاء
ص ۳۲۹ اخبار از انبیاء
ص ۳۳۰ اخبار از انبیاء
ص ۳۳۱ اخبار از انبیاء
ص ۳۳۲ اخبار از انبیاء
ص ۳۳۳ اخبار از انبیاء
ص ۳۳۴ اخبار از انبیاء
ص ۳۳۵ اخبار از انبیاء
ص ۳۳۶ اخبار از انبیاء
ص ۳۳۷ اخبار از انبیاء
ص ۳۳۸ اخبار از انبیاء
ص ۳۳۹ اخبار از انبیاء
ص ۳۴۰ اخبار از انبیاء
ص ۳۴۱ اخبار از انبیاء
ص ۳۴۲ اخبار از انبیاء
ص ۳۴۳ اخبار از انبیاء
ص ۳۴۴ اخبار از انبیاء
ص ۳۴۵ اخبار از انبیاء
ص ۳۴۶ اخبار از انبیاء
ص ۳۴۷ اخبار از انبیاء
ص ۳۴۸ اخبار از انبیاء
ص ۳۴۹ اخبار از انبیاء
ص ۳۵۰ اخبار از انبیاء
ص ۳۵۱ اخبار از انبیاء
ص ۳۵۲ اخبار از انبیاء
ص ۳۵۳ اخبار از انبیاء
ص ۳۵۴ اخبار از انبیاء
ص ۳۵۵ اخبار از انبیاء
ص ۳۵۶ اخبار از انبیاء
ص ۳۵۷ اخبار از انبیاء
ص ۳۵۸ اخبار از انبیاء
ص ۳۵۹ اخبار از انبیاء
ص ۳۶۰ اخبار از انبیاء
ص ۳۶۱ اخبار از انبیاء
ص ۳۶۲ اخبار از انبیاء
ص ۳۶۳ اخبار از انبیاء
ص ۳۶۴ اخبار از انبیاء
ص ۳۶۵ اخبار از انبیاء
ص ۳۶۶ اخبار از انبیاء
ص ۳۶۷ اخبار از انبیاء
ص ۳۶۸ اخبار از انبیاء
ص ۳۶۹ اخبار از انبیاء
ص ۳۷۰ اخبار از انبیاء
ص ۳۷۱ اخبار از انبیاء
ص ۳۷۲ اخبار از انبیاء
ص ۳۷۳ اخبار از انبیاء
ص ۳۷۴ اخبار از انبیاء
ص ۳۷۵ اخبار از انبیاء
ص ۳۷۶ اخبار از انبیاء
ص ۳۷۷ اخبار از انبیاء
ص ۳۷۸ اخبار از انبیاء
ص ۳۷۹ اخبار از انبیاء
ص ۳۸۰ اخبار از انبیاء
ص ۳۸۱ اخبار از انبیاء
ص ۳۸۲ اخبار از انبیاء
ص ۳۸۳ اخبار از انبیاء
ص ۳۸۴ اخبار از انبیاء
ص ۳۸۵ اخبار از انبیاء
ص ۳۸۶ اخبار از انبیاء
ص ۳۸۷ اخبار از انبیاء
ص ۳۸۸ اخبار از انبیاء
ص ۳۸۹ اخبار از انبیاء
ص ۳۹۰ اخبار از انبیاء
ص ۳۹۱ اخبار از انبیاء
ص ۳۹۲ اخبار از انبیاء
ص ۳۹۳ اخبار از انبیاء
ص ۳۹۴ اخبار از انبیاء
ص ۳۹۵ اخبار از انبیاء
ص ۳۹۶ اخبار از انبیاء
ص ۳۹۷ اخبار از انبیاء
ص ۳۹۸ اخبار از انبیاء
ص ۳۹۹ اخبار از انبیاء
ص ۴۰۰ اخبار از انبیاء

سلام از انصاف علم با مال که برید باید چو داد غیر دلا در بیان هر چه
قصه بیسی در و سیل عالم و تنه از ان عابیه ص ۶۲ روایت شیخ گشتی از
عبدین در ای که وارو شده و بر جبهه صوفی عمده و عظیم که از او ما دارنده
فرمودند بر بیه مجلی در زار و ابوبصیر و محمد بن مسلم از اول اول ایجاد

از بنی مینم خلاقه و زار که ابریه تداتی هم محمد و بنی مینم ص ۸۳
خبر مشهوری قنبر الامام که در مقام قنبر روایت فرموده که قنبر از آنجا که قادر
بر دفعه باشد او میگردد بعضی علوم میگوید که او با قدر و منزلت میکند با خود و از
شیخ با و عیبیکر نیز از او در مقامان ما و نیز میکند بر آن علوم هفتاد
اصول است ان از دو روز و چهار ماه از آنجا بر این قول میکند که از آنجا
ستاد ما را از شیخ با محقق دانید که از علوم ما است پس کرا بینه و ذکر او
انبار او و هو لاد او علی صفا و شمعنا و چشم تو زید بن معاویه علی
حمین بن علی و محمد با حکمت ای که انما سب کرده از ایشان ارواح و امثال او
و از بر این روح و مانی برده شده است در زنده اونه بهترین حالتی که
انکه سیه تا آنها از دشمنان و اما این علم را به کار ناصیه که مشتبه کردند
بف و انمودند که کار دوست و انما اما را دشمنی اند و افسوس میکند که
بر صیفا شیخ ما را که می کند و مانع می شود از انرا از او داده است

ص ۸۳ خبر مشهور از جامع الافکار که ابوالفتح قنبر نام از شیخ شیخ حازه
عابد را حضرت علی بن عامر سوال میکند و عجابی فعلی که در حضور گشتی علم مفریاید
ص ۸۴ از آن هفتاد از خا صوفی که از جبهه حلالیت که جدا کند
زیر آنکه و در می کند بر نگاه کند با یکدیگر است باد و جدا کند یعنی را و در حلد

س با و سقند که غیر خود که بر او است شوا ان شخص بدون انکه از ان شخص چیزی
کم نشد و در میان صغی از کلام از باره سینه هم از کجی خاتم امام محمد بن علی
که که گفت با بنی مینم که هم چه فرایه دارد کسی که نمیکند با کسی که او سر که در آن
و خود کجی عذر زود فرمود علی سکنه خذ اینه با و هر دو هم که اتفاق که شد اینه

از حسنت و در آنند هم میر هر چندین برابر آنکه فر فر کرد و در میگوید انه از او از بلا
انکه را که نازل شد پس وضع میکند و مال او را حفظ میکند **افیر در مان صغی از ان**
روایتی که با وجودی و در نظر با شیخ سینه از شیخ ابوعبیده به علی بن سمون زادت که
عوضی که از بعضی که فرستاده ایمانیت میکند فرمود آری **و در کار از ان**
روایت که فرستاد یون بعضی از شیخ او با و فرمود که برای در ام را و علی
خیانت هم سید که می باشد بر انوقت ستم از او آری **برای سعید است هم**

ص ۸۶ در رابطه قنبر و سینه دهد و با این خانات و با نیت حقی فرمود ان
ص ۹۰ از سید رفی و قنبر او که حقایق الشریعت در غیر ذرات
بنیات بیاید که نقل میکند از دلا بر ذرات نسبت نسبت شرف و عزم
ص ۹۱ از انان را خاطر حکایت بعضی کتیر از دعای سید بن طاووس
در بیان را در او رفته و حرف که گویند که همیشه **جام را و ایم بچینه**
بدین **ای که سیر اینجی ای** انصار همان صغی ندر آفرینده که ظاهر از هر چه
تمیز علامه بهمان در تحفه الجا در ان لاله سینه صاحب مدنی و فرزندش در کتبه
که نایب عین کتبت فرشتا حال کسی در این از من مدون کرد اگر چه با هزار
کن با سینه از مول قنبر است در و در دهات کسی که در این از من
مدون باشد از مول قنبر است در و

صغی از ان
صغی از ان

در حاشیه ذکر ترجمه از شیخ محمد قاسم کاظمی و در حاشیه شرح استیصار
 که محمد راز از زهر عقرب هم وقت مکنه معلوم بود که از زهر کمان ۴۴۰ برابریم
 ص ۱۲۱ در حاشیه در ذکر اینکه شیخ در این مکتوبی است که در کتب نفیست
 ص ۱۲۳ از فاضل ایام هم ترجمه است من انعام صاحب شیخ عترت است در روایت ابوال
 رسول ابراهیم از جبرئیل که با ملائکه میخندند و میگویند که آری میخندید در
 سحرها از در تعجب و میگویند در سحرها از در تعجب که سحر از مباح است که ملائکه
 تمام جهان از خواب بیدار شود در سحر بگریه گفته که مادرش تورا نشاید و از خانه اش
 برود و در آن بیرون رود و در آن دایه او نشیند که در آن فریاد زن بر او بصدای
 مهربانی که بر او چیست چون بیست هم از او را بشنود و کمال آوردن آن ماکدو
 پس ساکت نشیند و در حال ملائکه بگریه ص ۱۲۷ حکایت آنکه که حضرت در
 بر این احوالی در زنده نوشته که در عهد او در عهد نبی است و او را اخطا نمودند
 که فرود آمدند بجا ببطال بکنند و خشونت کند و مالا فوج خیرتو کلر سیدتر از مردم
 بر او بگریه دانند و است هفتادم او را بهمان خوب بدود واد ص ۱۳۰
 در مفسرین خبر سوره بن جنه با که مرد از انفا راز او شکایت کردیم
 بر و که بدون آهسته آن بر او رود و عود مکنه بمانند خود که آنجا عرض
 داد و با و یک نفر در حال قول بخورد و در آن قول نیز خود را در عرض حق
 در است مبدع قول نیز تا علم مکنه کنز خود را در سوره ص ۱۳۱
 بخیر فایده شده که چهار صد هزار را از انوعی گرفت که از دروغ نرواست
 از زولم کرد که این ایام در حق با طبرانی و ابن ابی عمیر و ابن کثیر و ابن

من عیون قولی فی الحجة الدیة و سید احمد علی ماؤند و هو الالف
 و اذا اتی سونی الامم لیسفها و الملک الحرت و الفل و الله لا یحب
 الفاد و درایتی که در سوره که این تیره در شان این علم نازل شده است
 و من الناس من یشری نفسه ابتغاء مرضات الله و الله یرت
 تالعباد او تا عود صد هزار که در این
 در هم دار قول نیز انگاه ادبیت دارن
 قول نیز تا چهار صد رفا و در
 و در زمان حکومت زبیر و عوفانای سینه بر او در
 زبیر شاه در بعبه توقف میکرد و شاه در کوفه خود در کربلا
 مرمانه این چش را در آن محله میگذاشت
 و آنرا از سر همگان این زبیر شده و در وقت بیرون کردن مردم کوفه
 را بر این خدفا سید الشهدا امیر ترخیز و کربلایم کرم و کربلایم
 بزرگوار در حاشیه از آن خد رفته کانی قعه تا در قصور رسول م نقش
 نمف که هر وقت بچینه سارده پیشه هاشمی کو بگوشش مراندخت مردم
 چیز بخیر اندنند تا در اندک زمانه سر عیثه ان جبرئیل روز سر کبیره
 سمرقین چند سفر بر دینیز که چلی گرفت سر او زد سر او زخم نشانی
 چون از او شکایت کرد بر او را در آن سینه است چنانچه در حاشیه اخبار

۴
 مع
 م

۱۳۳ خبر دعوات سید را و نیز از جایی که از کعبه میاید که ز سید با هر که میاید
 مصیبتی که آنکه نماز کرد در آن روز هزار گنبد و صد دعا در وقت
 مسکن در روز کوفت سه روز ۱۳۴ در حضور صفح بن عباس بن موسی
 فرمودند ما مالما گفته است که با ماست نزد فلان که اشتراک کرده است آن را که
 بخورند از آن مال که نه روی و ما شامند از او میانه روی و بگویند از او
 بممانه رو در نگاه کنست از او بمانند روی و گویند از او بمانند عیانه روی و باقی
 صرف کنند و ز فو از او میبیند پس هر که از او نقد کند آنکه بخورد و علم است
 را که میوشد و علم است را که میوشد و علم است را که میوشد و علم است
 سوز میوشد و علم است را که میوشد و علم است را که میوشد و علم است
 چنانکه سید میگوید در این روز در وقت و در وقت از جایی که میاید
 سوال نمک که مغز ساد میاید که با کمال کمال فرمودند ز کمال - الخ
 ملک از تو فرستاد که در کلمات آن صوفی که در آن روز در دیدن
 با طهر و خفا لکن بود که در چشمه را از او سخن مانه . نقل میکند **۱۳۴**
 خبر شیخ شیخ از جمله روایت نموده که گفت تشنه بودم در زمان امیر
 المومنین پس در جوف حقیقی باقم در روز جمعه من گفتم ای امیر المومنین
 این که آب بر خود برزم و نماز کنم در عین امیر المومنین من نمی بینم
 و آید من بجه خون حقیقی برین بر آید من برکت خون حقیقی تا فرشته و
 در جوف حقیقی من نیز در افشتم من ملتفت شدی و فرمود از جمله
 بود که دیدم تو را که بعضی اعضا در بعضی فرسودند پس فرمود در این

دا که فراداد است بر رفت ز بار حقانی پس فرمود از جمله
 مرفعی نمیشد مگر آنکه بر نفس میوشم ما بگفته عرض او و محزون گفتند مگر آنکه
 محزون بشویم که خون او در ما نمیکند مگر آنکه آبی میوشم و پاکت نمیشد مگر
 آنکه دعا میکنیم ز او من گفتم ای امیر المومنین خدا تو شوم ای بارانها که
 تو در این بلدانه ترا خبر ده از آنجا که در اطراف بلدانه فرمودند
 بهمان نیت از ما هم نموشی در شرق زمین در شب ۱۹۱ در این وقت
 ۱۳۵ فرامرز روز خیز تمام مال خود بعهده داد و ز فو سال فقیرت هم را بفرمود که از جایی
 است فرمود که نیت است که نشاء فرما که در پی او خواهد شد ابو درکم
 ص ۱۹۳ فرستاد از تو تمام مال خود بعهده من با جوف و فرمودند که آن است
 امیران اینها بود مگر شد که در آن راه قطع طریق اند پس نگار کردن آنها
 از ترس من تو شسته تا با خود ما بشدانی طفا امرال را که بجه حقیقی وادند در آن
 رسیده فرشته مدغم رگای صوفی نموده و بدرد آنها با شسته از صد صحت و ذکر
 خوار بفرمودند حقیقی آنها را بعضی گفتند صد نفر بعد **۱۹۹ در زمان شیخ**
 معند نامروت که در کوفت نوشته شده که هر که نیکی کند حقش پس آن
 کتا هر است که بر او نوشته حقیقی ص ۲۰۰ خبر شیخ بن محمد بخش حقیقی ص ۲
 بر او سالی که نقد می گویم که در دست شیخ دستهای آنجا بر است
 و چه صدی که از او با تامل اول تو ای امیر المومنین اول
 منی تو ما احوال حقیقی حقیقی الی اهل و جوی

ص ۲۱۴ خبر دعای از جانب بجا دم که نظر کرد لور کوزان مک و فرمود مید ایند
 سبب بود این کبوتر با درم چپ آید **ص ۲۱۵** خبر کاه از خاک صدق
 که کافر با بخار جان دادن بومی در مطاف و بعد با کون بار ختم شده
 باش که او را جوت دهد و بزرگند و از زبانه در زنی او در مایه او
ص ۲۱۶ خبر که رسول بود در خانه عایشه که گفته بود که در
 نوا آگاه شده آمد در جوت نکردند و هفت سهر که اوست بر جوت نند
 چون بنشیند از او بجز کردنش چیزی نماند برسد از عایشه که از زبانه
 چنانکه عرض کرد هیچ بزرگش فرمودند بگویم او بزرگش **ص ۲۱۷**
 خبر قول از تفریحان ابراهیم قصه که در تفریحان با بونا هم با بونا
 اشما الصبر منها مصعبی و لا یستوفی الا الله **ص ۲۱۸** از حی
 بی سعید از ایضا بی سعید را به بلام بود در بی سعید
 گوید که او در بی سعید است بر این عبادت بکم خبر ابراهیم در بی سعید
 خونه بی که هرگز نماند او بزرگش بی سعید را هرگز در جوت خود
 آورد از اجون از نماز فارغ شده تا که ضعیف در جوت ظاهر شد گفت
 ارد او در شکست آورد و او را که کرد از عبادت در وقت گفت آری
 گفت آید نور اشک بر بنام و در بی سعید فرستاد او را در بی سعید
 که مستحب عبادت است بر سر ابراهیم و در بی سعید می گاه در قرآن
 پس آواز میگردد مرغ در بی سعید این گاه بگم که او کرمه باشد پس
 خود را بر در آب می افکند بر آید که هرگز در بی سعید در حال آنکه نیست
 می گاه

ص ۲۲۷ اخبار در دعای ابراهیم **ص ۲۵۵** معنی گفته و در دستن طری
 سردی که کله بران کرده بود گفته تا از عبادت زنتا داد گفت عدد برادر
 احمق و اوج از زنی اندر از زنتا دایم این او را در کله گفت خانه
 در دایمی بنده خانه که زنت در کله خانه اول نس این تازل شد در راه
 صغی فرخ حال که خانه صغی نایل هر دن مکتوب فرموده بر کله خانه صغی
 سوخته خورده بنده است خود که در جوت جوت خانه به خانه را گفت صغی
 فرموده آنکه همان که از نسومی در هم را با حسن کند از او جز از امر دنیا
 ابراهیم گفت بنام میر که از غضب **ص ۲۶۱** خبر حکم کردن
 حججه انوشیروان با امر المومنین هم در مدین با برادری تصدیر **ص ۲۶۲**
 خبر شیخ که شادان بن جبرئیل فرمود که بی سعید را در بی سعید
 گفتند بی شیخ صلیح سلطان ما خود بر را بر این همه از این معهود است
 مسقطه ترید در بی سعید که با بر اوست در امر بیت **ص ۲۶۳**

ص ۲۳۸ قطب را در روز پنجشنبه در کوه که مردگان می آید
 در هر شب بعد از نماز و بعد از آن می نشینند و فریاد میکنند هر یک یک نفر
 با او فریاد می گویند که ای پسر من از زنده ای من از غمشان من مهربانی
 کنه ما بجز چیز خدا نیست شماره ما را با طریقه و در این کتب نوشته ما را هم
 کنه بر ما در غربت ای سید ما مانده در زندان ای سید ما مانده در زندان
 و غیره و کتب می گویند که بر او کتب می خوانند و عاود می خوانند و خداوند در کتب
 ما این از آنکه شما مانده ما شود ای پسر ما تو را آوردیم ما شده شماره ما که
 خدا او شنود یعنی ما را در این کتب می گویند که این زیاده ای ما می شنود که در دست
 شماست در دست ما بود ما فریاد می کردیم آنها را در راه خدا و این کتب که در هر کس
 پس کرده آنها و ای بار خدای من و کرم مهربان کنه ما بجز خدا
 باز می بینی ما را از چرخ زمین و فرشته خداوند از دست که از کتب
 بر آنها می خوانند و می گویند که ای پسر ما تو را آوردیم ما شده شماره ما را از کتب
 کنه یعنی از آنکه شما شود ص ۲۷۱ در باب قطب را در روز پنجشنبه
 و پنج قرآن و صد بار یا صد مرتبه در جهان ما یا خداوند
 او مدینه می آید در کتب که نام می خوانند هر قطب را در روز پنجشنبه
 است در شهرها و عمارت را کند و دیگران را قلمرو می گویند و کتب غیر
 جامع در اخبار و کتب رجال و کتب دیگر مدینه می خوانند و کتب دیگر

ص ۲۳۹ چهار سینه همسایگان در ریای ایشان تا شهرهای بلوچستان
 از کتب علم در هر صوفیه ص ۲۸۱ اخبار سلف با تمام و ریای آنها
 ص ۲۸۳ اخبار سلف بر ریای حیوانات و خبر دادن از آنها که در
 است دم او را دادند و او را در کوه کون کون طرف کتب را در کتب
 و غیره را که که حاشی نوشته که در او کرد ص ۲۸۵ در حقه ص ۲۸۶
 بر حیوانات و هفت اشخاص آنها ریای آنها بیاید ص ۲۸۷
 از کار عدد و فریاد از حیوانات که ریای آنها است ص ۲۹۴ در
 شتر اگر مانی باشد و چهار تنی بر پشتی فرودم کی است حاشی ام کنه او
 که مهربان بر حقیقت با او در روز قیامت روایت شیخ طوسی که مرد
 پیر از عبادتی اسیر شد مشغول نماز بود دیدم طنز خود را گرفته و در
 را می کشند پس او مشغول عبادت شد و آنها را راضی کرد پس خداوند
 زمین و حرک را در او فریاد می آورد و فریاد می رود تا آخر از
 ص ۳۲۷ حکایت سوت جعفر صاحب زینب و خدیجه طیبه در روز زنده شدن
 و قصه حکایت قبر زینب و سید زینب که از حقیقت جان معلوم و عدل است
 خبر سینه ص ۳۳۰ خبر اهل حق در الطحون جد اولاد اهل حق
 و الطحون می از جامع الاخبار و از سینه اهل سطرکی در سینه اهل حق
 از فواید حلاله کتب اگر اولاد اهل حق در الطحون در سینه اهل حق

المعاني في النسخة روفنا واملت يكن ذلك رواتي في المعاني
في هذا النسخة لا يجوز التبرئة ثم لا يبي في اظهار هذا النسخة لا يجوز ان يعرض
الجمادى صق وعزاه ولو باظهار المعجزات به وفي التبرئة ثم لا تقول في
في التبرئة لا جازم في في فاطمة وهذا العجز في التبرئة ثم لا يبي في
الحكم الامس التبرئة في فاطمة

٢٤٢

٢٤٢

٢٤٢

العجايب على عهد النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال يا ايها الذين آمنوا انزلوا ما رزقناكم من
 الغنم من غير ان يظنوا انكم تجلبون بها غنى ولا تجلبون بها كفاية واذفقت
 فزادتموها من غير ان يظنوا انكم تجلبون بها غنى ولا تجلبون بها كفاية واذفقت
 جسدته ياتي اوتغفر سببهم ودر الرزق ودر حقه فحق فقال سبحانه واذفقت
 بيلم ان كان غفارا يسر الله اليك ما تريد ويذكرك باحوال الدنيا ودينها و
 خاتمة وكيدها انما افرحهم به بعد انتم توتبه كسب قال عزته ودر حقه
 ودر منيته فانما احكم تورعته وادراغ عينه لم يوافق من موكل به من لم
 المعصية لركبها وينتبه التوبة ليسوقها حتى اجمع عليه ينسب فغير ما يكون عنها
 فباها حصره كما زعموا ان يكون غير عبيد حتى وان تراه انما له لا يشرفه
 لشدة ربه سبحانه ان يحد وانما في لا يتكلمه نعمته وادركه بعد الموت تارة
و نعمة الصلوة في حيا له في علي بن ابي طالب ودر حقه محمد بن عبد الله بن
 ابي عبد الله محمد بن علي بن ابي طالب بن مودع بن علي بن ابي طالب بن علي
 بن محمد بن مطرف بن مسمع بن ابي نعيم بن ابي طالب بن ابي طالب بن ابي طالب
 اذ غفرت له تبارك وتعالى على انه ولم ينزلها العذاب سبغت اسعارها ودفعت
 عماره ولم يرحل عماره ولم يترك شاة ولم تغز انهاره وصرخها اطلقه ودر حقه
 تبارك العطف الازنة رقة ليل الساب الى ان ما قال هم قال بن لو ابراهيم
 الطاعون في العقب المطر بالهدى طلعت عليهم الشمس بالها وركم اسعهم حوله الله

مسند رك ص ٣٣٣

٢٤٨

الجوار وحده بخط الشيخ حسين بن محمد بن محمد بن مائة الفظ وكان شيخ الطبيب
الحسين بن احمد الغفيري الرازي زارا الفاضل اودا عمدا من الامم انما عني
صدقا جعفر فان كتب له مائة الف فوهى في الفجر وغير الفجرة
وغير الفجرة ووقف الفجر فغزة سدر مع بني سرور في خطرة
مائة محررة مائة محررة وحس مائة رقبته سدره وكتب له اجنه خط

عنه مائة سني
في الفجر فوهى على مائة الف في الفجر ووقف الفجر فغزة سدر مع بني سرور في خطرة
مائة محررة مائة محررة وحس مائة رقبته سدره وكتب له اجنه خط
مسند رك ص ٣٣٣

مسند رك ص ٣٣٣
مسند رك ص ٣٣٣
مسند رك ص ٣٣٣
مسند رك ص ٣٣٣

في المسند رك ص ٣٣٣ ابن الجهم في شرح المصنف في مسند ابن
الصفت قال سمعت رسول الله صلى الله عليه واله يقول ما من امر مسلم
في حرفة لم يعمل فيها ولا في حرفة الا عمل في الله ولا الله الا الله وحده
لا يشركه في الملك ولا الحمد في الميمت وهو على كل شيء
قدير ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم استغفر الله العظيم (ص)

الاسلما في حفظ باه كرم ودمه انه وفه الشيخ في ان من
التبرك في الوفاء على الامام جعفر له وقيامه ان كان حاله في
الارهم في حيا ودره في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا
الشفع الامم في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا
في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا
في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا
المهرا لا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا
وكرر في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا
لم عز عاقر الناقة وقد اتيت الامم العاقر الناقة منهم السلام
المجتمعات حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا
في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا
صم اكله شأن ان في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا في حيا
واشانه وانت الربي ذات الرحم استغفر الله العظيم (ص)

مسند رك ص ٣٣٣

707 201

200

٢٥٢
مؤخره من غير الخفة
عبد بن عبد الوهاب
محمد بن عبد الوهاب
في جزأ عشرة فوا عشرة فوا عشر

والنظر بالماتى وهي مؤخر العين (مؤخر كونه طرف العين من) الله
على الوجه الهمها تمام الوجه الهم قال والاشتكاف من عدم التغير
الما في مودته بنفسي من عدم السلعة في السوق او غيره المراد الذي منها
من سره الاول ما وفيه يفتق عنه ان فاطمة عليها السلام كتبت اليه حتى
وكتبت ثيابا وخبثا بارحى حتى تجتديا وان امر المؤمنين على السلام
اشترى بخا بدم فدية طعنة فبذره فخر عنك قال لا ابو ابيساح الحق الي
بجدر (في الكفاية في عدم الصفة من عدم الاعمال قال كان امر المؤمنين
بخطبة يستحقون ولكن ولا تخطبهم لغيرهم ولا يخطبهم لغيرهم)

تحت باب الية وهو في ص ٨٠٨ من الامم في تفسير قوله تعالى
ما في انفسكم اذ تقول يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد
القول يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد يا محمد
وليعقد قلبه مع مكان التحفة عن في عين فقال التدقيق في كاجازية
ما في حال اجوارع واما كاجازية فراء العزم ولا جزء عين تلك المعنى لانه
لم ياشتر ما هذه الخلف العزم على ما ان العازم على عدم الطاعة كاجازية
عنه عز من ذلك فراء تلك الطاعة كاجازية الاجازة ان نظر للصدقة في الصدقة
ما وادى شيطرا وهدى من الطاعة ليعلم العزم في انهم وقال ليه في تنزيه الية
ارادة المعنى والعزم عليها معقبة وقد كاجازية في التفسير حتى قالوا ان العزم

على الكثرة كونه وعلى الكثرة الكفاية بعض الصلوات الذي عاصرنا به
 (الشيء على أنه في شرح العجوة) إلى الرضا المحمدي والخلعي وعهد العاشرة
 وجماعة من أصحابنا راجعاً لفساد ذلك فيهم فرجعوا إلى سنة الحق لا يؤمن
 بما لا يلائم ما لم يتبين له أو دعوا إلى ذلك قد ثبت في الأخبار المعروفة
 فان كان نظرهم إلى رواية زرارة عن ابي عبد الله السلام ان الرجل لا يدرى
 في ذرته من الجنة ولم يعلمها كت في حنة من أبي حنيفة وعلمها كت في
 عشرة من أبي حنيفة ولم يعلمها لم يكتب عدس في رواية أبي بصير عن ابي
 عبد الله قال ان المؤمن لهم الجنة ولا يعلمها فكتب في حنة فان ابر
 علمها كت في عشرة حفات وان المؤمن لهم الجنة ان لم يعلمها فكتب
 عليه ما دفاة معاصها غير حنة في خلاف ما نقل في الخبر مع انه
 في سائر ما على طريقهم قصداً او بالملء كما قطع ان العزيم غير مؤمن
 عليه كما هو في بعض لها من (الشيخ عبد بن صالح الجرجاني) ما لا يرد
 في آفته

فان كانت الآفة دار والمرارة قسماً
 وان استقلت في خمس ووضعت آفات لهدى العجوة من عروب
 عن غير واحد من اصحابنا إلى المال وصحح جواد لا اعطاه ثم مات
 ولشدة في (الريادة الرواية) بعد المصنف ما في الحاجة الا هو كما
 النظار في كالمى واللغة في التبع على قلة الاعداد الاصل كما نقله
 عن ابن الجبلة وان لينة الا انه وذا الحكم بوجه قبل المنة

المرارة حيث يجب ان يمد عاتق ظاهراً للاسلام والتعظيم على موسى الكاظم
 منوما فقد رتبنا في الحق ان قوسه مقبولة فيما بينه وبين الله على كل حال
 فطراً كان ادنياً فذر من الكلف بالانفاق لو كان مخلصاً بالاسلام او
 خذ من الكلف ما دام حياً كما لم يقدر وما قبل بالاجماع والعزيم في حق
 عباراته ومعاملاته وان لم يمد ما لا يدرى حنة بذلك

٢٥٧

٢٥٧

٢٥٧

۲۵۹ ۱۰۷

۲۵۸ ۱۰۷

انجمن تدریس و تحقیقات تربیتی

(في بيان المولدات القروية) بعد ذكره الشهر العرسية في النسخة خاتمة في معرفة
 او الميزان الشهر وندعه لها جدول مسير عليها (اما) قران العرسية التي بعد
 سنين الهجرة من اولها الى السنة التي انتهى فيها اوال سنة التي تريد معرفة اولها
 من شهرها ثمانية ثمانية فالتالي بعد من تحت الشهر الذي استعمل لاوله فالعوم الذي
 ينتشر في العدد هو اول ذلك الشهر وان بقي ثمانية بعد ما سقطت منها كان اول شهر
 العوم الذي في البت الاخير وندوه صفحته جدول

حرم	صفر	رجب	شوال	رمضان	شوال	ذو القعدة	ذو الحجة
الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين
الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين
الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين
الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين
الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين
الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين
الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين
الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين
الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين	الاثنين

وفيها ما لفظه قال وهو الصادق رضي الله عنه اذا تكلموا اول شهر محرم فخذ
 الخامس من الشهر التي صدرت في العام الماضي فانه اول يوم من شهر رمضان الذي في العام
 المقبل وقد اتخذوا ذلك حفيضا من كان صعبا به او كلامه الذي قد

٢٩٠

[Faint, illegible handwritten text in Arabic script]

٢٩٧

٢٩٩

[Faint, illegible handwritten text in Arabic script]

في حمة الحيدان في لغة (النضو) على صلاح الدين في شرح لامة العم ذكر
 العدد المتعاقبين وما يترجمون فيها هي الخواص وقال بالشرح وكنيت خلت
 بيده العاديه ان اودعها هذا الكلب ثم انبثتها في اول اذنة

(في علاج الحيدان المنزوي)

في الفار وحقق النار ولسن وكلفا بالدين ويطلى بموضع
 ينبت الشعر وقال في العقر اذا اذاعت عقر الكلب او وحققتها
 بعشها بالجل ويطلى بالبرص ازاله درماره يناسبه من ويطلى
 ينبت شعر فاني الخراطين ورماد كقطبه من الورود ويطلى
 الاقرع ينبت شعوه قتل النط عظم جرق وكلف بالزيت ويطلى
 بالموضع الذي اراد ينبت شعر عليه بيت شعر اشراف في صما
 اذا اوق عظام ليطار فخذ من راماد اعلى بالزيت الكار ويطلى
 راك الاقرع بموضع داو لعلي بيت شعر وقال ان زهره حمر
 فاصفا من صبا يابا بدمع
 ويغذي بالام بدمع او نثار
 في الاصابع جوف في نثار
 القصر اذا وصل الواليم ثم
 كر نظار هضم مرات فتمطر
 مرة صبا في الاصابع الجود
 فاذا اضر الكفا في دهر في

انقص من الكرمين في الشعر
 على ان كان ترقوة في الكرمين
 وكره ووزن الكرمين عن تيقن الكرم
 اصفا من صبا يابا بدمع
 ويغذي بالام بدمع او نثار
 في الاصابع جوف في نثار
 القصر اذا وصل الواليم ثم
 كر نظار هضم مرات فتمطر
 مرة صبا في الاصابع الجود
 فاذا اضر الكفا في دهر في

كرواها) قال ابن سينا ينفع من الراجح والظهور ما يمنع من الطعقان
 لغة البدان والمغص الشبيه (المكاش) يدق ويوضع على السعال والزبور
 لسكن وحرق في المال (شقايق النعمان) تدمان ظهر في الكثرة ينبت الشقاقين
 في النعمان بن المنذر وقال فرغ من شئ انزعوا كفته ففعل في النعمان
 حرق الحيران رولان ما سافر به (يعني ابا محمد بن يحيى بن الالهيم المصعبى
 ابي الشافعي) وكان ابا ما عا لامي ابي نعيم) بالسوف لم تقطع مسوفهم
 في شدة عذبة الكفالكنت اقرا ولا يؤد حفظها وهو العلي العظيم وعبر
 على حفظه ان ربي على كل شئ حفيظ فالله يحفظها وهو ارحم الراحمين
 له معقبات من بين يديه ومن خلفه يحفظهم من امر الله اما نحن نزلنا الذكر
 وانما له الحافظون وحفظها من كل شيطان وهم وحملنا السهام مستحقا حفوظا
 وحفظا من كل شيطان ما رد وحفظا ذلك التقدير العزيز العلم وروى كل
 حفيظ الله يحفظ عليهم ومانت عليهم بركيل وان علم الحافظون حراما كما بين
 يعلمون ما تغفلون ان كل نفس لما عليها حافظ ان بطش بكيد يد انه هو
 يبرء ويصير وهو الغفور الودود ذوالعزة الجود فعال لما يريد انك حريص
 الجود فرعون ومحمد بن الذي كثره في كذب الله من وراءهم حيط بهم من ان
 جدي في لرح محفوظا ثم ذكر في حجب لومانة حارة فرايا زينا في شيا
 حقا

حفاورد لا يعرف شيئا مما دونها منها فزنا الذي يستعد منها الا ان فوجها
 في فوجها ان با مرط في هذه الالات (ما اوصى به النعمان م ابنه)
 يا بني كن حذرا من اللئيم اذ الكثرة ومن الكرم اذ الهسة ومن العاقد اذ
 بجوته ومن الاعمى اذ اما حته ومن الجاهل اذ اصاحبه ومن العاقد اذ
 حاصبه ونام لم يرد في تجلده الخ ومن العاقد العاقد حبه
 ان يلهج الا بعد العيش **(في الحروف اللغوية)** اصول الارباع
 اربعة (اشكال) ومنها في حيا الفتح المعر الشمس (واحد) و
 حها من مطع كالمعنى الى مطع اس (والصبا) **ومنها في مطع بنات**
الفتح الى الشرق (الدرار) ومنها من مطع كالمعنى الى الفجر
 اشكال فانها باردة بالية لانه تاتي في حيا حية التي لا تات منها اش
 للاقرب منها وتكون الفروع والباد المابده بها كيرة فالر كحيا زها
 وكيت منها رها في حية فبقا الحيا كيرة الرار واما انك
 منها يسا وتكون شدة حيويا في الحية لانه تاتي في موضع ضيق من
 اجمال والي ال با حية اشكال كيرة فيكون منها كحروج الماء في الانبوب
 الصيق (واما الجنوب) فمنها على الحيا المستعد فيكون كحروج الماء في
 الارباع الراسي واما القح الامدان وتقلها وتقول الاربعة وتصفي اللون

في الحروف اللغوية

187 271

187

27.

277 272

277 272

2V7 2V0
2V8

2V7 2V8

الشيخ الطوسي في كتاب الغيبة عن علي بن ابراهيم عن ابيه قال كنت عند ابي جعفر
 ان في علي السلام اذ وصل اليه صالح بن محمد بن سهل الهمداني وكان يتولى له
 فقال جلست نذك جعلني من عشرة الاف درهم في حل فاني انفقها فقال
 ابو جعفر عليه السلام انت في حل فما فرج صالح من عندك قال ابو جعفر عليه السلام
 احداهم شب علي مال آل محمد عليهم السلام وقرانهم وساكنهم واناس يسلمهم
 فافضله ثم يقول جعلني في حل اذ اراه طرقت بي ان اقول له لا والله اني
 انه يوم القيمة سوا الاحشاش محمد بن سواد العباسي عن ابي بصير قال قلت لابي
 جعفر عليه السلام صلى الله عليه واله ما سر ما يدخلك من بعد النار قال من ما كل من مال
 التيمم واما نحن التيمم ص ٤٥٥ فقه الرضا وتدرى خفته في
 فقه الصائم وفضل من ذلك ان تبتغى غنة من امان امر المؤمن ثم اما
 يستحي احدكم ان لا يصير يوما الى اللب ان كان قال به وقال اللطام
 ولو ان رصا صق يا بله في كثر رصا واذا في كان عليه عرق رقة كيا
 شني بن الوليد كذا في منصور بن حازم قال قلت لابي عبد الله عليه السلام
 الصائم المرأة قال اما ان وانت شفي ان كبر ان ليس بها باس والاشايت
 فكلوه له

٢٧٧

بکن درم تک طعام در شرف آب تران حضرت هر کشته بعد از هر وقت
 که معقود از اقصای عقد کشته بود در میان و یک سنگی کوشانه
 تا با بر کوشانه بخشید و اگر سنگی کوشانه در شرف هم معقود
 نهایت این است که شش ماه شکسته شود بعد از یک چهارم
 است با لاری بر نزنه و عقد کشته همان دستور تا سه دفعه در
 رفته است آب و شکر کشته علف نران است که از نکر از
 مانده و تمام هر وقت حرف بگذرد که چون آب ششاه عقده آن خاک
 حوام بود و میزان صومعون تک معقودان کف در از او در طرفی
 نزد یک آب در قدر کز کند از نقره سالی ساعت شش آب
 است بر طوبت بمل هر وقت و اگر این در هر کسبه باز عاده
 هر وقت کشته و اگر در کافز صافی که معمول این زمان است
 در عهد عکای ضلکته نبرد است در مدت کمر کشف
 حاصد شایه دو اساز که هم داشته باشد از این
 کاغذ بعد از نماز عصر سه بار معقود و تک کوشانه
 کشته بعد از آن در ساعتی رخت با لاری شوی کشته که خدا

۱۱۱

و خالی از طوبت سحر کوشانه از او در وقت کوشانه کشته که بخیر
 پنج یک قطره بینه در از پنج شکر آن عدد یک دو سه ای که اگر از در وقت
 معقود از نهنه لاری شش و اگر در وقت کوشانه از نهنه لاری شش است و این
 میزان است در انام و الا در اقرب است بعد از هر یک قطره
 رخت معقود شایه قوی یک قطره علف نران معقود از معقود با لاری شش
 میریزد و در هر دفعه آستره و در نهنه کوشانه در وقت سوم بر یک آب
 معقود هر وقت کوشانه در نهنه کوشانه در وقت سوم بر یک آب
 است کوشانه در نهنه کوشانه در وقت سوم بر یک آب
 معقود از نهنه معقود حینی است که نکر احد و عقد کشته در یک سنگی
 شده است یک بار و در این تک عاصدستی حوام بود

في تقييدنا بذكر الجزاء في القرآن في سورة نساء قوله
 يسلكنا هم الكذب الى قوله لكن الذين في العلم منهم المؤمنون
 يؤمنون بما انزل اليك وما انزل من قبلك والمؤمنين الصادقين
 والمؤمنات الزكيات والمؤمنون بالله ويوم الآخرة انما يشاء
 الله عز وجل وتبين لكن الذين في العلم منهم بعضهم من سلكوا
 من حيث في العلم والتقوى استبرأه صدق المصنف لانه
 واليقين دون التعلل والتحجج لان التعلل يكون كجساد
 فشكل ما يستدل فانه لا يشكك اليه والمؤمنون يريد
 المؤمنون منهم او المؤمنين من المهاجرين والانصار والرا
 منة او يؤمنون بغيره اما قوله والمؤمنات الصالحات
 او عن عائشة انها ما الا ان في المصنف حقا وسقيها
 بالسنن والاحجج كما في هذا القول لان في المصنف نقول
 بالمواعظ رسول الله صلى الله عليه وسلم في الثاني قوله
 البصيرين انه لقب على الهدى لبيان فضل الصدق ابو بكر
 رضي الله عنه

عنه

ع خفاص العين في الجفرة التي تسمى ابو جعفر ما في غير ذلك
لا يضا به الاكثر به عليه فاذا شئ ستره به فاذا املت ما به
في صدره ادرى قول الناس في صدره اذ كان

رفع على المدح بيان فضل الزكاة كقولهم حاشي فزيد المطيع في
المجد والمفتون في الشهادة فقهه بالاية اعني العتيدين بعد ان
الموتون الزكاة والمؤمنون باليه واليوم الاخر الى ان كلامه قول
وانما جامع هذه الادوار في النظر ما تقدمه لعلنا انما في نهج الحق في
جدد ما خرج عثمان انما في نهج قوله ثم ان هذا ان لساحر ان في كل من
له اما لغيره من حقيقه سيقية الرب في المعنى فاذا ذكره رحمه الله
عنه صا حرم وفيه ما ذكره في نهج الرب الطمى والحق الى ان
مد صداره اوله حامل الوجود في كل بعد صدام او النبي في من حفظ

[Faint bleed-through text from the reverse side of the page]

في قوله تعالى
 ما لا يضر الله شيئا
 ولا يفتقر الله لشيء
 من خلقه انه الغني
 العزيز
 ما لا يضر الله شيئا
 ولا يفتقر الله لشيء
 من خلقه انه الغني
 العزيز
 ما لا يضر الله شيئا
 ولا يفتقر الله لشيء
 من خلقه انه الغني
 العزيز

في قوله تعالى
 ما لا يضر الله شيئا
 ولا يفتقر الله لشيء
 من خلقه انه الغني
 العزيز
 ما لا يضر الله شيئا
 ولا يفتقر الله لشيء
 من خلقه انه الغني
 العزيز

الشيخ المغربي في جميع ما كان في قوله من ذلك يقرض الله قرضا حسنا الآية
 عن الكليني اوى عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم انه قال صدقت بصدقة فله سلا في الجنة
 فقال ابو الدرداء الانصار ورواه غيره عن ابي عبد الله عليه السلام ان رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
 حدثني ان الصدقة باجدها فان لي فيها في الجنة قال نعم قال ابو الدرداء
 مع قال نعم قال لبيبة يعني قال نعم فصدق ان الصدقة حقة فله فيها الى
 رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم تصانف الله لصدقة الف الف ورواه غيره
 ثم اضعاف كثيرة قال في جرح ابو الدرداء في جرح ابو الدرداء ورواه غيره
 في الحديث التي جعلها صدقة تمام على بالهدية وخرج ان
 قال في جرح ابو الدرداء فقال لبيبة يا ابا الدرداء قال في حديثي
 في صدقة وانه يثبت عليها في الجنة واما الصدقة معي ورواه غيره
 قالت بارك الله لك في شرب واما شرب في جرحها منها ورواه غيره
 الى النبي صلى الله عليه وآله وسلم من خمر متدل عذوقها الى الصدقة
 الشيخ ابو الفوارس الرازي في تفسيره انها نزلت الآية من ذلك
 يقرض الله قرضا حسنا الآية كان حذو من اجاب الله ابو الدرداء
 الى رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم وقال يا رسول الله ان الله تعالى يستقرض منا ورواه غيره

فقال على من يدعيه خلكم بحجة فقال يا رسول الله ان اقرضت اربعة فممن
 في بحجة فقال نعم من تصدق حتى فله ثلثه في بحجة فقال يا رسول الله ان
 ام الدجاج مع مال فم قال منه مني وهداة معي قال نعم قال عظمي
 مدرك فوضع رسول الله يده في يده فقال يا رسول الله ان اقرضت اربعة
 فوق بحجة المدينة والافرنى اسئلها مالي غير ما اقرضتها الله تعالى
 فقال رسول الله لا اقرض وهداة والمطلوع فكون عيشة لك وليك
 فقال يا رسول الله ما كنت اذ انا ثمة ان احسن كمد يفتني مني في رجلي
 فيها سدر في بحجة فقال رسول الله اذ اخرجك من بحجة فاني ابو الدجاج
 الى بلد وولد واهل في كمدت في طيرتون حول الاشجار ومعلمون عملا فنادى
 وشا يقول هك لي سبل اشاد الى سبره من بعد اذ يفتني مني في رجلي
 بالزاد فقد مضى فضا الى التباد اقرضت اربعة على عماد بطرح لامت
 ولا انا والاحاء بصحفة لسانه فارتلى بنفس الاولاد واهل
 لاس في جزاد قدمه الى الهماد فالت لم الدجاج بارك به لك
 فيما اشترت ريشة تقول بعدك اذ بالدي وضع ان لكل انظار اذ
 وضع قدس على مني وبخ بالبحر السوداء والزهر البليج راسه
 ليعي دامة كرج طول الليالي وله ما اجتمع واخذت ما كان في

في بحر الاولاد والكامم وطرحه وما كان في افواههم اخذته وطرحه وطرحوا
 حديثه اخذوا وقال رسول الله من عذق درواج ودار فاصح في بحجة لاني
 الدجاج وعن رسول الله انه ذبح شاة في حرة عائشة فاطلع عليها
 المدينة فجاؤا ورسول الله كان يعطيهم فنادوا فوالله اني سمعها
 الاقربتها فسال عن عائشة ما تقي منها فقال لم تقي منها الاقربتها فقال
 تولى تقي كلها الاقربتها

٤٣٥ حجرتهم ايشه عن الصم من قراهن لوران المنو اليه الحاد لمر من قرا
 اليه الحمد ابن اندا وضى يصبح الكافرون من قراهم لدهم ما مرة كما ذكره الراسي
 في كتابه ٣٢٨ عوالي اللغاتى روى ان النبي تم تكلمه كقصة بنت ثمرت جد
 لها جالين والمسلمين عليها ١٠ رها صبران تغزل بين عليهما بنديله فوقع نزل
 النبي صلى الله عليه واله في اثناء اللطمة واخذها على كنفه وصعدا المشروفا
 ولما دى ود لغيره عند المسلمين والائمة لما سئلوا عن ساعة حاجه وانته
 لما قدم بعضا من ربه على بعض شيوخهم تكلمه ٣٣٧ الكفعمى بعد الامين ١٥
 في قرا العشرة قبل طلوع الشمس من يوم الجمعة ورعا سجدة ٤١٨ اربع حصى
 احمد القزوينى يعرف عن عيسى بن محمد انه قال من روى عشرة من اقرانه
 الموقى ليدلهم او جلبه راجلة روى ابو بصير عن ابي بصير ثم روى ابنه
 يار ملكان في ذكر كل يدقعه من قرا عشرة من اول اللحد له اعزاه الائمة
 روى لافرة ورواه تندر طلوع الفجر فاجيب الائمة من سئل عن قرا
 قبل طلوع الفجر فانه عليه الائمة يكون له ثمرات عديدة روى في سنن ابى
 في روى قبل طلوع الفجر فاطمة واخلى سبيل الائمة مطعم لى ان افضه
 بقله لته تندر طلوع الفجر فانه مطعمه و افضه بقله لته مطعمه روى الى روى
 حتى طلوع الفجر ٣٥٥ محمد بن سعد بن ابى شيبه في الخبر عن النبي صلى الله عليه واله
 كتب اليه من ان في حديثه انك ما بعد استخفاف الرمز و بعد يومين في استخفا
 انه لا يعدى فاطمة كل يوم استخفا روى في كتابه الشرايع لابن شهر آشوب

(حاشية الف)

٢٩٨
 في شأن ابن خالده الأعلى قال في تعليمهم الخبز ان يصنع على البرصين قال لا
 واسم يعلى عليهم فقه صبا عليهم اسعد في لاسم هو ان يصنع على تعليم الابرار
 وعنه ثم قال في احوالهم فقه ذكره وان قلت صلوة وصيام وتلاوة
 لقوان ومعنى به فقه نبي آدم ان كثرت صلوة وصيام وتلاوة لم يؤمن
 في ليلة ركعة باسنتك يوم الغدير بعد ذكره واما تامل الامير
 عبد الوصفها في فرائض العلماء في قوله ليس بعد ابي الجارح من تن
 شه من المدي في ضرورة اجازة العالم العبد الشيخ فقه من خاتون
 العالمين ووجهها وقصد فان لم يجد السيد الامام الرضي سابق
 مدركه وقصائله والرفاه له ان له قال في قوله في حقته وهو في قوله
 كما بين احمد بن محمد بن علي بن خاتون العالم في زيارة بيت السلام في زيارة
 قبره ورواها في قوله عليه وعليهم السلام فانسحق على ادراك اللاحق
 بحفرة آتية وسنة الهدى وكان ذلك يوم السابع عشر في ذي الحجة الحرام
 في صورته سبع رسعين وسماها كما مشهرا السلام وقصد معنى وسنة
 الاحارنة والكلاليم المار بالزروق في الفقه عن سيد الامام علي عليه السلام
 الاحارنة والكلاليم وانسحق في الفقه لومنة ان اكتب شيئا ما اجازة
 الاشياخ التي قلت لم نشر

لا بأس بالعرض من ذلك في اشرف النسخ
 لا يخفى خلفه يوم ما في اتر
 وكان حاجي بسنة فاعلامه
 قفا بغير
 مع

وكان جعفر من أهل العصابة الدارعة والبطنة التي لا ترحم عند كسوف
 منها ان لود مارح ان الرشيعة لموت سنة كذا افخم الرشيعة وجره البردي
 فقال له جعفر انت تزعم ان ابي المومنين عوت له كذا قال نعم قال وانت
 لم تعرفه كذا طويلا فقال للرشيعة اقله يا ابي المومنين حتى تعلم انه كذا
 في عركه كذا كذا في عركه وذهب عنه وعنه في عركه جعفر انه كان
 ردا على كذا على بعد فقه وجره العزم بالكتب الكليات وقال ان
 كذا وقته كان يوهن علماءهم فيقولون ببابه اذا جلسي لزامه لفظ لم
 كذا افرج في كذا تدقيق وضع علم الاصحابا ديار اذ اذنه كذا
 منه كذا كذا ويا فذ على مثاله وكان جعفر كذا ولولا ذلك كان
 كذا به اذ فذ اذ زمانه وما يحكي في كذا انه اراد لو بان كذا
 كذا ودمر قصصه ذلك فقال له عبد الحميد بن عبد الرحمن اللامي
 انما انظر لك كذا الحيف عليك حفظ فقال له انظر ففقدت الفقيه مزوجه
 عدد ابائنا اربعة عشر الف سنة وعلمها في سنة اربعة عشر الف سنة
 على ذلك عشرة الاف دينار وعطاه لنفسه الاف دينار وقال
 اكون راويك لها ولا اعطيك شيئا واول النسخة هذا التاسعة
 يدونه كليله وروى

ص ٢٨

ورد في الوجوه الامهنا لا تدعى وبنها ص لعمرة قد تدعى بها الى المدينة
 الميم خلفه في نبال الى هذا الله قد يدعى ثم قد وتلكه بعد من جمعوا لثقت
 على ما ينسج غام حوار بنقأ ما ليلها ومهما ورد ان غلام عمرو وقابا عليه
 من جوفنا ستماعنا ورس عليه برقوقها ففتح النار عزم على صوة
 ان برعد فخر في على سر عده قد عا عده له وقد تم اليه من طعام فاكل
 فلما اتى قال يا امير المؤمنين الاما ذن لولا انك لا تيمم احوالهم فانما قطعها
 عليهم قال فليقل في حق احوالهم وعده صوة بخر قطلا قطلا حتى يرض
 برعد السر برضا شدة افعال عروم انها الرعد فان الرعد الذي جاسم

للجاء او تعجب من وجه حاله من كمال هذا فان الكرم طوبى لولا ان
 تدبر الطبيب الموضع المندى وموضع
 السيف بالعلی مقرر موضع
 السيف في موضع المندى
 قال الشاعر

اسرة الماء والداه دفنا بين جنبهما الحور الطيب
 واذا وليا عن المروية فهو في الناس اجنبي غريب

فلم يكن دراهم ولا كان قفا
 ذابوا من الجليل مخالفا

17. 2. 9

17. 2. 9

2. 8

717
711

P. 7 21. 1

117 110

117

[Faint, illegible handwriting]

117 115

[Faint, illegible handwriting]

تفتت في الخراج الشريف عن اربعين شيخ السعيد الشيبه محمد بن
امام الفقهاء رضوان الله عليهم

المحدثين والاربعون وهو خاتمة الاحاديث ما انفرد به شيخ الامام
السيد المرتضى العلوي محمد بن علي بن ابي نادر بن محمد بن ابي
محمد بن جهم بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق
فضل الله به بن علي بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق
لا الحسن بن محمد بن علي بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق
عنه بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق
بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق
وكتبه في خطه سنة ثمان مائة في شهر ربيع الثاني سنة ثمان مائة
محمد بن موسى بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق
بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق بن ابي اسحاق
من خط اول اليد من شهر رمضان اربع ركن تيزا في كل ركن في شهر رمضان

غيره في كل ركن في شهر رمضان

وانا انزلناه في ليلة القدر عشر مرة فتعلمه جميع ذنوبه وروح عليه رزقه وكل شيء
 سنة ومن صعد الليلة التي له عشر رمضان عشر ركعات بقراءة كل ركعة
 فاتحة الكتاب مرة وحسن بره وقرب من الله اياه منادى من قبل عز وجل
 الا ان قلبه ليس بقل ان عتبه في ثوابه فحسنت له الالاس ما وانه في مقام تلك الليلة
 فاصح ما غفر له له ورجع في ليلة القدر عشر رمضان ثمان ركعات بقراءة كل ركعة
 الحمد لله مرة وانا انزلناه في ليلة القدر عشر مرة رفع الله ملك الملك لكل
 انبياء حتى بلغ رسالاتهم ومن صعد في ليلة القدر ثمان ركعات بمائة مرة قل هو
 احد عشر مرة كل ركعة فافرح صعد على وجهه مائة مرة راجع في القدر
 بالجملة ومن صعد في الليلة التي له عشر رمضان اربع ركعات بقراءة كل ركعة
 الحمد لله وتبارك الله مع الله وكان ما صعد في ليلة القدر ومن صعد
 في المسافات ليلة عشر رمضان اربع ركعات بقراءة كل ركعة الحمد لله وانا انزلناه
 في ليلة القدر ثمان عشر مرة بنى الله له في الجنة عدد قطرات من ماء في كل ركعة
 الا عشر رمضان من صعد في الليلة التي له عشر رمضان ركعتين بقراءة كل
 ركعة الحمد لله وقيل هو احد عشر مرة وروح الف ليلة فحسنت له الالاس ما في
 يد خضها يمانا ومن صعد في الليلة التي له عشر رمضان من الف ليلة
 ست ركعات بقراءة كل ركعة الحمد لله والكر التي سبع مرات وصعد على النبي صلى الله
 مرة صعدت الملكة بعد كل الصلوات وشهدوا بها من ومن صعد في الليلة

العاشرة

العاشرة عشر رمضان عشر ركعات بقراءة كل ركعة الحمد لله وقيل هو احد ثمانين
 وبع له بعد ليلة رزقه وكان من الف ليلة ومن صعد في ليلة الحمد لله عشر ركعات
 ركعتين بقراءة كل ركعة الحمد لله انا انزلناه في ليلة القدر ثمان ركعات بقراءة كل ركعة
 النبي والحمد لله ومن صعد في ليلة التي عشر رمضان ثمان ركعات
 بقراءة كل ركعة الحمد لله انا انزلناه في ليلة القدر ثمان ركعات بقراءة كل ركعة
 وكان له الصبح الف ليلة ومن صعد في ليلة ثمان عشر رمضان اربع ركعات بقراءة
 في كل ركعة فاتحة الكتاب مرة ورجع في ليلة القدر ثمان ركعات بقراءة كل ركعة
 ما بقا الى نصف ومن صعد في ليلة اربع عشر رمضان ركعات بقراءة كل ركعة
 الحمد لله وانا انزلناه ثمانين مرة في كل ركعة الحمد لله في كل ركعة
 ومن صعد في ليلة نصف شهر ما في ركعة بقراءة كل ركعة الحمد لله في كل ركعة
 ختمه في ليلة مرة وعشرون قل هو الله احد ومن صعد في ليلة ركعات بقراءة كل ركعة
 صلواته ثمان مائة في كل ركعة الحمد لله في ليلة القدر ثمان ركعات بقراءة كل ركعة
 ختمه له في ليلة ركعات مثل زهد الجرد على وعده ونجم الله وورق
 الشجرة اربع عن طرفة العين مع ماله عند من المزمع ومن صعد في ليلة ركعات
 من شهر رمضان اثنتي عشرة ركعة الحمد لله والحمد لله اثنتي عشرة ركعة
 خرج من قبره ومرتبة في الشهادة الى الله الام حق يوم القيامة في يوم
 الالهية بقراءة من صعد في ليلة ثمان عشر رمضان ركعات بقراءة

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of a treatise or a list of items. The text is dense and covers most of the page.

Handwritten text in Arabic script, continuing from the previous page. The text is dense and covers most of the page.

قال في الاصح البراد عبد بن محمد البراد يعني به وانما هو انما
 زانراهم بذلك كان الوجبان لا يقبله فلف بهم يرونه خافوا ولا
 استعدوا له واراد انهم شهدوا ان امرؤ ولله رسول بهم وما
 رآه في اسم له اظفة رهنى وان عصى عنه بنى عذبا اليه اشد
 اشد عذبا اليه ولكنه يعني ببوله واسأل هذا الخبر في رواياتهم
 يواطى اخبارهم فذاته في ذلك مريكا او توكيا ولكن الصحيح
 والمراد يواطى اخبار الحركة في هذا القيد جبار الرب كقبة الياء
 واطلاق الخبر في مثالها كانه ضرورة مطلوبة حال الرب وكلمات
 قطعا لقضاة العادة بمقاله كونه مودعة في صدره في مقتضى
 في الاصلاح والارحام وهو ما ادب باطنية الاخبار فذا الفاء
 المودعة عند الفاعل لا يخفى انه في قوله لا يثبت مع ان
 في الاخبار الملوحة بالعبية الفاعلية ما دل على انهم يرونه
 انه الختم على البرهان مع كفاية اذنه للابنة في الاصل
 جوارهم انما يرونه درضا وجمال ذلك

٢٢٢

احوال الدنيا غشة وسكران الله اوصاف ما يرعى من الامام كذا قوله في حرم اولاد
 الرعيه الا وكل الامنيه فله من ان الرجوع الى اوطانهم مع ما في الامم
 على جميع صفات لشعر الدنيا من كذا انية هي ذاته واه فتركه ان في احواله
 في مشافطه العلم وكم الامم كالانوار اجتمع في احواله وسكر هذا المصنف كما في صفاته ان
 نه جادل كما في احواله في احواله واه واه في احواله وسكر من صدره في احواله
 العاشق في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 قد روى عن النبي صلى الله عليه وسلم في احواله وسكر من صدره في احواله
 مستتر في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 انظر في حقه من صفاته في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 او مقام النبي صلى الله عليه وسلم في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 كابل الاله في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 حرم من الدنيا في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 ام اليهودون في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 واه في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 ان من اسرار الله في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله

٢٢٤ ٢٢٥
 احوال الدنيا غشة وسكران الله اوصاف ما يرعى من الامام كذا قوله في حرم اولاد
 الرعيه الا وكل الامنيه فله من ان الرجوع الى اوطانهم مع ما في الامم
 على جميع صفات لشعر الدنيا من كذا انية هي ذاته واه فتركه ان في احواله
 في مشافطه العلم وكم الامم كالانوار اجتمع في احواله وسكر هذا المصنف كما في صفاته ان
 نه جادل كما في احواله في احواله واه في احواله وسكر من صدره في احواله
 العاشق في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 قد روى عن النبي صلى الله عليه وسلم في احواله وسكر من صدره في احواله
 مستتر في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 انظر في حقه من صفاته في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 او مقام النبي صلى الله عليه وسلم في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 كابل الاله في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 حرم من الدنيا في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 ام اليهودون في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 واه في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله
 ان من اسرار الله في احواله وسكر من صدره في احواله وسكر من صدره في احواله

بسم الله الرحمن الرحيم

اصول الدين خمسة وشكرها كما ادعى فارجع عن ذم الامام كافر عذبة ما جهنم الاول
 التوحيد الذي هو كمال الراجية ذلة نفي ان الربوبية التي هو صميم صفات الكمال اكثر
 عن جميع صفات النقص التي هي صفات ذاتية عين ذاته واحد لا شريك له ان في العدل
 في مقابل العلم والوجود الذي هو كمال الوجود في صفات افعال وشكر بهذا المعنى كافر عذبة انه
 نعم عادل كالمثل في افعال الاله لا يظلم احد ولا يهين القوي والضعيف وكل من يظلمه من عباده لا يظلم
 العايد الا غيره فهو لطف بعباده نعم العدل في صفات افعال الله سبحانه وشكره كماله
 فارجع عن المنهيب فالله عز وجل لا يظلم احد من عباده انما انزل السنة في نبي الله صلى الله عليه وسلم
 مقتدرنا بالجزء لصدقة السنة التي انزلها على النبي صلى الله عليه وسلم والرياء ان يتبناهم بعد
 اطلب من عباده ما فينا او السنة والابحاث التي فيها اعراب كما في سنة القدر والدين
 في اوقات النبيين وينسخ سنة الامم الذين الراجح الامامة القوي من سنة الهية عات
 على الية الهية في سنة سيد المرسلين صلى الله عليه وسلم وكذا في الامم كالمخارج
 خارج عن الدين مع الامامة فانها مع كونها من اهل البيت مع الاشارة في اسم النبي
 ام بعد ذلك وورثة الائمة والارباب في علومهم كالاتم ارجاء رسول الله صلى الله عليه وسلم
 واهل بيته واهل بيته الطيبين الطاهرين الاثني عشرية في كل من ادلهم على
 اركانهم من اهل بيته واهل بيته الطيبين الطاهرين الاثني عشرية في كل من ادلهم على

في سنة ثمان مائة وثمانين
 في شهر ربيع الثاني سنة ثمان مائة وثمانين
 في يوم الاثنين العاشر من الشهر
 في الساعة السادسة من النهار
 في مدينة القاهرة
 في دار السلطنة
 في حجرة الخزانة
 في يد كاتبها
 في سنة ثمان مائة وثمانين
 في شهر ربيع الثاني سنة ثمان مائة وثمانين
 في يوم الاثنين العاشر من الشهر
 في الساعة السادسة من النهار
 في مدينة القاهرة
 في دار السلطنة
 في حجرة الخزانة
 في يد كاتبها

37 221

377 220

27 222

17 222.

777
220

777
224

227

228

قاضي كبري در رساله نادره در ترتيب زنده در تفصيح جديده فوايد ان
 باطنانيه نجيبه نيز در عوارض الكليه بوجوه تكميله بعضي مسائل
 در بيان آداب الامان و حسن تدبير و كفايت كافي كذا
 در تمام عبارات كسيه قسم كسيه قسم قسم و غير ذلك
 عبارت است از نونه قند عارضا الواجبه و غير ذلك و قسم
 روانيك در آنه ييشم بزرگوار بقدر كفايت و كفايت و قسم كفايت
 اسرار الميرين عبيد السلام الحكيم كفايت هذا ادمي و قسمي في ما بعد
 على اعتبار وجهه بوجوه بوجوه بوجوه بوجوه بوجوه بوجوه
 ان عين موسم ما نطقه الكافي عن ابي بصير ان قسم في معنى كذا
 حقه بوجهه و غير ذلك كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 بوجهه و كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا

قاضي كبري در رساله نادره در ترتيب زنده در تفصيح جديده فوايد ان
 باطنانيه نجيبه نيز در عوارض الكليه بوجوه تكميله بعضي مسائل
 در بيان آداب الامان و حسن تدبير و كفايت كافي كذا
 در تمام عبارات كسيه قسم كسيه قسم قسم و غير ذلك
 عبارت است از نونه قند عارضا الواجبه و غير ذلك و قسم
 روانيك در آنه ييشم بزرگوار بقدر كفايت و كفايت و قسم كفايت
 اسرار الميرين عبيد السلام الحكيم كفايت هذا ادمي و قسمي في ما بعد
 على اعتبار وجهه بوجوه بوجوه بوجوه بوجوه بوجوه بوجوه
 ان عين موسم ما نطقه الكافي عن ابي بصير ان قسم في معنى كذا
 حقه بوجهه و غير ذلك كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 بوجهه و كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا

في شرحه في حقه كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 لا تطلبوا حقه الا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 فانها يرادك بتفصيله في الاصله الاصله كذا كذا كذا كذا كذا
 وقت حاجه ان اوله قد قريه كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 اوله و ما يدل على كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 اليه المحقق الطوسي و مولانا الكاشي في الاصله كذا كذا كذا
 و صاحب الميراث و صاحب السبلان اما حيزي في كذا كذا كذا كذا
 و غير ذلك من الاكفان بالامان كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 في تحقق الامان و الامان وان كان اللازم على الامان كذا كذا كذا
 في الاجتهاد ان لا يتحقق عليه بسعي و كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 يكون ما صلاصا و صانع الامان الا اخبار الواردة في التفتيش
 كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا

اوله و ما يدل على كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 اليه المحقق الطوسي و مولانا الكاشي في الاصله كذا كذا كذا
 و صاحب الميراث و صاحب السبلان اما حيزي في كذا كذا كذا كذا
 و غير ذلك من الاكفان بالامان كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 في تحقق الامان و الامان وان كان اللازم على الامان كذا كذا كذا
 في الاجتهاد ان لا يتحقق عليه بسعي و كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 يكون ما صلاصا و صانع الامان الا اخبار الواردة في التفتيش
 كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا

اوله و ما يدل على كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 اليه المحقق الطوسي و مولانا الكاشي في الاصله كذا كذا كذا
 و صاحب الميراث و صاحب السبلان اما حيزي في كذا كذا كذا كذا
 و غير ذلك من الاكفان بالامان كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 في تحقق الامان و الامان وان كان اللازم على الامان كذا كذا كذا
 في الاجتهاد ان لا يتحقق عليه بسعي و كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 يكون ما صلاصا و صانع الامان الا اخبار الواردة في التفتيش
 كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا

297

۳۴۳

۳۴۳

[Faint, illegible handwriting]

240

241

242

فرض عليك في ذوقك فقال يا بني ما اراك صفت شيئا زوقا من
فلم يرد حاقه الله ووصف له الا ذكره ثم عرض عليه انك فقال اراك
يا طيب ذوقا من لم يرد حاقه لونه ولا لونه الا ذكره ثم عرض عليه
انك فقال ما صفت شيئا زوقا يا امير المؤمنين حاقه لونه فقال يا امير
قال ان التولي اخذ البيعة لزيد بن ابي ابي طالب قال فقال
زنتك في ذلك فلا فلما قدم في العراق قام بالبيعة لزيد بعونه من
المغيرة بن شعيب وهو الذي بالولع يومئذ

في قوله والله ما سن الفصاحة لقرش غيره وينبغي لو اجمع نضيا والعب
قاطنة في مجلس وتلى عليهم ان يحمدوا له كما سجد شعر المول عبد بن
الرماع قلم اصحاب من الرواة به ادنا فلما قيل لهم في ذلك
قالوا ان تعرفوا مواضع الجود في شعره كما تعرفون مواضع الجود
التي قالها في شعره من الامم كلها به لقد اشتهر به مخفية منه فحسبت
سنة والالان اكثر من الف مرة ما قرأتها قط الا وجدته في
روعة وفوقها غفلة وانزلت في قلبي وجيادني عفا في رعدة ولا
تأكلها الا ذكره الموتى من الهى واقاربى وارباب ودي الخ

اصلا سكونه بطون البرزخ في سبيلت الا وهو علمهم في ما كلفت من
لمحمد وشربت زياتهم ما صجوا في جوارت قبورهم جارا لا يمتون
الخ **قاله في شرح ليل كلامه من امره الفصح علم صدق مودة**
في قوله والله ما سن الفصاحة لقرش غيره وينبغي لو اجمع نضيا والعب
قاطنة في مجلس وتلى عليهم ان يحمدوا له كما سجد شعر المول عبد بن
الرماع قلم اصحاب من الرواة به ادنا فلما قيل لهم في ذلك
قالوا ان تعرفوا مواضع الجود في شعره كما تعرفون مواضع الجود
التي قالها في شعره من الامم كلها به لقد اشتهر به مخفية منه فحسبت
سنة والالان اكثر من الف مرة ما قرأتها قط الا وجدته في
روعة وفوقها غفلة وانزلت في قلبي وجيادني عفا في رعدة ولا
تأكلها الا ذكره الموتى من الهى واقاربى وارباب ودي الخ

اصلا بيت على حكا السعدان شهيد الا واقفة الاغلا
والله لان آية على حكا السعدان شهيد الا واقفة الاغلا
مصنعا احب الي قران النبي به رسول يوم القيمة فلما لبعض
العباد وفاصا لشي من الحطام وكف العلم امة النفس ليرى الى
البيعتن لها ويطول في اثر حلوها والله لند است عقلا وقد

كان في الزمان تبارك يا ابن آدم ما نضعني تحت اليد بالغموم تنقوت الي
 بالمعالي خيري عليك منقول وشرك الي صلواتك لا يزال الملك كرم
 يا بطني عنك لا يوم وبيدك يعلى قبح يا ابن آدم كوسحت وصفك من غير

وانت لا تعلم الموصوف لساعت الي صفة
 ان في هذه الايام كل من لا يعرف في العلم
 ان في هذه الايام كل من لا يعرف في العلم
 ان في هذه الايام كل من لا يعرف في العلم

عنه رسول الله يا علي ان العجب
 من عبده اذا قال رب اغفر لي
 فان لا يغفر الله له الا ان يقول
 يا ملائكتي عبد رب الله علم انه لا يغفر الله له غير

اشهد داودي قد غفرت له
 جمع ذلك النعم من غير
 الاستغفار بعد ان لم يفرغ من كل ضيق محرابه رزق
 من حيث لا يكتب

الشيخ البهائي
 ان في هذه الايام كل من لا يعرف في العلم
 ان في هذه الايام كل من لا يعرف في العلم
 ان في هذه الايام كل من لا يعرف في العلم

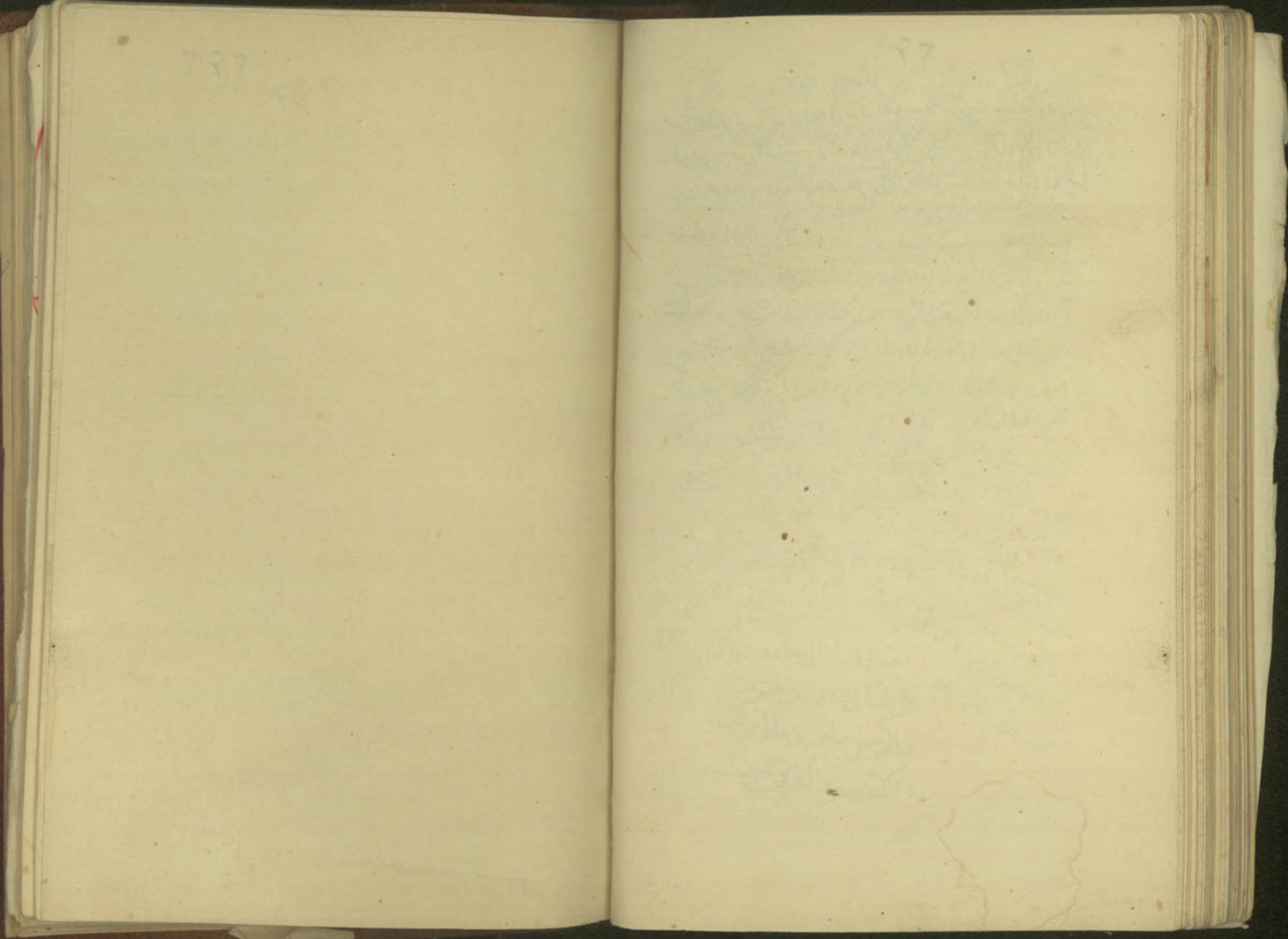
در قرآن مجید درجه شریف ذکر شده که وصف حضرت محمد بن عبد
واله و شایسته برسانه او در توره و آنچه مذکور است و اعدا آنجا
از اهل کتب من در مقام کتب حضرتش بر نیامده با اینکه نهایت آمال
انها بود که بتوانند بر این غلبه کنند کجاست و چه عجب عظیم است
اینکه بعد از نبوت و وحی الهی جز از طریق از مطالب کتب معین
شایع متعارف به هم در آن دعوت بر حدیث واقع باشد که
لا محاله در مقام کشف از خطا، از مسالفه و امر مکررند و ذکر
به اگر کرده بودند متواترند همیشه و در هیچ یکی اگر چه بطریق
آحاد و به تفصیل این مطلب نشد بلکه از زماننا از علماء زمین
برای کتب کتب ایدین و آئین حضرت محمد بن او آورده شده و هر چند
بجایست طرفه و محبت نبوت حضرتش نمیدانند و هر چه از آن
بالتفاتی از او به حد صلابه هم است و الحمد لله انهم انما لهذا
و ما کان لهنه رولوانه انما له و انما الع محمد صدف

منه تعلقه منتهى الاحتمال
وتقديره على حد
الاحتمال

فانتم ما تعقلوا الفلك لم
واقل الاعتبار ما انتهى امره من بعد حتى اصلي كعقله وقل الله اعلم
ارر جلابا وفي الدين قد قفوا ولا اراهم ضوا في العرش بالبرون
فانتم بالدين عن دناء الملوك كما انتم الملوك يدنا هم عن الدين
ص ٤٤٣ ١٩٥ وناهم ملاب باجر قوام الدين لان ملك باجر من كثرة نعم الله
كثرت حوائج انى الدين نام باجر جناه عن قومه لم لو اها وفرض ما يجب
لم فيها عن قومه نزواها وللمجد الله من جوارحه ايجال لم ذكر في شرحه
عنه معوية تعرفها الى ان لم يصفه فقال المعوية ستمساير ملك حيا لم
فاه معوية قد صفا الى وقال اشترها التهمينة بالبحر والشران
في شرحها في المنة صفا كلامه الرحا والحق سماينة في خوف لا تملك في ذلك
درجه بطور فالحق في ذلك والرجاء خصصه لانه من العيون انى كان حاجا
اننا لم نعلم في المعقول كما قال الاعضا حتى ليعنى الموضع به ادر جلد وكل ادر برن
يفتحى سترهم خصصه لانا في شعاع ان نه قد يكون في ويحرك كمانا في مع ال
بعد كلام باجر ما اسودت دن بالبرق قد تصفا الدين تطوعون بالزواجر ولا تدون لهم
ان رالدين لارض بالبرق حتى في ذلك اذا افقدت منه سلطان يملك منك بمجرب
متعد صدف سلطان يا شيه في آخر عهده منك فربما ان تخلي على حبلك فكون زانك في صفا
عليك شيئا ذلك لانه ناطق على جوده وطلقات لغتة وراثة في اذن الكون
فما بلغ الاثر في جوارحه انى قالها بالحقين في نزول نه الوعرة في الدنيا قال لا مال
فما اتوا لك في من مائة من الحبة ان تكون مالا كما هو وواظفها كونه

انرا صر ذلك جوهرا في شرحه وكان حيزه في ان باجر يند

الوتيرة المكرة من بعد في الكره ضلج ارسى العروى لهما من عيسى شيا منها
انما سيجي منا حينا ودر ببول لم قال لرسوله قد لاشاني ان اشاني لولم يكونا
ولديه لكان ابتزكا من ابوك ضفوق كثر من حيا حتى تقضى برأ لا كثر ما ضفوق
لا تصغر كنعدي لاسره عندك فقا الحياء والجور بالضم لا مال
ومن در صفا شرح بصفحة طعا فليس حيا اذا اشككت في مودة
بها ناسد فلك عن ذبح من اجله ليعم اخاه فليقضه بشفاف
تلوم من زار عهده لبعض خطه وما حصل له لاهد عهده وافر الا اجرت بعلين
رزق ثلث اذ كان كصديق ولم يجر اخاه ومودته فذلك الذي انشأ
نما انما في السيف الكلدان في منزل الرحا من سب برعدده ولا يعلم العدد
برام كليل نعط اذ انك في حلق ولم تكل الحاشية ولا الحاشية في
لشع في اجرة الصداقة رزوق في حيا لا يكتسبه فقد كان الطعام في شهر
والسبع واللبان ما يشتر اناس تقو ولكن ارك اكل ما يشاع واخر ما يباع
حمد الطير الحيا جات لوعة الاطراف ما سبه بها حيا حتى العلم ارحم في العفوان
ان لم ترضى ربح الرضا خصسا الهيف لا يخفى في الظن ودم ص من ملك من الهوان
عالمنا بعد كليل قول حسنة وان انك تفعلك لم تبق ان سرك شع لولا ملت
لم الطريف ملك اذن في ملكه وجدا جميع في وجه ووجه اسوخ من لومة
شع اذ اولى صديق ولاية فاصب على العشر من صداقة فليس حيا
يتوزن الزكاة ليعرف العورة وزيادته في المعنى نكاح صفة بغيره ان اؤده وجرم
في ستم برفا في كليم شرسله والحمد كالحا من اللذرة بغيره ولكن كلفته تلك
الحمد خلق وفي و في دما شيه كليل بالاذن ما اقرب تلك لو كان احد يقاينة

٢٩٢

٢٩٢

290

299

197 39V

197 399

۲۶۹

۲۶۸

٣٧١
 سر 8 حجة ارسية عمه بهن نور الدين بن خوارزم
 نهضت بالبولكل بخذف حسب المهمم كارتية لفران، ويكون التي هي
 يرتقي بها حلال الآفة النزل والمترقة غرعا، ولا قرآن وورد ما توكل من آفة
 رباته في كلامه في كل ما يبارك وكذا الطيرة كعنه وهي ما يشتم به من الغال
 الردي وقد كانت عمولة عن العرب في ما يلهيها فاطمة السلام والاصدق الام
 كان اذا ارادها اغر وقرم عمدوا في طرقتهم الى ما يردون من اوكار الطير في شجرها
 والطير منها عنها يتغالون في ذلك عرقى العدو والاعداء من المنزل او انها
 ان اخذت شيئا يمينها او ذنبا في الهامة وان اخذت شيئا من ارجلها او جوار
 ثم استعدت في اللفظ مطلق الغال سواء كان باطارة الطيور عن عشا شها او
 بغير ذلك كما كانوا يتغالون به في شغل الغرار واقفا، الذئب عن عرق لصبه
 وغيره كما ثم خص الغال الردي وقد تقدم انها لا يسلم منها احد في حديث
 ان علاجها التوكول والمراد بها الغال الحية منه كما عا لاذ الرقعة او المنة

272

272

از جمله آنها الهی لطیف است که تمام لطیفها در ذوق ایشان و هر ذوقی که در ذوق او
 نه معنی لطیفانه انعام باشد و الذوق و توارث معناه ایضا که فانی آفتاب و در ذوق اول
 بر ذوق الفنا - الحقیقه که بر ذوق الفناست که جمیع الذوات و معانی از ذوق صفاست که
 و ما لوانه معناه آنه مرجع الامر الیه و یكون الخلق من اثر الیه و بعد من بعض ما یصل الیه
 قد الایمان و تحقیق علی هر چه و عکس و اطراف و انفس علی حیا و صفا و سوا عدل علی
 کثیر این اصول ادبیات و حکما بر وجهی است که در کمال ارسال الیه و خلق المعجزات
 در ذوق کون الایمان معنی او هم خلق و عدم جواز حوزان الکلیف علی الیه و هم تمام تعقیر
 علی حاد الترفیع عکس و اطراف المناجاة السقیة علی ذوق صفا و معانی ان اللفظ
 اللزیم علی ما لوانه هو ارقه اللذنه الکلیف و یواینا ما لوانه لایحقیق علی
 ما لوانه اللزیم المنوط علی الکلیف العقیقین و لایستوی الیه و یفانهم بالعلم معنی جواز الیه هم
 علی التبع لوقه علم کفر اصل الافعال الصلا لایستوی علی الذوق صفا و معانی الیه هم
 المحرمة و هم عقولهم کما لوانه لایستوی الیه هم علی الذوق صفا و معانی الیه هم
 المملکت ما هر جمله الذائقه فی المشرق و شطع مع عدم الاضطرار الیه هم فی المشرق
 مناسیح صفا العبد و العلم بوقوع الیه هم و انه مملکت علی قریب الایمان لایستوی الیه هم
 یرتفع عنه بعض ما او ردا و یورده شرفا لانه فالوانه فی العینه انه حال المشرق
 مع الایمان بالعیض ما ذال المشرق منه ذوق بعضا فذکر بعض الیه هم المملکت
 فی الجماع فالایمان للعلم فی غیره که معنی لایستوی ذوق بعضا منه و ان یستوی
 فی العقیق و کما لوانه کماله بالایحیاء و یذکر بعض ترفیع العینه با عوفیه به و حاد
 ذکر انه فیما یستوی فی العقیق و مع ذال المشرق الیه هم معنی الیه هم الیه هم

عالم العینه لایستوی الیه هم
 ذوق صفا و معانی الیه هم
 ذوق صفا و معانی الیه هم

وذا الكثرة بقية بالبر وبعده وخوالها فقال وكرنا بهن ملاكها فكان
 يشاهننا أبو يحيى وشاهه در قشرة اجراتها فرارنا بالاندم بالانصا اندم بقول
 نازنور كطلم وطمه شهيد لا تخف عن اهلها وكونه الكد كان قول ابو الانام حكومت
 عليه وعلوه كوكب العطاء با از در بقية انه البرقم في العيون شع شع
 في الكلكم كان من السه بل الى النساء ذكره شجاع انه انما في طر
 في شاهن من شه مدهنا شهيم كون همدك متد ورا على اتية نظر الى
 ذات الهند والاندلس وشمعا الانسان به على دم اجمار باجرا كونه فرادج
 صيران لا تخد صان من ان ه التبر سنده به كمال عظمه وشمه نار بال اكر
 انما في نظر الاذن قول في كل من في حق البحر عا اية الخوا
 في السبا اوزن الاقوال في انما في كل من في حق البحر عا اية الخوا
 في السبا اوزن الاقوال في انما في كل من في حق البحر عا اية الخوا
 في السبا اوزن الاقوال في انما في كل من في حق البحر عا اية الخوا
 في السبا اوزن الاقوال في انما في كل من في حق البحر عا اية الخوا

دین کز همه خلدی که استغفار و فی الجمله التقریر فلیکن قول اول
 و لا قوت الا برضا الله العزیز طیب علی الابد هم مال و عا المکرر و المکرر
 قد عتبه الجمل و هاسته البلیه بلیه لاله الا انت سماک الی کت فی الظالمین
 قولها لکن کتبه از افریح من صلوة المکتوبه و لغت و الا قوه و نا الاخذ
 الیه یجوز ان لکنه علی بن کسری الی جمع فی احوالهم مال من مال الفریه
 لا حول و لا قوه الا بالله عز و جل ان الی ما کان فی جمله افراسطه احسن
 کج و تالیق من مال لا حول و لا قوه الا بالله عز و جل کلهم الیه یرجعون

(درین مقام مواویش تا لغت
 برز حسن مکتب تجوز اما نه)

در ص ۹۸ میگوید فائده ما در سبب تعالی کبریت بار و در تعالی
 نوره و رحمت بالا را نوره تعالی نکر تعظیم کمال او را از نکر تعظیم کرده
 ان منظر منت بخت تعالی یک تعالی بر او طلا را حکمته خزان
 حکم که ان طلا منظر بخت نوره در او صغر نمائند و کردین قنی بی
 در این زمینه کلاً فواید و از خواص کیه شایده علم فواید
 انفسی در رفع نالج و رفع فتن و از دیار به دوش میکنه یعنی یکی
 در سبب قطره در نریب بخت خویش و در ارفع تر از او که صالح
 بر این سبب استمال را معنی کند که در ذمه ظاهر نویسنده اخبار
 بخبره مقصود از جمله طردان بود که با خبر نامه شرف که صدر در

در ص ۹۸ میگوید فائده ما در سبب تعالی کبریت بار و در تعالی
 نوره و رحمت بالا را نوره تعالی نکر تعظیم کمال او را از نکر تعظیم کرده
 ان منظر منت بخت تعالی یک تعالی بر او طلا را حکمته خزان
 حکم که ان طلا منظر بخت نوره در او صغر نمائند و کردین قنی بی
 در این زمینه کلاً فواید و از خواص کیه شایده علم فواید
 انفسی در رفع نالج و رفع فتن و از دیار به دوش میکنه یعنی یکی
 در سبب قطره در نریب بخت خویش و در ارفع تر از او که صالح
 بر این سبب استمال را معنی کند که در ذمه ظاهر نویسنده اخبار
 بخبره مقصود از جمله طردان بود که با خبر نامه شرف که صدر در

فصل اول در دانش الهی تعالی موجود است
 و آنچه صفت کمال است دارد و منزله است از آنچه نقصان است
فصل دوم در دانش الهی تعالی ظلم نمیکند
فصل سیم در دانش پیغمبر صلی الله علیه و آله
فصل چهارم در دانش امامان علیهم السلام
فصل پنجم در دانش معاد یعنی آئین نامه را

بعد از مردن چه حال خواهد بود از ثواب و عقاب در روز
 و بهشت و این پنج فصل اصل دین است بر همه مصلحتان
 و حیات باشد که بدانند و بدان اقرار کنند تا مؤمن باشند
 و هر کس که نداند و نطلبد چون بمیرد در زمره مسلمانان
 نباشد **فصل اول** در بیان اینکه واجب الوجود که
 خالق الایمان است موجود است پس گوئیم که هر چه
 از دو وجه بیرون نیست یا واجب الوجود است یا ممکن
 و حیات باشد که در هستی خود محتاج بغير نباشد کسی
 اگر چه ممکن است که محتاج بغير باشد پس اگر چه
 غیر ممکن است نباشد همه چیز ممکن باشد و محتاج بغير چون
 غیر نباشد هیچ چیز نباشد و حال آنکه آسمان

اینی

در زمین و طغیان بسیار است پس در حلاله وجود که حق تعالی است
 باشد **مسئله** حق تعالی قدیم است یعنی اول ندارد از لا
 که همیشه بوده و ابدیت یعنی همیشه خواهد بود و سرمدیت یعنی
 همیشه موجود است و همیشه خواهد بود اما آنکه قدیم است زیرا که
 اگر اول نبوده باشد و پیدا شده باشد پس او را دیگر پیدا کرده
 پس واجب الوجود نباشد و حال آنکه در حلاله وجود است پس قدیم
 باشد و نشاید که نیست شود زیرا که اگر نیست شود هستی لازم
 ذات او نباشد و هستی او از غیر باشد پس ممکن باشد و حال
 آنکه واجب است پس ازلی و ابدی و سرمدی باشد **مسئله**
 کسی که کاری کند از ان کار و قوفی داشته باشد شدت سندی

اگر نه آنکه نزول پس حق تعالی که چنانکه آفریده البته عالم و دانا باشد
 چیزی حق تعالی کار را اختیار کند که کارهای بی
 اختیار از او صادر شود چنانکه آتش در سوختن چیزی بی اختیار
 لازم آید که آدی که آفریده حق تعالی است و کار را اختیار
 کند بهتر از حق تعالی باشد چه عقل حکم میکند که اختیار از
 بی اختیار است حق تعالی می است یعنی پیش از
 که چیزی را روانه و کار را اختیار کند و چون ثابت شد که عالم
 و مختار است پس حق خواهد بود باشد زیرا که الخیر کما هو
 نیاید حق تعالی سمیع و بصیر است یعنی الخیر
 کنند و گویند پسند و شود بی چشم و گوش زیرا که در قرآن
 است که وهو السميع البصیر حق تعالی

از

میدانست یعنی همانند چیزی است که آفریننده اگر مختار است
 نیافریدی چون آفریننده پس مرید باشد و کاره است یعنی
 کرامت او عبارت است از علم او بفعلی که مشتمل است
 از اظهار آن فعل و بر
 ان الله تعالی امر دانی کرده است و امر دانی مستلزم اراده
 و کرامت است حق تعالی حکم است یعنی سخن
 با نبیاء و علیهم السلام فرستاده چون قرآن و کتابهای
 و قرآن معجز است زیرا که سخن دانا را هر چند خواسته که بشود
 ان آیه نزلت و پیشتر مسلمان شده و بعضی که
 عناد کردند و در جهل گشته شده اگر مؤمنان گشته

مندان آورند خیار جنگ نمیکردند چون عاجز شده با کمال
 فصاحت و مهارتی که داشتند معلوم شد که کلام حق است و
 ایضا نقل معلوم شد که قرآن و دیگر کتابها را رسالت
 حق است پس معلوم باشد ^{حق تعالی صادق}
 است و دروغ در سخنان او نیست چه دروغ نفاق است
 و هیچ وجه بر خدا تعالی روا نباشد پس معلوم که قادر است
 بر همه چیز و عالم است بر همه چیز چون تا توانی و نادانی
 نقصان است ^{و حسب الوجود و احد است}
 بشهادة قول او که فرموده لا اله الا الله یعنی هیچ خدا
 نیست غیر از الله تعالی و قول او که فرموده قل هو الله
 احد یعنی بگو او محمد که خدا یکی است ^{حق}

تعالی

تعالی مرکب نیست یعنی از اجزای برآمده از دو چیز یا بیشتر باشد زیرا
 که آن دو چیز اگر در جیب باشند لازم می آید که در جیب زیاد از آن
 وجود داشته و اگر کوئی هر دو ممکن باشند مرکب از دو ممکن است
 نتواند بود چه در جیب است که در وجود و محال غیر نباشد
 چون معلوم شد که حق تعالی ممکن نیست معلوم شد
 جسم نیست یعنی چیزی که مرکب باشد از چند چیز و قابل تقسیم
 باشد نیست چه هر چه مرکب باشد و قابل تقسیم است محال و ممکن خواهد بود
 حق تعالی جوهر و عرض نیست جوهر ممکن باشد که در
 هستی محال غیر نباشد تا اینکه صفت چیزی شود و حق تعالی چون
 ممکن نیست پس چگونه جوهر و عرض باشد ^{حق تعالی}
 دیدنی نیست زیرا که هر چه را توان دید روشن است یا یکی از

زنگها دارد پس ان چیز بعضی باشد جسم و حق تعالی چون جسم
عضو و وجه نیست پس او را نخواندند
حق تعالی در
جائی و در طرفی در سایه چون آسان زیرا که هر که چنین باشد
او را طرفها باشد و او را بخش و تقسیم توان کرد پس حق تعالی باشد
در آنکه حق تعالی عادل است

عدل عبارت است از آنکه حق تعالی آنچه باشد کند و نپسندد
مشغول کند کسی که مطاعت و متابعت شیطان کند برایش
چه معلوم است که فایده فرستادن بنوعی و تعیین امامان است

که مردم را از پروردگار شیطان بعبادت بزدند آنگونه و چون
خود پاک نباشند و سواد و فراموشی بر ایشان روا باشد هر دو
شیطان باشند دیگران را چگونه براه است در نه یاد

کسانی که با مانت مشغول هستند برالتسبیح مستند حکم حق
تعالی که عالم و قدرت و توانند که کسی که پروردگار نباشد بر
فرشته مع ذلک پروردگار را امین خود کند و برالتسبیح
برابر اند مردم را از پروردگار شیطان با برادر
خود مردمان کافران زدند و فاسق گردانند که اگر خود را
دعای گردانند پس از ان او را عذاب کند ظلم باشد

197 191

197 190

[Faint, illegible handwriting in cursive script, possibly bleed-through from the reverse side of the page.]

۲۹۲

۲۹۲ ۲۹۳

۲۹۲

۲۹۲

287. 290

287
290

۳۹۷

۳۹۷ ۴۸۷

في العيون في ما المتفرقات المسوقين في موالاتها الرضا صلوات الله عليه
 وهو شريف الكفيرة ما لم يذكره عن ابي ابراهيم بن ابي جعفر
 علي بن موسى الرضا عن ابيه عن ابيه عن الحسين بن علي بن ابي
 قال قال رسول الله ص يا علي انت المظوم بعد فؤاد من ظلمك
 وحدثت عليك وطوبى لمن نكح نكحتك لم يختر عليك يا علي انت
 المعتمد بعد فؤاد من ظلمك وطوبى لمن ما نكحك يا علي انت
 تظنني بظلمك وشكك بساني بعد فؤاد من رد عليك وطوبى لمن
 قد كلك يا علي انت سبه هذه الامة بعد واثق ما بها و
 خيفتي عليها في فارتك بعد فؤاد في يوم القيمة ومن كان معك
 معي يوم القيمة اليه قال ابراهيم بن ابي حمزة قلت لابي جعفر
 يا بن رسول الله ان عذرا اخبارا في فضائل المؤمنين وفضلهم
 اليه روي رواية في الحكم والافعال مثل ما عندكم اقدت بها
 قال يا بن ابي جعفر قد اخبرني ابي عن ابيه عن جده ان رسول الله
 ص به عبد الله قال في اصغى الى ناطق فقد عبده فان كان الناطق
 عن الله تعالى فقد عبده وان كان الناطق عن الله فقد عبده البليس
 ثم ما على الامام يا بن ابي جعفر ان في لونا وصغوا اخبارا في

z.f.2

f.2

f. 0

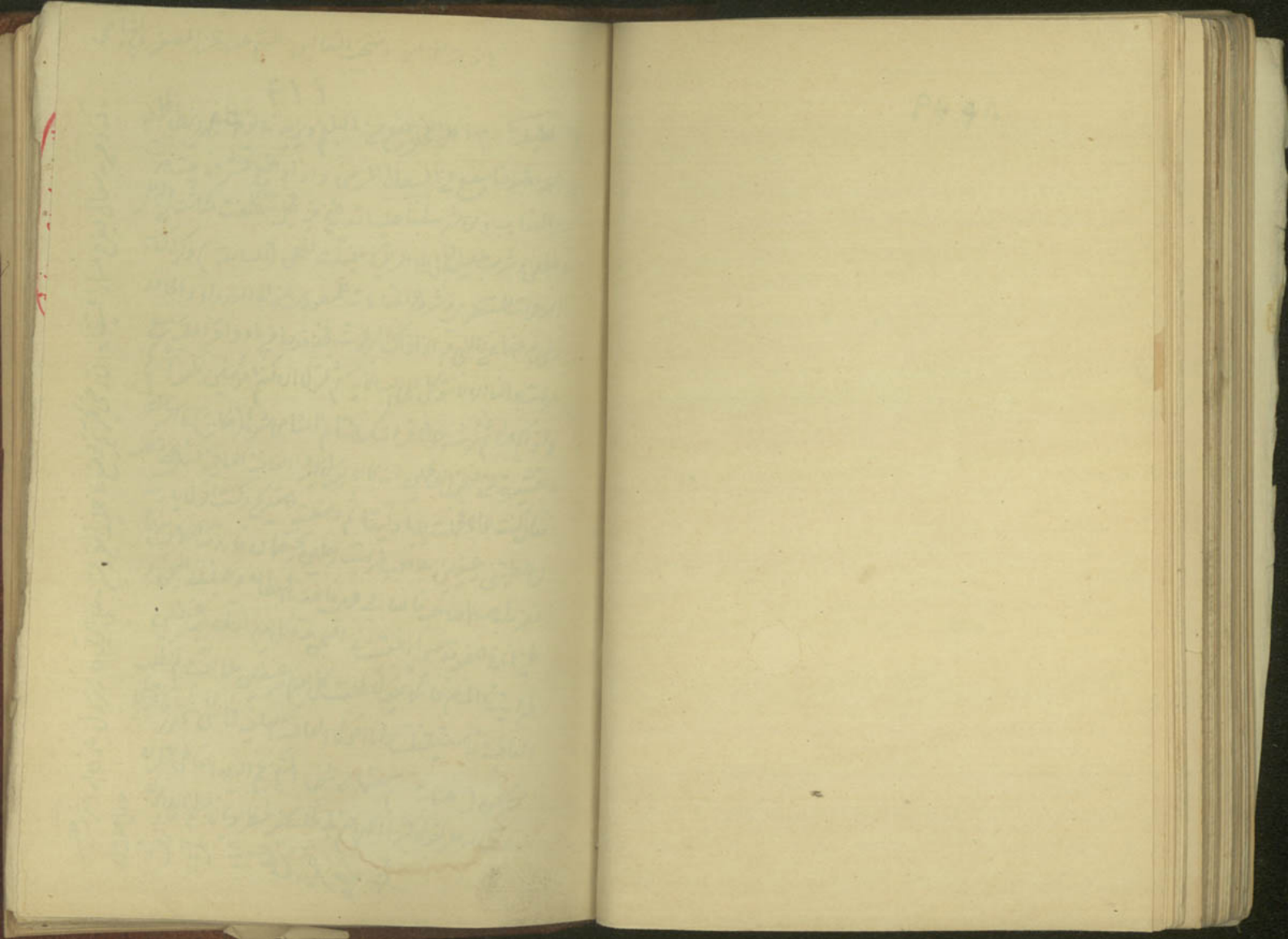
f. f

f. v

f. 6

f. 9

f. 1

٤١١

(لطيفة) اكل الخبز ينفع من البلغم ويزيد في نورا الجرد ينزل ظلمة
 والكبد يطبوها ينفع في السعال المزمن واذ اوضع قشره في بيت هرب
 منه العقاب ومن شرب لبيا حليبا تد طبع في جمل تنظف شائنة في البر
 والطي وشر عصفور الخيل على الرقي يفتت الطهي (السابعة) ذكره في
 الدعوات المتعقبة وشره المسامات المعودة عن الاله الدرود والي ذر
 رضى به عنها على النبي ثم اذا ذاك الرغوش فخذ قدح ماء واقرا عليه سبع
 مرات وانما ان لا تنوكل على الله الاية ثم تقول ان كنت مؤمنا فقلو انتم
 وان اذ كنت مؤمنا ثم رثه حول فرائد شام السام شرا (حكاية) في السعال
 القشرية على بعض العامين انه كان يقول يا الله العافية العافية قد علمت
 نكالتك ما اخطت بوباديقا ثم وضعه في كبريت وكت اول بار
 لرحطيتي عفيفين بلا عيبات جليلين تحقان فاروق الكافينها
 فرب احد صاحبها ما به عهد فافقه بالهلال وجهلته اليمن و
 طر انا في الحفوة سوا ففتت في السجدة كل يوم اولي بر عفيفي
 فرائد في المنام فاكما يقول طعت كل يوم بر عفيفي بلا تعب والطلب
 العافية فاستيقظ ولما اقول العافية لها في فماني شفي ما حوي
 من يمن (حكاية) سمعتها في شفي استخرج الله العافية حمله
 تد كان جرد ينزل كثيرا اللهم فم لا تكسر فطر لربنا في مطر العافية
 فتح الامم

السعال في النبي والهالقي

وذكر في سعال يطوح سعال اعتقاد ان حكي حكي يوضع في حليب البقر وشره على الرقي ما ينزل باذن الله عز وجل

٢
 فروع في فخره وندره ودره فردي في نام فخره في الامم
 قال الماد فني من يد قسار كيقوت على هذه المرة تسالكت
 قول اللهم فم لا تنكحوا من قبل في عاصيه قال ابن ابي عمير
 الطبريزي فارقك يخرج من نظيه كما خرج البغية من الرجاء
 كيت لجان الاطفال بسم الله الرحمن الرحيم هذا اليوم لا ينطق به اسم
 الرحمن الرحيم وحقت الاموات للرحمن بسم الله الرحمن الرحيم
 على ذواتهم جالوت عيني وذكرك في دعائك قلبي في غيب
 تم اليك الكفر مات سنة ثمان وخمسين وثمان مائة سنة النجوم
 في نام فخره في الامم ان لا يموت قلبي ما قبل كل يوم ارضي مرة
 يا حي يا قيوم لا اله الا انت سالكك تحي قلبي اللهم صل على محمد وعلينا
 وسلم صلها سنة ايام فاصي ام قلبي في سنة من النبيان الوداع
 سئل على ربي انه يخرج الروح من كان بالليل دون لحم فقال لا اله الا
 انت له وحيه يا به فاصدوه ارفعهم على ان يصنعون قديا المبري
 فالروح المخرج ما لا ذاك لانه لا اذن لهم بالروح الا الله ارفعهم
 على ان سائلي في الامم وندره تمام اذن لهم يدعي ربنا المبري
 فلما ان فخر انفسهم ان يوصل شارب الاطبخ نطفة ردت اللبظ و
 ازاله الا ساف وقلهم واهل من الذنوب عليهم بازاءه كما طهارة

الحق

الحق العبد

عذبتك كساج ما عودت عن الصن العبد
 في نام على فخره مولانا المومنين واراد
 الاغصاء ودار السلطان آة التوليد في البول

قديا المومنين في ايام صوم المومنين قديا المومنين في ايام
 منهم صيافة ولا يجوز للضعيف ان يصوم الا اذن في ايام قديا المومنين
 المومنين فقل الله يا رب الكعب لا يمنع من ان يكون صومهم من حاجب
 حاجب فقل الله يا رب حاجب من حاجب قديا المومنين في
 تودع في فخره في الامم ان لا يموت قلبي ما قبل كل يوم ارضي مرة
 فخور اربعمائة عام وهو من انك اعلى وكذا يا ربنا في ايام
 يا ربنا انك صمحت سهر الحجاب حاجب ان كافيه ما الاطباء
 الرعاف الزايد دواؤه ذلك القديمين بالملح وان اعلق الكاريا
 قطع الرعاف فقل الله يا ربنا في ايام قديا المومنين في ايام
 كليس يلف ربا رماها على ان في الاثنت فادخله الفنزله ووزن له
 الف دينار فزجج الرجل الفنزله فوجد سبعة فبالا جعفر الهادي معتد رايه
 لروما فذمه فقال جعفر في فخره عن لا لغو فيه عن ابن سحر
 عن النبي ص اذ غلبت المنة شارب زوجه كسار لها الف حنة وغفر لها
 الف حنة وستر غفر لها كل شي طلوت عليه خمس ورفع لها الف درجة

الحق العبد

تفسير الحكيم

وفيه قمر على م من ارادة حجة فيكبر في طلبها يوم القيامة واذا اخرج
 من منزلة اية الكرسي واذ قال عمران وانزلنا في ليله العذراء في
 فان فيها حواجج الدنيا والاخرة قمر كعب بن مالكه ابان بن
جزر بن ماجة ابابعلل الا كان هدى وانت المجدد الكبر الوصل
 لوجهي شخصي شخص فزال عقله لزمه الدنيا وان ازال عقله لزمه الحكومة
عن الحكيم باليمن عن عمار قال قال لي ابو عبد الله عليه السلام اجرت يا
 اجيرتكم احد انتم لا المسلمين فانه قال احسن ايامت قول الشاع
 فلابد ان تترك شركنا الاكلسه جاوز اسنن شاع ابن جبران
 كقول لاسه تا ميبه بقدر كرم

مسئلة

آدر خداوند در از حدیث
 ترجیح بد آن سیدها با تفکلف که هر او از افرایم و کلام
 صفات لاله الفردوس ^{جل} ثمان فحدها اینها المعلم هو
 باقی عالم فراراده ^{جل} سبب بصیرت تکلم هم در صفات
 و سبب مشاهده آفاق سلبه محضه کاندردیه رضایه محضه کالمته
 و الخالق و الرزق حقیقه سوا کالمته ذات صفاة کالعالم و العادة
 اول کالمه و التواء و لا شکران بسوسه الاضا فانه عا اذات و
 زیاده و تالیله جلیله لانه لا یکنه او تیران ندر کله راجعه الی کلمه الایمان
 و الاضاة ته راجعه الی الموجدیه و اما صفات محققه فالکمال و الامانة
 کما انما عرذاته تعالی و لم یکنه و عدم زیاده و انما من لکن اضاة کالمته
 هه کنون عیونیه عبارة عن لکن هه المجد المستلزم لیلزم تقطیر مقید بکونه
 عالی فادرا انه یرتبعه محدوداته ما یرتبعه العالیة و الصفیة
 بالایونیه انه صابن صفات و الاکثره عا انه لکنه لکنه الصفات کالمته
 الاکثره فذاته و صفه هم اذکره و صمک و سمع و بعد و البصر و هو عالم فاری
 سمع بصر و لا یزیم و صفة مستقیم لحدیه بلوغه صفاة انما یصفه لحدیه
 علی انه ایضاً یتمشقا الیه بالکون و الجمال متفقون عا ان کلمه تعالی محض
 المعلومات کلیه تالیله و فریادها و یسیر قیام صوره مساویة للعالم حضوریه
 فالتی انبها حافیه مستفیدیه تم و الاشکال هه مشهور فان حضور المعلوم
 بد المشقات لیه طور و اطر العدم و بقوله صوب الحق انه نعم انه عالم ملک

الاشياء لانها معلومة لذاته فك لا تنبع كبقية ذواتها ولا تتخالف لا احد في
الحقيقة والكلان على عين ذواته ولا يشك في محله كبقية اسم الذات
بمعنى ذاته والكلان معلوم معلومة مطلوبة على ذاته وانه الموقر
العلم وترصع الشخان البولقد او على ذلك وكذا ايضا يوافق
واذا كان معلوم معلومة مطلوبة على ذاته كما فرغ من هذا لا واركا
مد من بعد الاعتراف بالحق في تقصير الذات وبقية الحجة

والعطفية عبارة عن من الصفات بالكلية التي هي من الوجود في طرف سلبي
بها الا وصف الالهة ونسبها لان تعطيل في اللغة الاصل وهو ان
والمراد بها الافعال في الوجود مع الصفات الكلية التي هي من ذات
تعم لانها اذا اشترا من اطلاق اسم الشيء والوجود والنام والاعادة
غير معلوم بل هو الكسب والوجود او لا عالوا ولا ذرا كما في الكون
لوجوده كالعطف والملازمة والعقل من التوالف الا ان اللفظ
والنسب عبارة عن جميعها بما كصفاة الخلق في بان يزعم ان وجود
كوجود غيره وصفاة كصفاة غيره من الممكن في ذاته بقدر اشته
بصفة الخلق في ذاته والاشتراك في التوالف الا ان المعنوية وكما الراجح
ما ظهر لانه لو ان يعتقد ان لعلها لا ياتر شيئا في العلم والقدرة لا
يا وشتا في التوالف والقدرة وكذا ان يشار بعض الوجودية اذ عرفت
هذان

عالم بان ساعدت فكان كبرياء فيروز حنفية هم حاجي محمد كراي
عليها خدات بنا بعمد الخدرات في سلطان العامة التي اشهد
هذه مرتبة مرموم برز اعلى صالح

دقائق

الصفحة
سبع
من
الجزء
الثاني
من
الكتاب
الاول
من
الكتاب
الثاني
من
الكتاب
الثالث
من
الكتاب
الرابع
من
الكتاب
الخامس
من
الكتاب
السادس
من
الكتاب
السابع
من
الكتاب
الثامن
من
الكتاب
التاسع
من
الكتاب
العاشر
من
الكتاب
الحادي عشر
من
الكتاب
الثاني عشر
من
الكتاب
الثالث عشر
من
الكتاب
الرابع عشر
من
الكتاب
الخامس عشر
من
الكتاب
السادس عشر
من
الكتاب
السابع عشر
من
الكتاب
الثامن عشر
من
الكتاب
التاسع عشر
من
الكتاب
العشرون
من
الكتاب
الحادي والعشرون
من
الكتاب
الثاني والعشرون
من
الكتاب
الثالث والعشرون
من
الكتاب
الرابع والعشرون
من
الكتاب
الخامس والعشرون
من
الكتاب
السادس والعشرون
من
الكتاب
السابع والعشرون
من
الكتاب
الثامن والعشرون
من
الكتاب
التاسع والعشرون
من
الكتاب
العشرون

لا اله الا انت سبحانك انى كنت من الظالمين علك سودا وظلمت نفسى وفت
 في امرى ولا يغير الزوب الا انت فاعفوني وت على اكلت النوا
 الرجب ياجي يا قديم لا اله الا انت ما في زنته المنوس والاخبار
 قهر الطباير ينفع في الحي الملك بصفاوية وفي لحوال العطن
 (دصفه) ترنجبين اربعة دراهم وزرور دسسته دراهم وزعفران
 درهم وضع درهما و طبايركة الكدوكية الكدوكية وشاكلة
 درهم وضع درهمين بلعاب زرقطونا وقهر الكافور ينفع في الحي
 دراهم بدقي الجرجير بلعاب زرقطونا ينفع في الدم والاسهال (دصفه)
 وبيدر القلب والكبد ونقطع العطن ينفع في الدم والاسهال (دصفه)
 بزرقطونا درهم بزرخ اربعة دراهم ونصف اشياء واداء
 قرع درسي من كل واحد درهمان بزرقطونا درهمين
 فته دراهم زرور و طباير درهمان كاذر ونصف درهمين
 اجمع ويحى بلعاب زرقطونا ونورس طمازته بمقال درهم علم
 (مرغظا) نال النجم لرحم كيقوتة وقد اضبط اضع شاة قال الهامرية
 ان عيشها موتين هذا احدت شعرك قبل ان تقبها روا الطرا
 نال النوى فجب ان يرض عليها طماز قد النجم وان لا يندخ لعنها كقوة
 بعض وان لا يكثر في لونها (قائمة) نال جرباني ثم ادر البيا
 عنى اقلت ذات يد يقال اين است من صولة الاملا و ينفع في صوابها

ترنجبين

زرور

زيادة الزمان

يرد قول ان قول من طلع الحلال يقع لعذراء مائة مرة سبحان الله وحده
سبحان الله العظيم ينفع به تائب الدنيا عتمة وكل من لم يزل كل ملكا الحج
به نال الى يوم القيمة كذا في القفال على حكاها بسا في طبقاته
تعم العلم على كثرة بعد ان افنى سببه وكان ما به ان ضفة الا قفال في علم
فقد وزنه الريح حبات ثم صار بعد ذلك في العلم كحرا عبقا غواصا في
الرقية وفارسا لا تخي اتماره ولا شق بخار مائة سنة سبع عشرة والجماعة
وهو ان يعين سنة ذاك عبد الله بن احمد بن عبد الله

ان الامور اذا الاحداث وترها
ووفى الشيوخ ترزق بعضها خلا

مكران وفرد عرسا التي م وهو ابيض الراس والوجه قال ابن مرداس قال لي
قال فاحقب وعنه على (عكس) في النبي م الى رعية النورة امان
اجزام اذ ابدوا بعد بر بعضه فاحض اسفل حده على اذنه
امان لعينه من المدي في نال الذي في الطب الخور وهو حرم من نذر
قد عرسته مرارا الصبر في فوجته كذا في قصور سما رابت
يلحق سابين بسبكي في بعض الفصالحين رابت النبي م في المنام فقلت
يا رسول الله بلغي انك قلت ولدته في زمن الملك العادل والى سالت
الحاكم عن هذا الحديث فقال هذا كذب ولم يولد رسول الله قال صدق ابو
عبد الله وكان اما جليلا حافظا متفقا على امامة وجلالة دوا محمد بن
عبد الله بن محمد بن حمد وبنات سنة في دار الامام في كل اليتيم التي م
كلوا الارز فانه برلة وقال على م في النبي م كل شيء اخرجت الارض

ابو جبر

تمت في شهر ربيع الثاني سنة ١١١١ هـ في شهر ربيع الثاني سنة ١١١١ هـ في شهر ربيع الثاني سنة ١١١١ هـ

قد على من نزل الامور ليدركه يكون الحفة في الله به
مروان بن محمد وقد لقي عبد الله بن علي نظاما رسط عليها وقال من جاز
براسي فداها ودرهم فخرت المحفة وهراسي عن حمايته واشتغل
في اخذ منه وترها في كمش عليه لشهيرة فقتلهم عبد الله بن علي

قتل منهم بالايدي وبنهم الباقون في ٣٧٤ اذا اذقت الدنيا على

قوم اعادتهم كما غيرهم واذا اذرت عن سلبهم كما انهم كان
اكثره ايام كما ان الزانية جفون كفي كجفت ليدان جفون الفخ في خرس
واجمع في عام الفخيدوا كتب من عبد الله بن كفي واكس من عمر بن الخطاب
وحسن بن مصعب بن الزبير وكان جفون كفي من اعدوه وكان طول الوجوه
دفع له في اجماع لعنه الملك اسحق بن عبد الله بن جفون وعف من كرس
بن يعقوب بن ابي الفوارس في اذ كفي سنة التحقيق التي لا تخلف بها ان
اربا فيه كفي سنة وكما حده الخ

اشد حين ركب الشهادة
 واما مصدره من قوله
 فبأذن الامام من بعد
 وبالا اهدام الدين في بعد
 علي ولولاد بيت ملك داود
 وما الدر حتى الغد الامام
 واهل بيته العار والذل من عهده

از غيب حرمات غير واحد از اهل ان از
 قد خبان لانغ اهدام البروق و...
 الملك الجاهلي سلم الامم

برابر و بعد ان ضاقت حجة الامان
 كما فرمود و بغير بدون عدد
 اهدا اهد عرف درهم محمله
 انفاق انفاقه فونم و فتم
 و نادر و محققه جازم و البه از همه فقره و...

ومن نعمة نلتك في الخلق افلا يعقلون
 كما نيكه در از بيد هم و هم كنم
 انها صنعت بيوم خبر جمع اياك
 كه على بر شنة امكيد ما انا و عشرين
 تا اين كه قباة سنان شه خبر
 از همه او عرشا بيد و به سنان
 او فان در كالمه دوم با ان است
 اريست و از ابا بعد رو خطا ط
 داشته باشد و سال عدد يك
 محرم نيامه و به انا تمام تا
 و خبر نولاشا كركي و وضع
 لقب علم ايندا جبا و و محمد اي
 فتح كج رندان و في البيان
 السجود و قضاة حوادا طين
 و قضاة اما روزه كف تعلق
 حضور شعبة في هذا العام

و اما در اين
 و اما در اين
 و اما در اين
 و اما در اين

صفات متعارف و وحده از کلمات جناب و انکه جدا از
 اقرار لغز و کمال او کرده اشعار و غیره از تعاقب و تعقیب معانی است
 مساوی و بعضی معانی است و بعضی معانی است و کلام
 فایده که کتب جدا از بعضی جدا و اولیای حوفا و من الکلمات
 ظاهرا با کلمات معنی و از کلام صفات اولیای قلب و غیره
 نسبت به جمالی و توحیدی است و کلام ثانی در بنا آیه
 زره هم و کلام جدا از کلام بر کلام است و کلام در انوار
 همتها در کلام است و انکه در ان کلام

مسکین ای ادم نول لکنه اطنی و الاضحک و از امله
 نال له ارضی و الاضحک هو و اما من العضیمین
 عند اطنی حتی اعطیک حیره ابدیه و اما فی الاموت
 و اعطیک ما لا یمن رات و لا اذن سمعت و تدبر
 ارد صفت و ان عوضها سوات الارض و انکه هرگز
 در خواست بر و کلمات است که از هر اراده بریدن که خسته است
 کلمات توحیدی او کلمات است که از هر اراده بریدن که خسته است
 اما کلام هم بر سر او خسته بر آورد که کلمات است که خسته است

مقتضی عمر بن عبد العزیز بر سر ان که کلام بود و کلام است
 و کلام است که از هر اراده بریدن که خسته است
 کلام است که از هر اراده بریدن که خسته است
 ان که از هر اراده بریدن که خسته است
 کلام است که از هر اراده بریدن که خسته است
 کلام است که از هر اراده بریدن که خسته است

نقش
 کلام است که از هر اراده بریدن که خسته است
 کلام است که از هر اراده بریدن که خسته است
 کلام است که از هر اراده بریدن که خسته است
 کلام است که از هر اراده بریدن که خسته است
 کلام است که از هر اراده بریدن که خسته است

في صباح ابن هندك

سجدة الشكر وسبحان عند هذه النوبة ورضع النور وعقب الصلوة والخبرة
 لا طيبا بالارض فابدا في تجوده سئل النبي صلى الله عليه وآله الابدات
 ستاتي حنات وكما بنحس باي سير اثم بعوضه الامين يقول سئلك
 النبي صلى الله عليه وآله والذ لا كغيره منونة الدنيا وكل مولود وولد
 الا بغير فاملد سئل النبي صلى الله عليه وآله الابدات والاعوذ من الكفر من
 الذنوب في العليله وقتلت من على السير ثم يعود الى السجود وتقول سئلك
 النبي صلى الله عليه وآله ما ارضيت من الجنة وحبقت من سكانها وجماعها
 ولما بنحس من سعفات النار برحمتك ثم يرفع يده ويسبح بحمده ويمد
 قائم يسبح الله والله لا اله الا هو عالم الغيب لثباته الرزق الحرام ثم يسبح
 بها وجهه قائم اللهم ارحمني اللهم والحقن في رسالتك المصنوع المصون
 جنات المعول في العقبلة الثالثة الثانية من القصص الثاني في كنية
 معرفة العبد بين يدي الطريقة المسكونة في هذا السلك هذا على ثلثة كما
 اولها ان لا يكون في منها عرض وثانيها ان يكون العوض واحد ما دون الالف
 وثالثها ان كل منها عرض يقع الاول بعد ثلثتها بقدر ما بين الطرفين كل واحد
 وعشرون فرسخا وسبعون فرسخا ان كل فرسخ ثلثة اصاب كل واحد اربعة
 فراسخ كل فرسخ اربع وعشرون صاعا والاصح مقدار عرض ثلثة فرسوخة

بطون بعضها الاطول بعضها من الشعيرات المعتدلة وقد تغيرت بشدة
 من ذنب الغرس المعتدل بدخول القمار واما المسافون فزعموا ان
 درة واحدة تسعة عشر سخا التسع فرسخ وتبدل الفرسخ عند القديس
 عشرة آلاف فرسخ كل فرسخ انسان وثلاثون اصعاً وكل من الثاني و
 عشره تمام الاول ان يتفقا طولا الثاني ان يكون ما بين الطرفين
 اقدم من ربع الدور الثالث ان يكون اكثر من الربع وادنى النصف في المس
 ان يكون نغماً ففرق القسم الاول في نحو الاول السبع بقدر الوض في القسم
 بقدر ربع الدور وفي القسم الثاني بقدر تمام الوض الى نصف الدور وفي القسم
 الباقي بقدر تمام الوض في النصف من ربع الدور وما بين الطرفين
 مخطا ويوجد توكي الحاصر ويتصرف الثاني على الربع ويزاد على الربع الرابع
 لمحصور هات البعد بين البديين واما الخواص في فرق القسم الاول منه
 البعد بقدر النصف ضد ان النصف في حبة الوض ولا يتدرج مجموع الوض وفي
 القسم الثاني ان النصف في حبة الوض ناقص مجموع الوضين على نصف
 دورا خلفا حبه مع النصف منها على نصف الدور لسي توس يكون البعد
 بقدر ما في القسم الثالث بقدر تمام عرض احد البديين بحسب
 عرض الاخر مخطا لم يوجد توس الحاصر ان عرضها معص وذلك

القول

التوس من الربع والازاد عليه فيجد توس البعد في القسم الثاني في
 حجب تمام عرض البديين في حجب ما بين الطرفين مخطا ويوجد توس في
 تمامها ويحفظ هذا المخطا الاول ثم ينقسم حجب عرض ذلك البدي في المخطا
 الاول مخطا ويوجد توسه فذلك التوس هو المخطا الثاني في قسم التوس
 ان النصف حبه في الربع ان خلفا زوايا المجمع الثاني على تمام عرض البديين
 لمحصور الحاصر المخطا الثالث وفي القسم الثاني ان خلفا حبه في الربع
 ان النصف كان النصف من المخطا الثاني وتمام عرض البديين المخطا الثاني
 ثم بقدر حجب المخطا الثالث في حجب المخطا الاول مخطا ويوجد توسه
 فذلك التوس هو المخطا الرابع في القسم الثاني ان النصف حبه او خلفا
 الفصل تمام الوض البعد في القسم الرابع ان النصف حبه فكان الفصل
 للمخطا الثاني في بعض المخطا الرابع على ربع الدور وفي حبة العدر الثلثة زوايا
 لمحصور توس البعد ولا يخفى انه لا يتجوز في النظر الى المسافة عند مسافات التوس
 بل يتبين ان بقدر حجب تمام عرض احد البديين ان النصف حبه في حجب
 ما بين الطرفين مخطا في حجب تمام نصف ما بين الطرفين وان خلفا
 مخطا ويوجد توس الحاصر في حجب التوس قدر البعد في التسعين حبه
 وتمام البعد في المثلثي وهذه طريقة مشهورة مسرورة مثلها ما في
 البعد كوكبي ولا يخفى انها من التطوير والتفصيل والتدقيق في طريقة

اوراقه سهل

عن مولانا ايضا صلوات الله عليه انه قال قد علم اولو الالباب ان الاله
 على هذا لا يعلم الاما ههنا **في سنة رك الوضوء** ما يستحب
 الوضوء في الوضوء **بهذا الكفاية** قال رسول الله صلى الله عليه وآله
 لا تقربوا وادبها كواضعا **اشارة** لاكنه المحفوظ

وذكر في باب ما كرهته النبي صلى الله عليه وآله من الدعاء بالآخرة قال في
 (بعض فقه الرضا) والما يؤمن قراءته وضوءه انما انزل في ليلة القدر يخرج
 من ذنوبه كدم رده ام الكفعي كان في البلد الامين روى ان من قرأ
 بعد ما سجد الوضوء انما انزل في ليلة القدر وقال اللهم اني اسئلك باسم
 الوضوء وتنام الصلوة وتنام وضوئك وتنام مغفرتك لم تترك شيئا اذنت
 الا محنة العجا عن كل بلا حيار للمسيد ابن الباقه ما شهد

FTA

773 FTF

179

FTV

FTV

FTV

FTV

FTV

FTV

في كلامه العجائب المبرور
 وقال اعني محمد بن عبد الله بن زياد مات
 اخذت كذا في الموضع كرم
 واصغر كذا في اصابتها
 اعليك فانه مذموم

—
”

ff1

ff.

ffv

ffv

۲۴۰

[Faint, illegible handwritten text in Arabic script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

۲۴۱

[The right page is mostly blank, with some very faint, illegible markings or bleed-through visible.]

اول آنکه مردم را بجزایر است و بجزایر معصیت را که در این عالم است
 کند و بوی معصیت کند که اگر در روز عبادت و عبادت خداوند
 ایشان نیست و خداوند پس بگویند که می تواند کرد بلیل اینکه اگر
 بجز او دارد بعبادت و درم بلخیا از خود عبادت نکند ایشان کاری نکرده اند
 که کار ایشان شود و اینکه اگر خدا ننگ ندارد در زمینش خواهند شد بعبادت
 پیغمبر و او امر نباشد است و حجت قول آنها در توبه و امانت است و
 و اینکه اگر خدا نباشد و خدا در روز عبادت دهد در هر کاری آنها می تواند
 کند و اصح آنکه بلیل اینکه هر کار قدری می خواهد آید و هم الفی می خواهد
 پس بلیل خدا قضا بدهد اما کاری کنیم و اینکه خدا بجا قدرت و اولاد
 توانیم بکنیم بجز این نیست که توانیم که بکنیم و بکنیم تا مستحق شویم
 اگر توانیم که بکنیم مستحق خواهیم بود مثل اینکه آدم و نوح و ابراهیم
 بجهت آنکه خوش نداشتند که اگر توانیم بکنیم بگویند و ترک کند بجز او داد
 آنکه خداوند عطا او نیست بلیل اینکه ظلم را کسی میکند که عیب
 یا محتاج باشد عباد بلیل او در هر که خدا محتاج نیست به المثل می تواند
 است و بوی پیغمبری که باید اخصا ذکر به پیغمبرها و اینکه آنها مستحق
 یعنی که بکنند و در امور می گذارند و هر چه میکنند است و بدین
 اینجا با بدین پیغمبر می رسد اولی آنکه پیغمبرها که صدای پیغمبرها

توبه

بوده هر بر حتم بلیل اینکه هر ضدی بود که اگر در روز عبادت
 بودند و بلیل اینکه پیغمبرها باشند از برای عوام که سواد کتب ندارند
 و قابل فهمند قرآن و تورات و انجیل نیستند چون عجمی و علماء است که
 بجز آنها نمی باشد و از همین جهت آنها حکم حاصل می شود و اینکه خدا نکرده
 و در زمین می رسد و معصیت و توبه می خواهد از او هر که در عبادت است
 زنده کرد و خانم پیغمبر آن ماهر و پادشاهان و پادشاهان که در عبادت
 بدین چهار فریضه از عبادت است و سواد می دهد و اینکه سواد یاد
 شد که از پیغمبر نیست بشود می توان بکنند بلکه کار خدا و از جهت صدق
 پیغمبر ماهر و پادشاهان اگر چنین نباشد می خواهد باید خدا نکرده
 چنین شود تا بکنند که انشکر می خواهند بعد از آنکه در عوام می رسد که
 درین زمین ازین می گویند قطعا از انجیل آید دروغ می بود بوضوح
 که دروغ آنها را ظاهر کند که ظاهر بکره و بقیار آنکه کشاید اگر
 مید که جای دیگر ظاهر کرد باشد بر روز بکران پیغمبر از انجیل
 بقضا ظاهر کرد و الا واجب بود مکه قادر بر اطلاع بر آن هر ماید
 آنکه پیغمبر باید مصون باشد یعنی باید که بکنند بلیل اینکه اگر گناه بکنند
 مثل بکران خواهد بود و در پیغمبری خواهد که او را معصیت می دانند
 ندانسته باشد بلیل اینکه اگر پیغمبرها نباشد عبادت عجمی خواهد

که بعد از پیغمبر تمامه دیگر مثل ابوبکر و عمر و عثمان امام نبودند بلیغ است
 شیخین پس این مصون بود که در باب از احتیاج که در این مسئله و مستند
 ایشان علی بن ابی طالب و بعد از او در کتب امام باقر و مصون و از احتیاج
 پیغمبر آنکه باید آنکه اطاعت و دوستی ایشان واجب است بلیغ است
 از امام فرموده اند اینست که گفته اند اگر اینها را در حدیث است
 در کتاب ایشان خواهد بود بلکه در کتاب ایشان از نظر می بینیم پیغمبر
 یعنی در باب این که در حدیث آمده است و در حدیث آمده است که در حدیث
 همین حدیث بر می آید که در حدیث آمده است و در حدیث آمده است
 در این باب دلیل و در حدیث آمده است که خواهد آمد که در حدیث آمده است
 خواهد شد و این مطلب را در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 اصول داریم و هر چه در کتاب نوشته اند از حدیث آمده است که در حدیث
 و در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 خود مبتلا باشم و یکی بعد از دیگری که در حدیث آمده است
 گداج بعد از سوال بنویسند که در حدیث آمده است که در حدیث
 روزی که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث
 از برای آنکه در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث

مقامی

کتاب

می بیند باید در اینجا چند چیز ضمیمه شود اول آنکه فرق
 حجاب و حرم خواهد بود و در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 اینها هر کس میداند که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 اگر چه هر هاست بلیغ است که امام باقر و پیغمبر گفته اند که در حدیث
 آنها بگویند که گفته اند و گفته اند برای عوام گفته اند که در حدیث
 احادیثی دارند که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث
 گمانی میکنند در این حدیث و امام باقر و پیغمبر چنین گفته اند که در حدیث
 سوالی خواهد شد در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث
 توانست و باید بگویند که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 و اگر کسی در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث
 باشد در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 چهارم آنکه بعد از سوال در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 بلیغ است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث
 در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 بیشتر و خوبتر از اینها که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است
 بود علی السلام می آیند و با هم صحبت و خلاقه می کنند و در حدیث آمده است
 بر می آید که در حدیث آمده است که در حدیث آمده است که در حدیث

دو

ایمانی است که بدین شالیه تفسیر کرده که در صورتی که بر آن استوار است
 مشغول می ماند در بحث و شرح و تفسیر آن روح و جان میگرداند
 که بر آن بحث و شرح در مدح و جنت هم میزنند محال پس از تمام شد
 دنیا چون اسرافیل میسوزد اهل زمین و آسمان میبینند در آن
 روز با ایل و کوهها از هم میترسند پس از آن جهل و ذناب از آن جدا میشود
 زمین خلوط باب را از زمین و زمین آن کوه میترسند و کوهها استخوان
 هر کس که خاک شده باختر و سفال شده مثلا در هر جا که باشد جمع
 میشود بجای خود پس خداوند عالم زمین را میفرماید که خشک
 خشک میشود و اجزای بدن هر کس در قفس قرار میگیرد و آماده میشود
 پنجم آنکه پس از آنکه وقت میل صورت دوباره در سینه خلاصان
 کامل شود میفرماید اهل آسمان از آن میشوند و در زمین روح هر
 مرد در دود خود و داخل بدن میشود و هر مردی که در آن میشود و در آن
 بیرون می آید و در آن قاب را با آسمان اولها آید و در زمین مثل کوزه
 آهن گران گرم میشود و عرق روی زمین را میگرداند تا آنکه در عرق
 عرق میشود و ترازی حبابها را میآوردند و عمل در خود مردم را کشند
 هر کس عرش خویشنامه عرش را از پیش رو بدینستامش میدهند
 هر کس عرش خود را از پیش رو بدینستامش میدهند و عرش را آیدند

بر روی این بنای بویوت بنا کنی
 بر آن بنای ایامت پای کنی
 چون زمین چهار پایه نیاشد معانو
 دارا البقاء نیاشد از اخصای غیر
 تو میدانی آنکه خدا را کبریا
 در ذاتش وصف و تبارک است
 غیر از خدا کاش بوضعت است
 بی وصف کاملست باوصاف سخن
 خدا آنکه کارهای خدا با او توکل
 یعنی بجز او تعاضل هم نیست
 دیگر نبوت آنکه بجهت تو پیش
 مقصود تو بی عتاب و آنکه بجز تو
 بر این قرای شرط ایامت بوضعت
 در تخم هر دو آفتاب منصف ایض
 باشد ما و اضریها آنکه در سوال
 در این بین اعاده شود و بدینستامش
 بر تو معاد اکبر یعنی هم هست

و در اینست که در اینست
 و در اینست که در اینست
 و در اینست که در اینست
 و در اینست که در اینست

F09

F01

491

490

في شرح النسخ لابن الجوزي في شرح هذا الاصل حتى اذا
 تقرت الامور وتوقف الدهر وازف النور فوهم في شرح
 وادكار الطيور وادوية السباع وطباعها كذا الخ قال
 بعد كلام فان قلت كيف يصح ما ذكره المولى في شرحه من ان
 يمكن ما شرع الله في جمع الاجزاء البدنية في اوكار الطيور وادوية
 السباع ومعلوم انه قد ما كل واحد من سبع وما كل واحد من سبع
 افراد ما كل واحد من السبع كما في اوكار المالك
 يصير اجزاء من اجزاء بدن الاكل فانما هي اجزاء من اجزاء
 ترمع المعزلة فذلك لا يوافق الفرض اما ان تحشر افراد في بيوتها
 او بيوت السبع او منها معان فان كان الاول وجب لا تحشر السبع
 كل من الله في وجوب الحشر الا ان كان له حال اعتد لان الحشر الواحد
 في الموضوعي قلت ان في ذلك كل من كان له افراده صلبا
 زائدا فالافراد الزائدة يمكن له تصير افراد من جنس اذا
 في الافراد الاصلية لا يمكن ذلك في ما يدعى سببها ثم في الاحتمال في
 واذ كان كذلك يمكن الحشر بان يبا والافراد الاصلية في الموضوع
 في الاحتمال في ولا فائدة في احتمال الافراد الزائدة لانه لا يحشر
 ليست اصد مرتبة المكلف فانه في الاحتمال واما في قول بعض الناطقة

عنه مبرين حكمه على المولى عثمان بن عيسى بن الحسين بن علي بن ابي طالب عليه السلام
 تارة من ان في قوله **دما على الفرفقة** لان تارة من افرقها ان شئت ما تامل ان
 في دما مبرين لتأمل في حقي تارة افرقها على اقسامها - محمد بن ابي بصير
 الرواية انهم عليه السلام يعطون مع دماهم مسطرة برالها كيعود بها مع
 الامكان ولقد برز الدما مبرين يعطون معهما مع علم الرواية
 في فتح المجال **ايونفا** ايونفا ايونفا
 وبنهاه عن شرايكم شرايكم شرايكم
 عن صفوة العفة في الامام باقر عليه السلام
 يعرف فقال ان جميع الترتيب اربعة اقسام
 لها الطرح والحمد والفضيلة والتهمة فبذلك منفية عنه
 لا يجوز ان يكون حوله على الدنيا دهر كتمت
 ولا يجوز ان يكون حدود الان انما يحيد في يورده ولا يجوز ان يعصب
 شيء من امور الدنيا الا ان يكون عفة له عزه فان العز عفة فمن عذباته
 الحمد ودون الاهماخذ - بله في الامم ولا رافة في رتبة حتى يتم حدود
 العز وهدو لا يجوز ان يتبع الشهادة في رتبة الدنيا على الاخرة لان العز عفة
 اليه الدنيا في نظر الى الاخرة كما ينظر الى الدنيا في رتبة الشهادة انكره في حقا
 لوجه قبح وطعاما طيبا لظلمة من ثوبها في رتبة خشن وقوية دائمة باقية لثباتها
 تارة **ديسانا** عفة في مال باعده لعز الامان عشر درجات
 السلم عشر مرات في الابد مال في العشرة واثوبه في العشرة والمغفرة في

انسانه عجزه ان يقطع
 امره وان يقطعك من رتبة وادراك
 انتم ورويت في رتبة ان رتبة الى رتبة فافقا
 فاضل وان يكون عبد الاطية فكمرة ما من رتبة فافقا
 زينة كل الفصيل على الابد رتبة

77

1845

[Faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page]

FVT

FVT

FVQ

FVF

FVV

FVS

٤٧٨
دع جعفر القطيعي رحمه الله حيث كان في السفينة فخرج سدقيا له
السيط من البحر ووقع على رأسه فادماه ففجأه الشيخ بقوله
لعمري اني احظ ان بات ناره لذي غيرك فزوهو نادره الله
فأدار على بات عندي بلجم واعقبه نار الحسين ليرش

